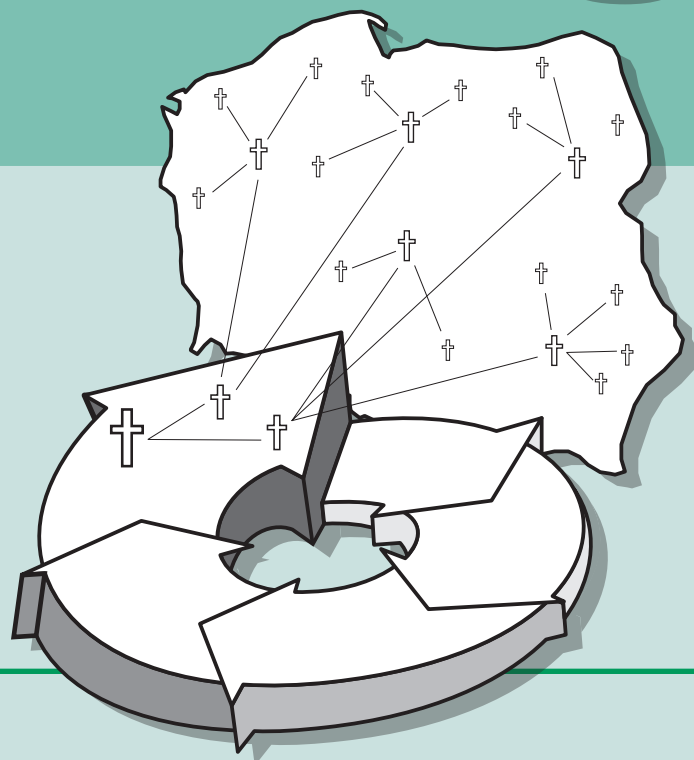


Kurs Omega



*Praktyczne Przygotowanie dla
Chrześcijan Zakładających Kościoły*

Kurs Omega:

Praktyczne przygotowanie
dla
założycieli kościołów

Podręcznik pierwszy

Opracowany przez

The Alliance for Saturation Church Planting

we współpracy z

Peter Deyneka Russian Ministries

**Kurs Omega:
Praktyczne przygotowanie dla chrześcijan zakładających kościoły
Podręcznik pierwszy**

Published by
The Bible League, 16801 Van Dam Road, South Holland, IL 60473 USA
Tel: (800) 334-7017 E-mail: BibleLeague@xc.org www.bibleleague.org

Copyright ©1999 by *The Alliance for Saturation Church Planting*.
This material was prepared in cooperation with Peter Deyneka Russian Ministries, Project 250.

Pozwalamy i zachęcamy do kopiowania i rozprowadzania tego materiału w dowolnej formie, pod warunkiem, że: (1) będzie podany autor, (2) jeżeli dokonasz modyfikacji, zostaną one zaznaczone, (3) nie będziesz pobierał opłaty przewyższającej koszt kopiowania i (4) nie wykonasz więcej niż 1 000 kopii.

Jeżeli chciałbyś umieścić ten materiał w internecie lub jeżeli zamierzasz wykorzystać go w sposób inny niż powyższy, prosimy o skontaktowanie się z:

The Alliance for Saturation Church Planting, H-1111 Budapest, Budafoki út 34/B III/2, HUNGARY,
tel.: +(36-1) 466-5978 and 385-8199 Fax: +(36-1) 365-6406. E-Mail: SCPAlliance@compuserve.com.
Zachęcamy także do tłumaczeń i adaptacji do własnego kontekstu kulturowego. W takim przypadku również prosimy o kontakt z *The Alliance*, żebyśmy mogli udzielić zachęty i poinformować innych, którzy mogą być zainteresowani użyciem twojej wersji językowej lub innym wykorzystaniem tego materiału.

Więcej informacji na temat służby *The Alliance* możesz uzyskać kontaktując się z:



P.O. Box 843
Monument, CO, USA 80132-0843
Toll-free: (800) 649-2440
E-mail: Contact_USA@AllianceSCP.org
www.AllianceSCP.org
Europe Field Office E-mail: SCPAlliance@compuserve.com



Peter Deyneka

Russian Ministries

Project 250
P.O. Box 496, 1415 Hill Avenue
Wheaton, IL, USA 60189
Tel: (630) 462-1739 Fax: (630) 690-2976
E-mail: RMUSA@ASR.ru
www.russian-ministries.org

Tekst Biblii, jeśli nie zaznaczono inaczej, pochodzi z: „Pismo Święte Starego i Nowego Testamentu”,
Brytyjskie i Zagraniczne Towarzystwo Biblijne, Warszawa.

Printed in Poland

PODZIĘKOWANIA

Dziękujemy wszystkim, którzy wnieśli swój wkład w przygotowanie podręczników tej serii. Następujące osoby przyczyniły się w dużym stopniu do ich powstania, głównie pisząc i redagując materiały. Panie, załóż swój kościół aż po krańce ziemi!

Jay Weaver, General Editor, *World Team*

Richard Beckham	<i>Greater Europe Mission</i>
David & Lisa Bromlow	<i>Christ For Russia</i>
Ron Brunson	<i>World Witness and United World Mission</i>
Don Crane	<i>Greater Europe Mission</i>
Bea Crane	<i>Greater Europe Mission</i>
Hunter Dockery	<i>World Harvest Mission</i>
Mike Elwood	<i>Greater Europe Mission</i>
Jeff Geske	<i>United World Mission</i>
Dave Henderson	<i>C B International</i> <i>-- Project 250 of Peter Deyneka Russian Ministries</i>
Bob Mackey	<i>United World Mission</i>
Bob Martin	<i>United World Mission</i>
Paul Michaels	<i>Grace Brethren Intl. Mission</i>
Norie Roeder	<i>United World Mission</i>
Ki Sanders	<i>World Team</i>
Larry Sallee	<i>UFM International</i> <i>-- Project 250 of Peter Deyneka Russian Ministries</i>
Eric Villanueva	<i>United World Mission</i>
David Westrum	<i>Interlink Ministries</i> <i>-- Project 250 of Peter Deyneka Russian Ministries</i>

SPECJALNE PODZIĘKOWANIA ZA POMOC ADMINISTRACYJNĄ I TECHNICZNĄ DLA:

Edith Bond	<i>The Alliance Regional Resource Team</i>
David Gál	<i>The Alliance Regional Resource Team</i>
Nell Harden	<i>Retired English Professor</i>

Spis treści

WSTĘP	I
O THE ALLIANCE.....	III
PROGI	V
PRZEGLĄD PROGRAMU.....	VII
WIZJA SCP	1
Lekcja 1: Myślenie typu „Z”	3
I. Na czym polega myślenie typu „z”?	3
ii. Zakładanie kościołów aż do nasycenia	4
iii. Kilka niezbędnych kroków do osiągnięcia „z”	5
iv. Myślenie typu „z” owocuje działaniem typu „z”	6
Lekcja 2: Wielki Nakaz Misyjny i zakładanie kościołów	9
I. Jak należy rozumieć wielki nakaz misyjny	9
ii. Wielki nakaz misyjny i zakładanie kościołów aż do nasycenia.....	12
Lekcja 3: Cykl Zakładania Kościołów	17
I. Etap i – podstawy	19
ii. Etap ii- pozyskiwanie	19
iii. Etap iii – zakładanie	20
iv. Etap iv – szkolenie	21
V. Etap v - pomnażanie	22
Vi. Etap vi - ruch	23
Dodatek 3A: Modele zakładania kościołów.....	25
I. Model kościoła-córki.....	25
ii. Zakładanie kościołów zgodnie z zasadą „pędu truskawki”	25
iii. Zakładanie kościołów w wyniku adopcji	26
iv. Modele zakładania kościołów na odległość	26
V. Zakładanie przez jednostkę	26
Lekcja 4: Zasady prowadzenia badań	29
I. Na czym polega badanie?	29
ii. Gdzie należy prowadzić badania?	31
iii. Kto powinien prowadzić badania?	31
iv. Kiedy należy prowadzić badania?	31
V. Dlaczego założyciele kościołów powinni prowadzić badania?.....	32
Vi. Jak należy prowadzić badania?.....	33

Dodatek 4A: Rozumienie swego obszaru docelowego	37
Dodatek 4B: Przykładowe kwestionariusze	41
KOŚCIÓŁ	47
Lekcja 1: Biblijne fundamenty Kościoła	49
I. Odwieczny boży plan dla ludzkości	49
ii. Założenie kościoła	50
iii. Rola i charakter współczesnego kościoła	53
Lekcja 2: Cel Kościoła	57
I. Cel kościoła	58
ii. Modele pojmowania celu kościoła	59
Dodatek 2A: Ćwiczenia dotyczące Wielkiego Nakazu Misyjnego	65
Lekcja 3: Forma i funkcja	67
I. Ilustracja formy i funkcji	67
ii. Forma i funkcja w kościele	68
iii. Ocena formy i funkcji w kościele	69
iv. Zasady dotyczące formy i funkcji	70
V. Znaczenie formy i funkcji dla założycieli kościołów	73
Dodatek 3A: Zastosowanie formy i funkcji	75
I. Obserwacja	75
ii. Interpretacja	75
iii. Zastosowanie	75
Lekcja 4: Definicja lokalnego kościoła	77
I. Trudności ze sformułowaniem definicji kościoła	77
ii. Przykłady definicji kościoła	78
iii. Wytyczne definicji kościoła	79
iv. Pisanie własnej definicji kościoła	80
DUCHOWY CHARAKTER	83
Lekcja 1: Usprawiedliwienie przez wiarę	85
I. Usprawiedliwienie nie jest...	85
ii. Usprawiedliwienie to	86
iii. Kluczowe zagadnienia związane z usprawiedliwieniem przez wiarę	88
Lekcja 2: Życie według Ewangelii	91
I. Wypaczenia ewangelii	91
ii. Niebezpieczeństwa polegania na sobie	92
iii. Centralne miejsce ewangelii w osobistym duchowym wzroście	92
iv. Centralne miejsce ewangelii w służbie	93
V. Jak zakorzenić naszą wiarę w Chrystusie	94
Lekcja 3: Wzrastanie chrześcijanina	97
I. Czym jest duchowy wzrost?	97
ii. Rola krzyża w duchowym wzroście	98
iii. Przeszkody na drodze chrześcijańskiego wzrostu	99
Lekcja 4: Przemieniająca moc Ewangelii	103
I. Łaska boża a pozostawanie w grzechu	103

li.	Ochrzczeni w jego śmierć – powstałi do życia w jego zmartwychwstaniu (rzy. 6:3-10) .104	
lii.	Moc uwolnienia od grzechu	106
Lekcja 5: Prowadzenie dziennika duchowego		109
I.	Po co prowadzić dziennik?	109
li.	Codzienny cichy czas z bogiem (ilustracja 5.1).....	110
lii.	Systematyczne prowadzenie dziennika (ilustracja 5.1)	110
MODLITWA		113
Lekcja 1,2: Koncert modlitwy		115
I.	Jak zaplanować i poprowadzić koncert modlitwy	115
li.	Koncert modlitwy	117
Lekcja 3: Jak pomagać w modlitwie		119
I.	Modlitwa podstawą ewangelizacji i zakładania kościołów	119
li.	Jak połączyć modlitwę z ewangelizacją i zakładaniem kościołów	120
lii.	Badanie: zbieranie informacji do modlitwy	123
Dodatek 3A: Trójki modlitewne		125
I.	Czym jest trójka modlitewna?	125
li.	Jak sprawić, by trójka modlitewna działała.....	125
lii.	Arkusze trójki modlitewnej.....	125
METODY STUDIUM BIBLIJ.....		127
Lekcja 1: Wprowadzenie do indukcyjnej metody studium Biblii.....		129
I.	Indukcja jako przeciwieństwo dedukcji	130
li.	Etapy indukcyjnego studium biblii.....	132
lii.	Budowanie solidnej piramidy	134
Dodatek 1A: Jak dotarła do nas Biblia		137
Lekcja 2: Obserwacja Bożego Słowa.....		141
I.	Obserwacja – co mówi tekst?.....	142
li.	Przykładowa obserwacja.....	145
Dodatek 2A: Język Biblii		149
I.	Rodzaje figur literackich w biblii	149
li.	Gatunki literackie w biblii	150
Lekcja 3: Zastosowanie - warsztat.....		153
Lekcja 4: Interpretacja Bożego Słowa		159
I.	Interpretacja – drugi etap metody indukcyjnej	159
li.	Proces interpretacji.....	160
lii.	Podstawowe zasady interpretacji.....	161
Iv.	Przykładowa interpretacja.....	163
Dodatek 4A: Tabele biblijne.....		167
Lekcja 5: Interpretacja - warsztat		171
Lekcja 6: Stosowanie Bożego Słowa		175
I.	Zastosowanie – trzeci etap metody indukcyjnej.....	176
li.	Proces zastosowania.....	176

iii.	Podsumowanie.....	179
	Lekcja 7: Zastosowanie - warsztat.....	181
	Dodatek 7A: Efez – indukcyjne studium biblijne.....	185
I.	Modlitwa.....	185
ii.	Zapoznaj się z fragmentem z dziejów apostoelskich 19,1-10.....	185
iii.	Obserwacja.....	185
iv.	Interpretacja.....	185
V.	Zastosowanie.....	186
	EWANGELIZACJA	187
	Lekcja 1: Wprowadzenie do ewangelizacji.....	189
I.	Charakter ewangelizacji	190
ii.	Potrzeba ewangelizacji.....	192
iii.	Motywacja do ewangelizacji	193
iv.	Miejsce ewangelizacji w strategii scp.....	194
	Dodatek 1A: Most.....	197
	Lekcja 2,3: Pisanie osobistego świadectwa.....	199
I.	Charakter świadectwa	199
ii.	Wartość świadectwa.....	200
iii.	Przykłady świadectw	200
iv.	Przygotowanie świadectwa.....	201
V.	Dzielenie się osobistym świadectwem	202

WSTĘP

CEL TEGO MATERIAŁU

Chrześcijanie zakładający kościoły często są rekrutowani i posyłani niemal bez praktycznego przygotowania do postawionego im zadania. Przywódcy kościoła, przytłoczeni trudnościami służby, często nie posiadają wyraźnej wizji tego, co Bóg pragnie przez nich dokonać. Jednak zarówno założyciele, jak i przywódcy kościoła potrzebują praktycznego przygotowania i wizji, ale szkoły biblijne i seminaria są dla wielu nieosiągalne.

Niniejszy materiał ma im dostarczyć nie tylko wizji, lecz także biblijnych podstaw i praktycznych umiejętności służby, które zamienią tę wizję w rzeczywistość. Nie jest to program edukacyjny. Zapewnia on raczej niezbędne fundamenty biblijne i edukacyjne, a także praktyczne umiejętności służby, nieodzowne dla zakładania kościołów. Pomimo iż *Kurs Omega* powstał z myślą o krajach Europy Środkowej i Wschodniej oraz byłego ZSRR, cieszą nas doniesienia, że okazał się pożyteczny także w innych krajach.

Program ten opracowano dla realizacji dwóch celów:

1. Zapewnienie praktycznego przygotowania niezbędnego do zakładania kościołów.
2. Mobilizacja całego Ciała Chrystusa do ruchu zakładania kościołów.

Dzisiaj obserwujemy ruchy zakładania kościołów w wielu krajach na całym świecie, m. in. w Brazylii, Rumunii, na Filipinach, w Nigerii. Wierzymy, że kościół lokalny jest głównym Bożym narzędziem ewangelizacji świata i że zakładanie kościołów oparte na zasadach pomnażania jest najefektywniejszym środkiem do wypełnienia Wielkiego Nakazu Misyjnego. Nowe kościoły muszą być zakładane z wizją pomnażania i zdolnością do zakładania kolejnych nowych kościołów. Stwarza to korzystne warunki dla ruchu kościołów, który może objąć cały naród i przekształcić życie ludzi w całym kraju.

W ruchu zakładania kościołów potrzebni są ludzie na wszystkich poziomach tego zadania, począwszy od młodych wierzących, pełnych entuzjazmu z powodu swojej nowej wiary, aż do przywódców poszczególnych wyznań. Sami założyciele nigdy nie będą w stanie zapoczątkować ruchu zakładania kościołów. Ten materiał można zastosować z korzyścią dla wszystkich pracowników i przywódców kościoła, którzy mogą bezpośrednio i pośrednio wspierać wysiłki założycieli wypełniając służbę, do której powołał ich Bóg.

PRZEGLĄD PROGRAMU

Ten podręcznik jest jednym z pięciu, które zawierają około trzydziestu godzinnych lekcji. Aby umożliwić osiągnięcie przedstawionych wyżej celów, program zajęć obejmuje szeroki zakres tematów istotnych dla zadania zakładania kościołów. Należą do nich: wizja SCP (zakładanie kościołów aż do nasycenia), służba grup komórkowych, prowadzenie w uczniostwie, kościół, ewangelizacja, indukcyjne studium Biblii, przywództwo, modlitwa, duchowy charakter i inne.

Program zajęć został podzielony na pięć podręczników w celu zapewnienia rozwoju w procesie uczenia się. Po ukończeniu danego podręcznika każdy uczestnik wprowadza w życie zawarte w nim zasady przed rozpoczęciem następnego podręcznika. Dlatego wiele późniejszych sesji opiera się na zasadach i umiejętnościach, które uczestnicy poznali i wprowadzili w życie podczas wcześniejszych lekcji.

Innymi słowy program zajęć jest tak opracowany, by jego treści były poznawane i jednocześnie wykorzystywane w rzeczywistym procesie zakładania kościołów. Gdy uczestnik aktywnie pracuje nad założeniem nowego kościoła, będzie potrzebował pewnych umiejętności i wiedzy, a także napotka na różne problemy. Umiejętności i wiedza potrzebne w początkowej fazie zakładania kościoła zostały omówione w pierwszych podręcznikach, natomiast działania i zasady potrzebne w późniejszej fazie przedstawione są w podręcznikach późniejszych. Każdy podręcznik jest przygotowany tak, by kształtować umiejętności, odpowiadać na pytania, omawiać potencjalne problemy związane z aktualną fazą zakładania kościoła, w którą uczestnik jest aktywnie zaangażowany. Po tym Wstępie znajdziesz listę kluczowych zadań rozwojowych, inaczej „progów”, do których przygotowuje się uczestników kursu i które powinni wykonać między seminariami.

Lekcje są pogrupowane według tematów, a każdy z pięciu podręczników zawiera lekcje na kilka tematów. Niektóre z tych tematów, na przykład „wizja” i „kościół” znajdują się we wszystkich pięciu podręcznikach. Inne, takie jak „prowadzenie w uczniostwie” pojawiają się w programie nieco później, gdy

uczestnik styka się z nimi na swoim etapie służby. W dalszej kolejności podana jest lista lekcji dla każdego z pięciu podręczników.

KORZYSTANIE Z MATERIAŁU

Rada Dla Uczestnika

Przygotowanie wszystkich pięciu podręczników tego programu wymagało wiele czasu, modlitwy i wysiłku. Każdy podręcznik zajmuje się konkretnymi umiejętnościami służby i wiedzą niezbędną w procesie zakładania nowego kościoła. Dlatego gorąco polecamy rozpoczęcie nauki od pierwszego podręcznika, a nie od jednego z podręczników późniejszych. W podobny sposób każda lekcja została starannie wybrana i opracowana tak, by była pożyteczna, możliwa do zastosowania i miała istotne znaczenie dla zadania zakładania kościołów. Korzystne efekty przyniesie praca nad nimi po kolei.

Warto sobie uświadomić, że prawdziwe uczenie się ma miejsce wtedy, gdy stosuje się koncepcje przedstawione w tych lekcjach w swoim osobistym życiu i służbie. Większość lekcji na końcu zawiera plan działania. Plany działania mają pomóc w zastosowaniu idei przedstawionych w lekcji i powinny być wykonane przed rozpoczęciem następnego podręcznika. Bardzo pomocne może być posiadanie doradcy, który będzie zachęcał cię i udzielał rad w trakcie zakładania nowego kościoła. Taki doradca może także „rozliczać” cię ze stosowania poznawanych koncepcji w swoim życiu i służbie. Rada osoby „towarzyszącej” przynosi nie tylko skutek pedagogiczny – wielu założycieli kościołów może poświadczyć, że jest to niezwykle pomocne w życiu i służbie. Dlatego gorąco zachęcamy do poszukiwania w modlitwie jakiejś formy doradztwa, która wzbogaciłaby i umocniła twoją służbę zakładania kościoła.

Rada Dla Osoby Prowadzącej Szkolenie

Ten materiał może być wykorzystywany w wielu kontekstach, takich jak szkoła biblijna, seminarium lub seminarium przy kościele. Nie jest to jednak przede wszystkim materiał edukacyjny. Jest to materiał szkoleniowy, nastawiony na praktyczne przygotowanie. Edukacja skupia się na wiedzy i informacji. Natomiast intencją tego materiału nie jest jedynie przekazywanie wiedzy, ale motywowanie do działania przy wykorzystaniu zdrowych, biblijnych umiejętności służby. Podręcznik ten przeznaczony jest dla „wykonawców”.

Choć metoda, jaką wybierzesz do nauczania lekcji z każdego podręcznika, zależy od Twojej konkretnej sytuacji, proponujemy, aby każdy podręcznik był realizowany w trakcie tygodniowego seminarium. Jednakże wiele ośrodków szkoleniowych z powodzeniem wykorzystuje inne możliwości organizacyjne, lepiej dostosowane do życia i prowadzonej służby. Czasami są to dwa intensywne weekendy lub regularne sesje tygodniowe. Zaleca się podkreślanie planów działania pod koniec każdej lekcji, aby zostały wykonane przed następnym seminarium. Przedział czasowy między seminariami powinien wynosić od czterech do sześciu miesięcy. Zaletą tej metody nauczania jest łączenie zasad poznawanych podczas seminarium z ich praktycznym zastosowaniem między seminariami.

Podczas seminariów nie jest konieczne nauczanie każdego punktu każdej lekcji, ponieważ uczestnicy mogą przeczytać ten materiał samodzielnie. Czasami dobrą metodą jest zapoznanie się uczestników z treścią lekcji i dyskusja na temat jej związku z ich własnym doświadczeniem. Kiedy indziej najlepszym sposobem przekazania treści może być wykład prowadzony przez specjalistę z danej dziedziny. **NIE KONCENTRUJ SIĘ JEDNAK NA METODZIE WYKŁADOWEJ.** Bądź twórczy, wypróbuj różnorodne metody do przekazania zasad i umiejętności zawartych w lekcjach. Inni prowadzący wykorzystują takie metody jak dyskusje grupowe, warsztaty i odgrywanie ról.

Posiadasz święty depozyt. Pan Kościoła chce czynić uczniami wszystkie narody i potrzebuje przywódców. Masz niesamowitą możliwość udzielenia pomocy i przygotowania wielu, którzy przyspieszą rozwój ruchu zakładania kościołów i wprowadzą innych w ich pomnażanie.

Dalsza pomoc

Nie wahaj się skontaktować z nami, jeżeli możemy ci w czymś pomóc przy rozszerzaniu wizji ruchu zakładania pomnażających się kościołów lub praktycznego przygotowywania zakładających kościoły.

Jay Weaver, General Editor

Budapeszt, Węgry, Styczeń 2003

JayWeaver@compuserve.com

O THE ALLIANCE

Program ten został przygotowany przez *The Alliance for Saturation Church Planting* we współpracy z Project 250 z Peter Deyneka Russian Ministries. *The Alliance* to grupa współpracujących kościołów i organizacji misyjnych, które mobilizują wierzących do napelnienia ewangelicznymi kościołami każdego kraju w Europie Centralnej i Wschodniej oraz byłym Związku Radzieckim. Saturation Church Planting to strategia starająca się założyć lokalne kościoły w każdym mieście, wiosce i osiedlu, aby ludzie, którzy przyjmą Chrystusa, mieli lokalną wspólnotę, w której mogliby wzrastać i przygotowywać się do służby. *The Alliance* wychodzi z założenia, że połączenie sił wzmacnia skuteczność, redukuje powtarzanie się i demonstrowanie jedności wierzących w Chrystusa.

W CO WIERZYMYS:

- Kościół lokalny jest głównym narzędziem Boga w ewangelizacji i uczniostwie.
- Partnerstwo z kościołami i organizacjami misyjnymi ma kluczowe znaczenie dla pomnażania lokalnych kościołów i rozwoju ruchów zakładania kościołów aż do nasycenia.
- Praktyczne przygotowywanie przywódców jest konieczne dla zakładania kościołów i wzrostu kościoła.
- Traktat w Lozannie jest wyznaniem wiary dla *The Alliance*.

CO ROBIMYS:

Praktyczne przygotowywanie i doradztwo dla chrześcijan zakładających kościoły

The Alliance zapewnia oparte na praktycznych umiejętnościach przygotowanie w formie seminariów, z praktycznymi zadaniami służby mającymi na uwadze zakładanie pomnażających się kościołów.

Gromadzenie informacji

Właściwa informacja prowadzi do trafnych decyzji w zakładaniu kościołów. *The Alliance* może Ci pomóc przez szkolenie i konsultacje w zakresie gromadzenia informacji odnośnie do zakładania kościołów i ich wzrostu.

Konsultacje w zakresie ruchu modlitwy

Ruch zakładania kościołów rozpoczyna się od wizji, którą odkrywamy i udoskonalamy szukając w modlitwie Bożego planu. *The Alliance* może pomóc Ci lepiej zrozumieć rolę ruchów modlitwy w zadaniu zakładania kościołów oraz podpowie, jak wspierać ruch modlitwy w Twoim regionie.

Ukazywanie wizji

Czego Bóg chce dla twojego kraju? On pragnie, by wszędzie były kościoły! *The Alliance* może pomóc w ukazywaniu wizji nowych kościołów przez seminaria na temat zasad zakładania kościołów aż do nasycenia.

ABY UZYSKAĆ WIĘCEJ INFORMACJI, SKONTAKTUJ SIĘ Z:

The Alliance for Saturation Church Planting
Regional Resource Team
H-1111 Budapest
Budafoki út 34/B III/2, HUNGARY
Tel: +(36-1) 466-5978 lub 385-8199
Fax: + (36-1) 365-6406
E-mail: SCPAlliance@compuserve.com

CYKL ZAKŁADANIA KOŚCIOŁÓW



Zakładanie kościołów nie jest serią przypadkowo powiązanych wydarzeń i działań; jest to proces zmierzający do określonego celu. Wymaga on koordynacji działań, połączenia umiejętności, wspólnej filozofii działania i kompetentnego przywództwa. Rozwój w tych zasadniczych dziedzinach jest celem szkolenia chrześcijanina zakładającego kościół. „Cykl zakładania kościołów” przedstawia wizualnie, z określonego punktu widzenia, wzajemne związki kluczowych zasad i praktyk działających w procesie zakładania kościołów. Jest on dla założyciela czymś w rodzaju „mapy”, pozwalającej zawsze zorientować się, skąd przyszedł i dokąd zmierza.

PROGI

dla Kursu Omega — programu zakładania kościołów

Progi to konkretne zadania w służbie, które zostały włączone w ten program. Każdy próg to jak gdyby kolejny stopień w szerszym procesie zakładania nowego kościoła. Progi są konkretnymi punktami działania, które pomagają uczestnikowi kursu zastosować w praktyce koncepcje zawarte w Kursie Omega. Są zarówno kamieniami milowymi na drodze postępu, jak i drogowskazami pokazującymi dalszy kierunek. Poniżej zamieszczamy listę progów i głównych zagadnień przedstawionych w Kursie Omega.

**PODRĘCZNIK
PIERWSZY:** Główne zagadnienia: Wizja SCP, Cel kościoła, Indukcyjne studium Biblii oraz Prowadzenie badań

Konkretne punkty działania:

- Zbadanie celu kościoła w świetle Wielkiego Nakazu Misyjnego.
- Przygotowanie ogólnej strategii służby w oparciu o wizję myślenia typu „Z”.
- Badanie „formy i funkcji” w pierwszym i współczesnym kościele.
- Nauczenie się i prowadzenie indukcyjnego studium Biblii.
- Napisanie osobistego świadectwa i podzielenie się nim z innymi.
- Założenie grup wsparcia modlitewnego dla ewangelizacji i zakładania kościołów.
- Wykonanie szerokiego projektu badawczego dla obszaru docelowego.

**PODRĘCZNIK
DRUGI:** Główne zagadnienia: Ewangelizacja oraz Grupy komórkowe

Konkretne punkty działania:

- Podzielenie się z innymi wynikami projektu badawczego na obszarze docelowym.
- Napisanie deklaracji celu kościoła.
- Opracowanie filozofii służby zakładania kościołów.
- Opracowanie strategii osobistej ewangelizacji, włączając w to ewangelizację indywidualną.
- Rozpoczęcie służby grup komórkowych z akcentem na ewangelizacji.
- Posługiwanie się indukcyjnym studium Biblii osobiście i w grupach komórkowych.

PODRĘCZNIK TRZECI: Główne zagadnienia: Czynienie uczniami Jezusa, Walka duchowa, Zespoły i praca zespołowa

Konkretne punkty działania:

- Rozpoznawanie i szkolenie przywódców grup komórkowych.
- Czas modlitwy i postu.
- Ocena światopoglądu założyciela kościołów w zestawieniu ze światopoglądem biblijnym.
- Korzystanie z prawd biblijnych do obrony przed atakiem duchowym w życiu i służbie założyciela kościołów.
- Tworzenie indywidualnych planów czynienia uczniami Jezusa dla ludzi zaangażowanych w służbę zakładania kościołów.
- Wykonanie zadań związanych z budowaniem zespołu i jego oceną.
- Analiza darów duchowych założyciela kościołów i zespołu zakładania kościołów.

PODRĘCZNIK CZWARTY: Główne zagadnienia: Przywództwo i Szafarstwo

Konkretne punkty działania:

- Analiza silnych i słabych stron stylu przywództwa założyciela kościołów, ze szczególnym akcentem na metodach osobistej interakcji z innymi.
- Zastosowanie zasad przywództwa w postawie służby w życiu i służbie założyciela kościoła.
- Analiza wykorzystania czasu w życiu i służbie chrześcijanina zakładającego kościoły, ustalanie priorytetów, układanie planu zajęć.
- Ocena ofiarności finansowej założyciela kościoła oraz zakładanego kościoła.
- Przegląd biblijnych ról męża i żony i obowiązki założyciela kościoła wobec swojej rodziny.
- Prowadzenie istniejących grup komórkowych przez proces pomnożenia.
- Przygotowanie strategicznego planu działania dla służby zakładania kościołów aż do nasycenia.

PODRĘCZNIK PIĄTY: Główne zagadnienia: Pomnażanie, Mobilizowanie innych oraz Promowanie ruchów SCP

Konkretne punkty działania:

- Inicjowanie współpracy w służbie z innymi grupami ewangelicznymi na obszarze docelowym.
- Planowanie i stosowanie w praktyce struktury opieki nad grupami komórkowymi, która będzie przyczyniać się do stałego wzrostu i pomnażania.
- Uczucie ludzi modlitwy o zakładanie kościołów aż do nasycenia; mobilizowanie do modlitwy na poziomie miasta, regionu i kraju.
- Przygotowanie i wprowadzenie w życie planu szkolenia i doradzania nowym założycielom kościołów.
- Przygotowanie i wysłanie nowych przywódców do służby zakładania kościołów.
- Promowanie w nowych kościołach wizji zaangażowania misyjnego nie tylko na ich obszarze docelowym, ale także „aż po krańce ziemi”.

Dotyczy głównie fazy **FUNDAMENTY** Cyklu Zakładania Kościołów

PODRĘCZNIK PIERWSZY – Przegląd

PRZEGLĄD PROGRAMU

Wizja SCP	Kościół	Duchowy charakter	Modlitwa	Metody studium Biblii	Evangelizacja
<p>Lekcja 1: Myślenie typu „Z”</p> <p>Lekcja 2: Wielki Nakaz Misyjny i zakładanie kościołów</p> <p>Lekcja 3 (3A): Cykl zakładania kościołów</p> <p>3A: Modele zakładania kościołów</p> <p>Lekcja 4 (4A,4B): Zasady prowadzenia badań</p> <p>4A: Rozumienie swojego obszaru docelowego</p> <p>4B: Przykładowe kwestionariusze</p>	<p>Lekcja 1: Biblijne fundamenty kościoła</p> <p>Lekcja 2 (2A): Cel kościoła</p> <p>2A: Ćwiczenia dotyczące <i>Wielkiego Nakazu Misyjnego</i></p> <p>Lekcja 3 (3A): Forma i funkcja</p> <p>3A: Zastosowanie formy i funkcji</p> <p>Lekcja 4: Definicja lokalnego kościoła</p>	<p>Lekcja 1: Usprawiedliwienie przez wiarę</p> <p>Lekcja 2: Życie według ewangelii</p> <p>Lekcja 3: Wzrastanie chrześcijanina</p> <p>Lekcja 4: Przemieniająca moc Ewangelii</p> <p>Lekcja 5: Prowadzenie dziennika duchowego</p>	<p>Lekcja 1, 2: Koncert modlitwy</p> <p>Lekcja 3 (3A): Jak pomagać w modlitwie</p> <p>3A: <i>Trojki modlitewne</i></p>	<p>Lekcja 1 (1A): Wprowadzenie do indukcyjnej metody studium Biblii</p> <p>1A: <i>Jak dotarła do nas Biblia</i></p> <p>Lekcja 2 (2A): Obserwacja Bożego słowa</p> <p>2A: <i>Język Biblii</i></p> <p>Lekcja 3: Zastosowanie — warsztat</p> <p>Lekcja 4(4A): Interpretacja Bożego słowa</p> <p>4A: <i>Tabele biblijne</i></p> <p>Lekcja 5: Interpretacja — warsztat</p> <p>Lekcja 6: Stosowanie Bożego słowa</p> <p>Lekcja 7 (7A): Zastosowanie — warsztat</p> <p>7A <i>Efez — I.B.S.</i></p>	<p>Lekcja 1: Wprowadzenie do ewangelizacji</p> <p>Lekcja 2, 3: Pisanie osobistego świadectwa</p>
4	4	5	3	7	3

Liczby w nawiasach () odnoszą się do dodatków.

Dotyczy głównie fazy **ZDOBYWANIA** Cyklu Zakładania Kościołów

PODRĘCZNIK DRUGI – Przegląd

Wizja SCP	Kościół	Duchowy charakter	Modlitwa	Przywództwo	Grupy komórkowe	Metody Studium Biblii	Ewangelizacja
Lekcja 5 (5A): Biblijne podstawy zakładania kościołów aż do nasycenia	Lekcja 5: Istota kościoła Lekcja 6 (6A): Zbiоровe funkcje kościoła 6A: <i>Chrzest w świetle Nowego Testamentu</i>	Lekcja 6: Żyć jak synowie, nie jak osieroceni Lekcja 7 (7A): Uczenie się synostwa 7A: <i>Osieroceni a synowie</i>	Lekcja 4: Koncert modlitwy	Lekcja 1 (1A): Biblijne zasady przywództwa 1A: <i>Przykłady przywództwa oraz ich ocena</i> Lekcja 2 (2A): Sylweika przywódcy 2A: <i>Przywódca</i>	Lekcja 1: Funkcje i korzyści z grup komórkowych Lekcja 2 (2A, 2B): Zasady przywództwa w grupach komórkowych 2A: <i>Przetłumaczenie i ocena w grupach komórkowych</i> 2B: <i>Przykładowe zajęcia podczas spotkań grupy komórkowej</i> Lekcja 3 (3A): Zakładanie grupy komórkowej 3A: <i>Planowanie - ćwiczenia</i> Lekcja 4 (4A): Ewangelizacja w grupie komórkowej 4A: <i>Więcej na temat oikos</i>	Lekcja 8 (8A): Różne sposoby posługiwania się indukcyjnym studium Biblii 8A: <i>Studium biograficzne o Barnabie</i> Lekcja 9 (9A, 9B): Prowadzenie indukcyjnego studium Biblii 9A: <i>Indukcyjne studium Biblii na podstawie Mat. 20:17-28</i> 9B: <i>Indukcyjne studium Biblii na podstawie Łuk. 15: 1-7</i> Lekcja 10,11 (10A): Ćwiczenie w prowadzeniu indukcyjnego studium Biblii 10B: <i>Fragmety do opracowania</i> Lekcja 6: Filozofia służby grupy komórkowej	Lekcja 4 (4A): Ewangelizacja a zakładanie kościołów 4A: <i>Ocena strategii ewangelizacyjnych</i> Lekcja 5 (5A,5B): Bariera w skutecznej ewangelizacji 5A: <i>Kościół w każdym narodzie</i> 5B: <i>Odpowiedź na powszechne zarzuty</i> Lekcje 6, 7 (6A, 6B, 6C): Proces nawrócenia 6A: <i>Charakterystyka osób, którym chcesz głosić Ewangelię</i> 6B: <i>Trzy zasady strategicznej ewangelizacji</i> 6C: <i>Badanie postawy Jezusa</i>
3	4	2	1	2	6	4	4

Liczby w nawiasach () odnoszą się do dodatków.

Dotyczy głównie fazy **BUDOWANIA** Cyklu Zakładania Kościołów

PODRĘCZNIK TRZECI – Przegląd

Wizja SCP	Kościół	Duchowy charakter	Modlitwa	Przywódstwo	Grupy komórkowe	Ewangelizacja	Czynienie uczniami Jezusa	Walka duchowa
<p>Lekcja 8: Pierwsze postępy</p> <p>Lekcja 9: Elementy ruchu zakładania kościołów</p>	<p>Lekcja 9, 10: Dary duchowe</p> <p>Lekcja 11: Społeczna dynamika kościoła</p>	<p>Lekcja 8,9: Prawo i Ewangelia</p> <p>Lekcja 10 (10A): Odwracanie się od grzechu jako sposób życia</p> <p>10A: <i>Miejsce grzesznika</i></p>	<p>Lekcja 5: Modlitwa i post</p> <p>Lekcja 6, 7: Koncert modlitwy</p>	<p>Lekcja 3: Sfery przywództwa</p> <p>Lekcja 4: Wprowadzenie do pracy zespołowej</p> <p>Lekcja 5: Budowanie zespołu</p>	<p>Lekcja 7 (7A): Dynamika dyskusji w grupie komórkowej</p> <p>7A: <i>Pytania do dyskusji</i></p> <p>Lekcja 8: Troszczenie się o ludzi w grupie komórkowej</p> <p>Lekcja 9: Przygotowanie nowych prowadzących dla grup komórkowych</p>	<p>Lekcja 8: Ewangelizacja przez przyjaciół</p>	<p>Lekcja 1: Wprowadzenie do czynienia ludzi uczniami Jezusa</p> <p>Lekcja 2 (2A): Twoja rola w czynieniu uczniami Jezusa</p> <p>2A: <i>Cechy charakterystyczne chrześcijańskiej miłości</i></p> <p>Lekcja 3 (3A): Znaj swoich ludzi, znaj swój cel</p> <p>3A: <i>Niektóre teksty NT o wierze, nadziei i miłości</i></p> <p>Lekcja 4 (4A): Pomaganie uczniom w duchowym wzrastaniu</p> <p>4A: <i>Analiza potrzeb duchowego wzrostu</i></p> <p>Lekcja 5 (5A): Formy czynienia uczniami Jezusa</p> <p>5: <i>A Plan czynienia uczniami Jezusa</i></p>	<p>Lekcja 1: Rozumienie światopoglądu</p> <p>Lekcja 2 (2A): Dynamika walki duchowej</p> <p>2A: <i>Indukcyjne studium Biblii: Efezjan 4:17-5:21</i></p> <p>Lekcja 3 (3A, 3B): Bitwy duchowe</p> <p>3A: <i>Studium Biblii</i></p> <p>3B: <i>Przykłady z całego świata</i></p>
2	3	3	3	3	3	1	5	3

Liczby w nawiasach () odnoszą się do dodatków.

Dotyczy głównie fazy **NAUCZANIA** Cyklu Zakładania Kościołów

PODRĘCZNIK CZWARTY – Przegląd

Wizja SCP	Kościół	Duchowy charakter	Modlitwa	Przywódstwo	Grupy komórkowe	Czynienie uczniami Jezusa	Szafarstwo	Rodzina
Lekcja 10 (10A,10B): Komponenty strategii budowania ruchu zakładania kościołów 10A: Wiara i posuszeństwo a strach i niewiara 10B: Rzeczy przyczyniające się do wzrastania Lekcja 11: Znaki ruchu Lekcja 12: Pasterzowanie w ruchu	Lekcja 12: Dynamika sił w nowym kościele Lekcja 13: Cechy charakterystyczne wzrastających kościołów Lekcja 14: Struktura władzy w kościele	Lekcja 11: Miłość jako podstawa służby Lekcja 12: Rozumienie Ojcowskiego serca Lekcja 13: Łaska dla pokornych	Lekcje 8, 9: Modlitwa o przebudzenie	Lekcja 6 (6A): Przywódstwo w postawie służby 6A: Lista kontrolna przywódców Lekcja 7: Dynamika przywódcztwa Lekcja 8: Style interakcji Lekcja 9: Potrzeby przywódcztwa Lekcja 10 (10A): Przygotowywanie nowych przywódców 10A: Cechy do budowania w nowym przywódcy	Lekcja 10: Dyskusja na temat pytań i problemów dotyczących grup komórkowych Lekcja 11: Pomnażanie grup komórkowych	Lekcja 6: Seminarium na temat czynienia uczniami Jezusa	Lekcja 1: Wprowadzenie do szafarstwa Lekcja 2: Szafarstwo finansowe Lekcja 3: Zarządzanie czasem Lekcja 4: Strategiczne planowanie Lekcja 5: Strategiczne planowanie - seminarium	Lekcja 1: Biblijne role w rodzinie Lekcja 2: Wychowywanie dzieci
3	3	3	2	5	2	1	5	2

Liczby w nawiasach () odnoszą się do dodatków.

Dotyczy głównie faz **POMNAŻANIA I RUCHU** Cyklu Zakładania Kościołów

PODRĘCZNIK PIĄTY – Przegląd

Wizja SCP	Kościół	Duchowy charakter	Modlitwa	Przywódstwo	Grupy komórkowe	Zwiastowanie	Rodzina
<p>Lekcja 13: Wizja i działanie teleskopu</p> <p>Lekcja 14: Mobilizacja</p> <p>Lekcja 15: Następne kroki</p> <p>Lekcja 16: Szkolenie jako element ruchu zakładania kościołów</p> <p>Lekcja 17: Mobilizowanie przywódców przez inicjatywę narodowe</p>	<p>Lekcja 15: Dyscyplina kościelna</p> <p>Lekcja 16: Oddawanie czci Bogu w lokalnym kościele</p> <p>Lekcja 17: Jak prowadzić wspólne oddawanie czci Bogu</p> <p>Lekcja 18: Kościół lokalny a większe Ciało Chrystusa</p> <p>Lekcja 19: Historyczny wpływ kościoła w _____ (Historia kościoła w kontekście twojego kraju)</p>	<p>Lekcja 14: Służba pojednania</p> <p>Lekcja 15: Moralna prawota chrześcijan zakładających kościoły</p>	<p>Lekcja 10: Zachęcanie do modlitwy wspierającej ruch zakładania kościołów</p> <p>Lekcje 11, 12: Koncert modlitwy</p>	<p>Lekcja 11: Posyłanie przywódców</p> <p>Lekcja 12 (12A): Przywództwo ruchu</p> <p>12A: Przywódcy ruchu</p>	<p>Lekcja 12: Korzystanie z grup komórkowych w istniejącym kościele</p> <p>Lekcja 13 (13A): Opieka nad grupami komórkowymi</p> <p>13A: Grupy komórkowe: końcowy krok</p>	<p>Lekcja 1: Biblijne zwiastowanie I</p> <p>Lekcja 2: Biblijne zwiastowanie II</p> <p>Lekcja 3: Biblijne zwiastowanie III</p>	<p>Lekcja 3: Służba rodzinie</p>
5	5	2	3	2	2	3	1

Liczby w nawiasach () odnoszą się do dodatków.
ŁĄCZNA LICZBA GODZIN W PROGRAMIE: 127.

WIZJA SCP

WIZJA SCP

1

LEKCJA

Myślenie typu „Z”

CZEGO PRAGNIE BÓG?

☞ Cel lekcji

Celem tej lekcji jest podkreślenie roli, jaką pełni wizja w cyklu zakładania kościołów.

☞ Główne punkty

- Myślenie typu „Z” bierze pod uwagę to, czego pragnie dokonać Bóg dla swojej chwały na danym terenie.
- Zakładanie kościołów aż do nasycenia jest wypełnianiem Wielkiego Nakazu Misyjnego poprzez zakładanie ich w taki sposób, by każdy mężczyzna, kobieta i dziecko mieli szansę przyjęcia ewangelii dzięki świadectwu miejscowego kościoła.

☞ Pożądane rezultaty

Po opanowaniu treści tej lekcji każdy uczestnik powinien:

- Posiadać wizję wychodzenia z ewangelią do świata, swego narodu, regionu, miasta, wsi i otoczenia.
- Zdawać sobie sprawę, że Bożą wolą jest, by każdy mężczyzna, kobieta i dziecko mogli usłyszeć i zrozumieć przesłanie ewangelii oraz przyjąć Chrystusa jako swego osobistego Pana i Zbawiciela.
- Zajmować się zakładaniem kościołów w oparciu o myślenie typu „Z” lub wizję docelową.

☞ Propozycje dla prowadzących nauczanie

Myślenie typu „Z” przekazuje wizję *ostatecznego* Bożego planu dla danego narodu, regionu, miasta, wsi czy otoczenia. Plan ten polega na tym, by każdy mężczyzna, kobieta i dziecko usłyszeli i zrozumieli ewangelię oraz mieli okazję przyjąć Jezusa Chrystusa jako swego osobistego Pana i Zbawcę. Zastanów się, jak można w sposób jasny i przystępny przekazać koncepcję wizji docelowej w Twoim kontekście kulturowym.

WPROWADZENIE

Gdyby przywódcy chrześcijańscy zadali sobie pytanie: „Jaki jest ostateczny cel Bożego działania w dziejach ludzkości?” lub „Czego pragnie Bóg w miejscu, w którym Mu służę?”, jak wpłynęłoby to na sposób ich służby? Odpowiedzi na te pytania powinny zawierać wizję i określać zadania ich służby.

I. NA CZYM POLEGA MYŚLENIE TYPU „Z”?

Jaki jest ostateczny cel Bożego działania? Odpowiedź brzmi „Z” – końcowy skutek tego, czego Bóg pragnie dla każdego narodu, regionu, miasta, wsi bądź otoczenia. Działanie zmierzające do osiągnięcia tego celu oznacza jasne pojmowanie tego, czym jest „Z”. Biblia podaje wyraźnie, że Boża miłość obejmuje swym zasięgiem cały świat (Jana 3:16). W Liście do Tymoteusza Paweł podkreślił potrzebę modlitwy za wszystkich ludzi, ponieważ „Jest to bowiem rzecz dobra i miła w oczach Zbawiciela naszego, Boga, który pragnie, by wszyscy ludzie zostali zbawieni i doszli do poznania prawdy” (1 Tym 2:3-4). Piotr również wypowiada się na ten temat pisząc: „[Pan] jest cierpliwy w stosunku do was. Nie chce bowiem niektórych zgubić, ale wszystkich doprowadzić do nawrócenia” (2 Piotra 3:9).

Skoro Bóg chce, aby wszyscy ludzie się opamiętali, to czy my nie powinniśmy podzielać tego pragnienia? Czy Bóg może się nami posługiwać, byśmy mobilizowali innych do osiągnięcia tego celu? Co mogłoby się wydarzyć, gdyby wszyscy chrześcijanie w danym kraju, regionie, mieście, wsi czy choćby najbliższym otoczeniu byli całkowicie przekonani, że Bóg pragnie, aby każdy Go poznał i widział chrześcijan żyjących pośród nich tak, jak Jezus? (1 Piotra 2:12)

Mimo to równie wiele fragmentów Pisma wskazuje na fakt, że nie wszyscy zostaną zbawieni. Nasz wszechmocny Bóg wie jedynie, kto będzie zbawiony. Zadaniem Kościoła jest zapewnienie każdemu szansy usłyszenia ewangelii.

Zanim przystąpisz do dalszej lektury, postaw sobie następujące pytania:

- Czego Bóg pragnie dla _____? (mojego narodu, regionu, miasta, wsi, otoczenia) Poświęć na odpowiedź jeden akapit.

- Co powyższa odpowiedź oznacza dla mojej służby? Czy to, czym się obecnie zajmuję, odzwierciedla Boże pragnienia?

Łatwo zauważyć, w jaki sposób myślenie typu „Z” może trafnie określać wizję i zadania we wszelkiej służbie.

II. ZAKŁADANIE KOŚCIOŁÓW AŻ DO NASYCENIA

W celu osiągnięcia „Z”, musi dojść do nasycenia. Pod pojęciem „nasycenia” rozumiemy docieranie kościoła do „wszystkich ludzi”, jak to podaje 1 List do Tymoteusza i 2 List Piotra. Z listów tych jasno wynika, że Bóg pragnie, aby każdy mężczyzna, kobieta i dziecko usłyszeli i zrozumieli przesłanie Ewangelii oraz mieli okazję uwierzyć i okazać całkowite posłuszeństwo wobec Jezusa Chrystusa jako swego Pana i Zbawiciela. Istotną częścią chrześcijańskiego życia jest przynależność do miejscowego kościoła, gdzie wierzy się w Słowo Boże i Go naucza.

Zakładanie kościołów aż do nasycenia (SCP) ma całkowicie biblijne podstawy. Jest to wcielanie w życie Wielkiego Nakazu Misyjnego poprzez zakładanie kościołów w taki sposób, by każdy mężczyzna, kobieta czy dziecko mieli szansę przyjęcia ewangelii dzięki świadectwu miejscowego kościoła. SCP to wizja, strategia i służba napełniania krajów, regionów, miast, wsi i najbliższego otoczenia kościołami, które przedstawią ewangelię każdej osobie w jej języku i właściwej danemu krajowi kulturze.

Zakładanie kościołów aż do nasycenia jest wcielaniem w życie Wielkiego Nakazu Misyjnego poprzez zakładanie kościołów w taki sposób, by każdy mężczyzna, kobieta czy dziecko mieli szansę przejścia ewangelii dzięki świadectwu miejscowego kościoła.

A. Czy realistyczne jest oczekiwanie od Boga spełnienia celu „Z”?

Poza tym, że Bóg pragnie „Z” bardziej niż my, ekscytujący jest fakt, że w Piśmie mamy wyraźną obietnicę spełnienia celu „Z”. Obietnica napełnienia świata poznaniem Boga i Jego chwałą jest wyrażona w księdze Izajasza: „kraj się napełni znajomością Pana, na kształt wód, które przepelniają morze” (Iz. 11:9).

W księdze Objawienia apostoł Jan ma wizję nieba, z których dowiadujemy się o ostatecznym rezultacie Bożego działania w świecie, osiągnięciu celu „Z”, do którego zmierza historia ludzkości. Jan opisuje tłumy ludzi z każdego narodu, plemienia, ludu i języka oddających Bogu chwałę (Obj. 7:9)! A zatem oczekiwanie od Boga spełnienia celu „Z” jest realistyczne.

B. Co mówi sam Bóg na temat „Z”?

W jednej z najintymniejszych chwil spędzonych z Ojcem Jezus modlił się o jedność wśród tych, którzy w Niego wierzą: „aby świat poznał, żeś Ty Mnie posłał i żeś Ty ich umiłował tak, jak Mnie umiłowałeś” (Jan 17:23b). Jezus pragnął, żeby świat wiedział, kim jest! Na tym właśnie polega „Z”! Powtórzył tę prośbę dwukrotnie (Jan 17:21-23). Spróbujmy to sobie uzmysłowić – Bóg Syn w rozmowie z Bogiem Ojcem opisujący cel „Z”. Jest zatem jasne, że „Z” jest dla Boga sprawą niezmiernie istotną.

C. Jezus nauczał swoich uczniów o planie „Z”

Jezus uczył swoich uczniów myślenia typu „Z” zapewniając ich, że „najpierw musi być głoszona Ewangelia wszystkim narodom” (Mar. 13:10). Obiecał też, że ewangelia będzie głoszona aż do nasylenia narodów (Mat. 24:14, Łuk. 24:45-47).

III. KILKA NIEZBĘDNYCH KROKÓW DO OSIĄGNIĘCIA „Z”

W celu realizacji „Z” musimy przebyć w służbie etap od „A” do „Y”. Pismo podaje nam kilka zasad niezbędnych do odbycia etapu z „A” do „Y”, który jest konieczny do efektywnego wykonania „Z”. Warto zwrócić uwagę, że wszystkie te kroki mają coś wspólnego z „Z”. Zachowując stale w pamięci „Z” możemy dokonywać strategicznych posunięć odbywając etap od „A” do „Y”.

A. Modlitwa

Pod wieloma względami modlitwa stanowi integralną część dostrzegania realizacji Bożych celów na ziemi. Zwróć uwagę na następujące odnośniki:

- 2 Krn. 7:14 Jeśli lud Boży modli się tak, jak powinien, plan „Z” na pewno zostanie wykonany.
- Mat. 9:38 Lud Boży otrzymał nakaz modlitwy, aby pracownicy mogli wziąć udział w realizacji planu „Z”.
- 1 Tym. 2:1-4 Lud Boży ma się modlić po to, by zaistniały warunki sprzyjające realizacji planu „Z”. Paweł polecił Tymoteuszowi, by kościoły modliły się za przywódców w społeczeństwie w celu stworzenia odpowiednich warunków do szerzenia ewangelii.
- Obj. 5:8-10 „Z” jest skutkiem „modlitw świętych”.

B. Miłość i jedność

Gdy Jezus powiedział: „po tym wszyscy poznają”, miał na myśli miłość między chrześcijanami (Jan 13:35). Jasno stwierdził, że plan „Z” wymaga bardzo dobrych relacji międzyludzkich. Tylko w sytuacji, gdy wierzący będą się darzyć wzajemną miłością, ludzie będą wiedzieli, że należą oni do Chrystusa. Jeśli brak nam miłości, to niewiele pomoże wzrost liczebny – sprawi on jedynie, że ludzie będą nas postrzegać jako kolejny ruch religijny.

Jeśli świat ma poznać, że wierzący są uczniami Chrystusa, musi między nimi panować taka sama jedność jak ta, która łączy Jezusa z Jego Ojcem. Ilekroć Jezus mówi o swojej jedności z Ojcem, zawsze wskazuje na miłość i nierozdzielność. Modli się o to, by nasza jedność była odbiciem jedności łączącej Ojca i Syna i o to, byśmy pozostawali z Nim w nierozdzielnym związku (Jan 17:21,23).

C. Wizja

Jak wynika z zamieszczonych poniżej fragmentów Pisma, „Z” jest zadaniem o zasięgu globalnym i dotyczy wszystkich ludzi reprezentujących wszystkie narodowości i zakątki świata. Myślenie typu „Z” wymaga postrzegania całego świata Bożymi oczami.

- Ponieważ Bóg kocha wszystkich ludzi, posłał swego Syna, „aby każdy, kto w Niego wierzy, nie zginął, ale miał życie wieczne” (Jan 3:16).

- Jezus jest ofiarą „za grzechy całego świata” (1Jana 2:2).
- Duch Święty „przekona świat o grzechu” (Jan 16:7-11).
- Duch Święty daje chrześcijanom moc do świadczenia „po krańce ziemi” (Dz. Ap. 1:8).
- Jezus nakazuje swoim następcom: „idźcie więc i nauczajcie wszystkie narody” (Mat. 28:18-20).
- Jezus zapewnił, że wiele jest osób gotowych Go przyjąć: „żniwo...wielkie” (Mat. 9:37).

D. Ewangelizacja

W celu realizacji planu „Z” kościół musi wysłać ewangelistów wszędzie tam, gdzie jest niewielu wierzących lub gdzie nie ma ich wcale. Plan „Z” wymaga dotarcia do osób, które nie słyszały ewangelii i przekazania im dobrej nowiny o zbawieniu. Paweł ujmuje to następująco: „...Jakże mieli uwierzyć w Tego, którego nie słyszeli? Jakże mieli usłyszeć, gdy im nikt nie głosił?” (Rzym. 10:14).

Chrześcijanie muszą szukać miejsc, do których nie dotarła jeszcze ewangelia i osób, które jej nie słyszały, w każdej wsi, mieście, regionie i kraju. Wraz z rozpowszechnianiem ewangelii i zakładaniem kościołów w tych miejscach i wśród tych ludzi „Ci, którym o Nim nie mówiono, zobaczą Go, i ci, którzy o Nim nie słyszeli, poznają Go” (Rzym. 15:21).

E. Zakładanie kościołów

W celu realizacji planu „Z” wszędzie muszą być kościoły widoczne dla wszystkich. Za pośrednictwem kościoła, zarówno niewidzialnego (w sferze duchowej) oraz widzialnego świat pozna „wieloraką w przejawach mądrość Boga” (Efez. 3:8-11). Kościół jako ciało Chrystusowe jest namacalną obecnością Jezusa Chrystusa na ziemi. Z chwilą gdy Jezus Chrystus zajmuje pierwsze miejsce w życiu kościoła, świat pozna, że jest On panem wszystkiego (Efez. 1:22-23).

W celu realizacji planu „Z” wszędzie muszą być kościoły widoczne dla wszystkich.
--

Dzięki krwi przelanej na krzyżu ludzie zostali pojednani z Bogiem. Jezus Chrystus w swoim Kościele gromadzi wszystkich, którzy bez Niego nadal byłiby oddzieleni murem nieprzyjaźni. Pragnął on wśród tych ludzi żyjących dotąd w nienawiści „z dwóch rodzajów ludzi stworzyć w sobie jednego nowego człowieka, wprowadzając pokój” (Efez. 2:13-16).

Podobnie jak miłość i wierność współmałżonków jest zauważana przez członków wspólnoty, w której mieszkają, tak też widoczna jest relacja między Jezusem a Jego Kościołem (Efez. 5:22-23).

Członkowie kościoła są ze sobą powiązani tak jak części ciała, z których każda wykonuje swoje zadanie. Celem działania kościoła jest przybliżanie innym osoby Jezusa. Gdy tak się dzieje, w kościele ma miejsce wzrost i zbudowanie (Efez. 4:11-13). Dojrzały kościół posiada w gronie swoich członków przedstawicieli każdego narodu (Obj 5:9-10).

IV. MYŚLENIE TYPU „Z” OWOCUJE DZIAŁANIEM TYPU „Z”

A. Dawanie typu „Z”

Myślenie typu „Z” wymaga dawania typu „Z”. Paweł przytacza słowa Jezusa napominając w Milecie starszych z kościoła w Efezie: „Więcej szczęścia jest w dawaniu aniżeli w braniu” (Dz. Ap. 20:35). Dawanie jest istotną częścią służby kościoła. Paweł podpierając się apostołskim autorytetem zalecał kościołowi w Koryncie: „obyście i w tę łaskę obfitowali” (2 Kor. 8:7).

Kościół, który daje, nie tylko odkłada sobie środki na koncie w niebie, lecz co więcej Bóg zaspokaja jego aktualne potrzeby „według bogactwa swego w chwale”. Nasz Pan błogosławi akt dawania zarówno w niebie, jak i na ziemi, dlatego sam zatroszczy się o finansową stronę przedsięwzięcia, jakiego podejmie się kościół dążący do realizacji planu „Z” (Filip. 4:15-19).

B. Strategia „Z”

Wybitny przywódca wielkiego przebudzenia, John Wesley powiedział: „We wszelkim działaniu zwracaj uwagę na koniec”. Stosowanie w praktyce myślenia typu „Z” wywiera ogromny wpływ. Mimo to, niestety, wiele osób oddanych służbie Bogu nigdy nie zastanawia się nad skutkiem ich wysiłków w realizacji Bożego planu „Z”. W takiej sytuacji łatwo jest popaść w rutynę i dopuścić do tego, że ominie nas Boże błogosławieństwo. Postawienie sobie zasadniczego pytania „Czego pragnie Bóg dla miejsca, w którym Mu służymy?” może okazać się niezwykle inspirujące dla ludzi służących Bogu. Odpowiedź na to pytanie pobudza wiarę i prowadzi do bardziej intensywnej pracy dla Boga.

Przykład myślenia typu „Z” w Rumunii

Nelu Sofrac, założyciel kościołów w Rumunii, zauważył, że Bóg pragnął mieć więcej niż cztery kościoły, jakie powstały w jego okręgu zwanym Alba Iulia. Mógł poprzestać na tym i tak znaczącym osiągnięciu, jakim było założenie, prowadzenie i praca duszpasterska w tych czterech kościołach, jednak myślenie typu „Z” motywowało go do dalszego działania.

Zdawał sobie sprawę z tego, że sam nie był w stanie dotrzeć do całego okręgu, wiedział jednak, że Bóg pragnął wypełnić Alba Iulia kościołami, które głoszą ewangelię i nauczałyby zgodnie z Pismem. Do skutecznego wypełnienia tego zadania trzeba było założyć w Alba Iulia 500 kościołów. Nelu rozpoczął szkolenie piętnastu młodych ludzi ze swego kościoła i nowych założonych przez siebie placówek. Jego żona Dorina zorganizowała grupę modlitewną złożoną z trzech kobiet. Pastor Nelu podzielił się swoją wizją z innymi pastorami, którzy początkowo niechętnie zareagowali na jego pomysł. W przekonaniu i wierze, że ponieważ Bóg pragnie „Z” dla Alba Iulia, pomoże Nelu doprowadzić dzieło do końca, Dorina prowadzi obecnie piętnaście kobiecych grup komórkowych modlących się o nowe kościoły, podczas gdy jej mąż stoi na czele międzywyznaniowego ruchu EVANGALBA z udziałem wielu kościołów. Ruch ten się rozrasta i zakłada nowe kościoły w okręgu Alba Iulia dzięki mobilizacji kościołów już istniejących do zaangażowania. Ich głównym zadaniem jest modlitwa, szkolenie, ewangelizacja i zakładanie kościołów.

Zgromadzenia w Alba Iulia modlą się, jednocześnie we wspólnej wizji, wzrastają w miłości, wysyłają ewangelistów i zakładają kościoły w swoim okręgu. Powoli rozpoczyna się tam proces dawania i pomimo iż ludzie ci uważają się za bardzo ubogich, niektórzy decydują się na wierne dawanie.

Myślenie typu „Z” umożliwiło Nelu działalność na skalę ogólnokrajową. Prowadzi on szkolenia dla założycieli kościołów i zaraża przywódców chrześcijańskich w innych częściach Rumunii wizją zakładania kościołów aż do nasycenia. Spodziewa się, że zostanie wysłany jako misjonarz międzynarodowy poza granice swego kraju.

KONKLUZJA

Zakładanie kościołów aż do nasycenia jest głównym punktem myślenia typu „Z”, gdyż pozostałe zadania w postaci modlitwy, pełnego miłości zjednoczenia, wizji, ewangelizacji i dawania mogą zostać zrealizowane na całym świecie jedynie za pośrednictwem kościoła. Z uwagi na fakt, że kościół musi dotrzeć do wszystkich, siłą napędową myślenia typu „Z” musi być zakładanie kościołów aż do nasycenia. Bóg pragnie „Z”, a jeśli dany kościół działa zgodnie z Bożą wolą, proces zakładania kościołów aż do nasycenia ulegnie przyspieszeniu. Napelnienie wszystkich krajów kościołami ma na celu przekazanie wszystkim ludziom przesłania ewangelii.

PYTANIA DO ROZWAŻENIA, POWTÓRZENIA I ZASTOSOWANIA

- Na czym polega różnica między założycielem kościołów reprezentującym myślenie „Z” a innymi założycielami kościołów?
- Czy modlisz się o całe narody, regiony, miasta, wsie czy otoczenie?

- Czy modlisz się o to, by Bóg posłał na swoje żniwo więcej robotników? Skoro sam Jezus dał takie polecenie, to czy będzie konsekwentnie odpowiadał na taką modlitwę, jeśli będziemy wytrwale się modlić? Dlaczego robotników jest za mało?
- Czy chcesz współpracować i okazywać miłość braciom z innych wyznań i o innych przekonaniach w sprawach pomniejszej wagi w pracy na rzecz planu „Z”? Czy modlitwa Jezusa o jedność zostanie wysłuchana, czy też modlił się na próżno? Czy staniesz się częścią odpowiedzi na Jego modlitwę?
- Czy osoby z zewnątrz postrzegają twój kościół jako jeszcze jedno wyznanie lub religię, czy też jako społeczność ludzi okazujących miłość?
- Czy masz wizję założenia jednego kościoła lub zostania członkiem ruchu, który wypełni świat kościołami głoszącymi ewangelię?
- Czy wyróżniasz się ofiarnością pod względem finansowym? Czy twój kościół daje pod tym względem dobry przykład? Czy nauczasz na temat dawania? Jeśli nie, to dlaczego, skoro naucza tego Pismo?
- Czy akcje ewangelizacyjne w twoim kościele mają na celu tylko powiększenie twego kościoła, czy też zakładanie nowych?

PLAN DZIAŁANIA

- Zaczynaj myśleć o strategii zakładania kościołów aż do nasycenia, która zawierałaby element modlitwy, jedności i miłości, wizji, ewangelizacji i zakładania kościołów. Zannotuj kilka początkowych pomysłów i podziel się nimi ze swoim nauczycielem lub prowadzącym ten kurs.
- Pomyśl o swoim otoczeniu, wsi, mieście, regionie lub kraju. Zastanów się, jak byś odpowiedział na pytanie: „Czego Bóg pragnie dla _____?” Zapisz trzy rzeczy, które wykonasz w ramach przyczyniania się do realizacji planu „Z” na twoim terenie.

WIZJA SCP

2

LEKCJA

Wielki Nakaz Misyjny i zakładanie kościołów

UCZNIOSTWO AŻ DO NASYCENIA



Cel lekcji

Celem tej lekcji jest przekazanie wizji, która dotyczy mobilizacji do ruchu zakładania kościołów aż do nasycenia zgodnie z Wielkim Nakazem Misyjnym.



Główne punkty

- Zrozumienie Wielkiego Nakazu Misyjnego jest czymś kluczowym dla zakładania kościołów aż do nasycenia.



Pożądane rezultaty

Po opanowaniu treści tej lekcji każdy uczestnik powinien:

- Wiedzieć, dlaczego fragment Ewangelii Mateusza 28:18-20 jest określany nazwą Wielki Nakaz Misyjny.
- Rozumieć, w jaki sposób kościół w miarę swego rozwoju będzie wychodził i czynił uczniami wszystkie narody.
- Rozumieć, dlaczego zakładanie kościołów jest wypełnieniem Wielkiego Nakazu Misyjnego.
- Opracować wizję dla ruchu zakładania kościołów aż do nasycenia w swoim kraju.

WPROWADZENIE

Z Ewangelii Mateusza 28:18-20 dowiadujemy się, że czeka nas ambitne zadanie. Wielki Nakaz Misyjny to polecenie obowiązujące wszystkie pokolenia chrześcijan. Wydając je Jezus obiecuje, że będzie obecny aż do jego wypełnienia. Polecenie to określa się mianem *Wielkiego Nakazu* z uwagi na wielkość zadania, jakie powierzył Jezus swoim naśladowcom.

I. JAK NALEŻY ROZUMIEĆ WIELKI NAKAZ MISYJNY

W Wielkim Nakazie Misyjnym Jezus wyraźnie określa cel kościoła aż do swego powrotu. Słowa te są bardzo istotne i zasługują na szczególną uwagę. Oto dosłowny przekład fragmentu z Ewangelii Mateusza 28:18-20 według oryginału greckiego:

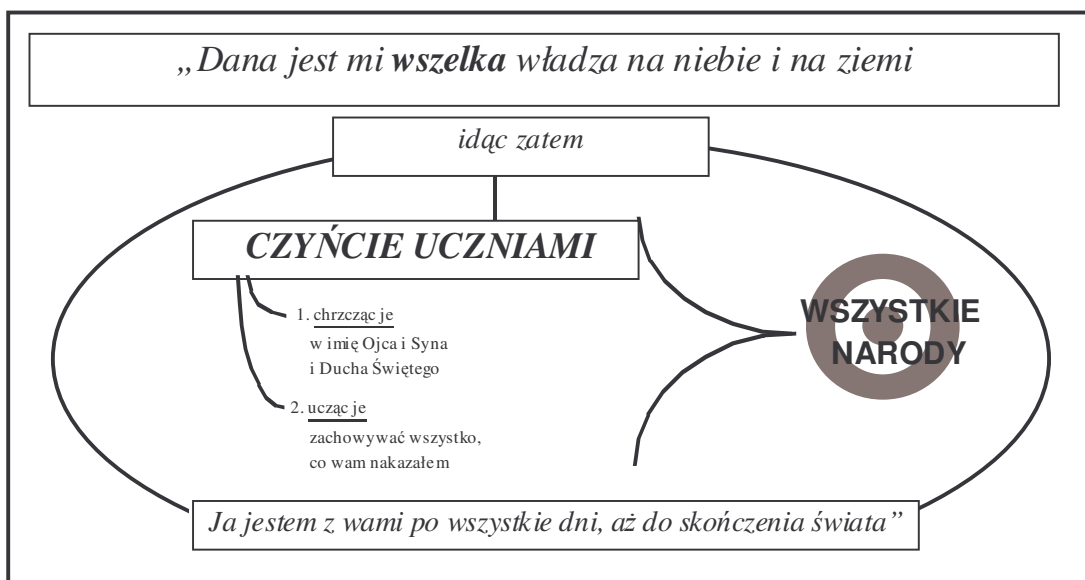
„Dana mi jest **wszelka** władza na niebie i na ziemi. Idąc zatem czyńcie uczniami wszystkie narody, chrzcząc je w imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego, uczając je zachowywać **wszystko**, co wam przykazałem. A oto Ja jestem z wami po wszystkie dni, aż do skończenia świata” (dosłowny przekład z Mat. 28:18-20).

W Wielkim Nakazie Misyjnym Jezus wyraźnie określa cel kościoła aż do swego powrotu.

Kluczowym i najważniejszym słowem w Wielkim Nakazie Misyjnym jest „czyńcie uczniami”. Jest to jedyny występujący tu czasownik w trybie rozkazującym, który w najwyższym stopniu wyraża pragnienie Jezusa względem Jego następców. Czynienie uczniami stanowi sedno Wielkiego Nakazu. Dwie pozostałe formy czasownikowe, imiesłowy „chrzcząc” i „uczając” wraz ze swymi dopowiedzeniami rozwijają i wyjaśniają czynność główną, tj. czynienie uczniami. Przedmiotem tych czynności, tj.

czynienia uczniami przez chrzest i nauczanie, są „wszystkie narody”. Nakaz zakłada, że ten, kto czyni uczniami będzie to robił „idąc”. Całe polecenie wieńczy obietnica Jezusa, że jest razem z tymi, którzy tego dokonują: „A oto Ja jestem z wami po wszystkie dni, aż do skończenia świata”.

Ilustracja 2.1 Wielki Nakaz Misyjny



A. Wyznaczone zadanie: czynienie uczniami

Główny akcent Wielkiego Nakazu Misyjnego spoczywa na najważniejszym poleceniu „czyńcie uczniami”. Stąd zasadnicze zadanie Kościoła polega na czynieniu uczniami, nie tylko na nawracaniu. Dwa imiesłowy podrzędne odsłaniają istotne aspekty procesu uczniostwa.

1. Chrzest – ‘zwrot w stronę Chrystusa’

Chrzest jest publicznym świadectwem nawrócenia, wskazówką, że dana osoba przyjęła ewangelię. Aby zostać naśladowcą Jezusa Chrystusa, należy żałować za grzechy i uwierzyć (Mk 1:15; Dz 20:21). Chrzest jest oznaką i przypieczętowaniem odrodzenia, wybaczenia grzechów oraz nowego życia w Chrystusie (Tyt. 3:5; Mar. 1:4; Rzym. 6:3-4).

Z Wielkiego Nakazu wynika, że chrzest odbywa się w imię Trójcy. Dowiadujemy się stąd czegoś o nowej tożsamości ucznia. Jedną z zadziwiających cech Trójcy jest społeczność łącząca Ojca, Syna i Ducha. Podobnie wierzący zostaje ochrzczony i przyjęty do społeczności kościoła. Społeczność tę powinna cechować taka sama jedność, jaka panuje między osobami Trójcy (J 17).

2. Nauczanie – ‘stawianie się podobnym do Chrystusa’

Kolejnym etapem, jaki muszą przebyć nowi uczniowie po nawróceniu, jest nauczanie o osobie, którą zdecydowali się naśladować. Nawrócenie wymaga relacji z osobowym Bogiem. Otrzymaliśmy polecenie szkolenia nawróconych tak, by zostali „naśladowcami” czy innymi słowy „uczniami” Jezusa. Polega ono na uczeniu ich posłuszeństwa wobec Jego poleceń.

Zadaniem kościoła jest nauczanie posłuszeństwa Chrystusowi. Warto zwrócić uwagę, że wiersz ten nie określa celu kościoła jako nauczania poleceń, lecz **posłuszeństwa** wobec wszystkiego, co nakazał Jezus. Oznacza to, iż kościoły powinny nauczać posłuszeństwa wobec wszystkich poleceń Chrystusa bez wyjątku. Częściowe posłuszeństwo, które tak łatwo może stać się normą, to za mało. Powinniśmy raczej bezustannie zgłębiać Pismo, zadając sobie pytanie: „Czy wypełniłem wszystko, co tu zostało napisane?” oraz „Jak mogę jeszcze lepiej wypełnić każde polecenie?” Nauczanie całkowitego posłuszeństwa jest procesem

ciągłym. Warto podkreślić, że nie jest to przejściowy akt *poprzedzający* chrzest, lecz jak wynika z cytowanego tekstu następuje on *po* chrzcie i *trwa* przez całe życie wierzącego.

B. Zasięg – WSZYSTKO

Wielki Nakaz Misyjny nie był doraźnym planem przeznaczonym tylko dla tych, którzy o nim pierwotnie usłyszeli. Ciągłe powtarzanie się słowa „wszystko” określa dalekosiężne zastosowanie.

1. Podstawą nakazu jest władza Chrystusa.

Jezus przed rozesłaniem swoich uczniów oznajmił im, że zajmuje najwyższe stanowisko we wszechświecie. Jeśli ktoś sprawujący władzę podaje swoje stanowisko zanim wyda rozkaz, ma to podkreślać doniosłość tego rozkazu. Dlatego każdy, kto uznaje władzę Jezusa Chrystusa, musi okazać posłuszeństwo Wielkiemu Nakazowi.

Jezus Chrystus jest głową Kościoła (Efez. 1:22-23). Ludzie, którzy uznają ten fakt, tworzą Jego ciało, tj. Kościół. Zadanie czynienia uczniami narodów nie jest wyłącznie obowiązkiem ewangelisty – jest to zadanie dla wszystkich, którzy poddają się najwyższej władzy Jezusa. Wielki Nakaz Misyjny daje wierzącym ogromne poczucie sensu.

2. Nakaz mówi: „*idąc*”.

Słowo „*idąc*” z oryginału greckiego można przetłumaczyć „*gdy wyruszyście*” lub „*w trakcie waszej wędrówki*”. Wyrażenie to zakłada, że osoby posłuszne nakazowi „*idą*”. W przeciwieństwie do „*przychodzenia*” do świątyni jerozolimskiej w celu oglądania Bożej chwały, tu mamy wyruszać z Bożą chwałą mieszkającą w nas (2 Kor 3:18). Jezus nie pozyskiwał uczniów w sterylnej izolacji szkolnej sali, lecz w trakcie życiowej wędrówki. Ludzie służący w kościele również powinni być aktywni i wychodzić do świata zamiast czekać, aż świat przyjdzie do nich.

Jezus powiedział wyraźnie, że Jego zamiarem było dotarcie z dobrą nowiną do wszystkich narodów (Mat. 24:14). W odnośnikach dotyczących Wielkiego Nakazu Misyjnego (Łuk. 24:47, Dz. Ap. 1:8) czytamy, że rozwój Kościoła rozpocznie się w Jerozolimie. Ponieważ jednak wysłani przez Jezusa apostołowie pozostali w Jerozolimie, wydaje się, że wczesny kościół miał bardzo ograniczoną wizję działalności misyjnej aż do ósmego rozdziału Dziejów Apostolskich. Można stąd wnioskować, że kościół w swoich początkach rozumiał jedynie słowa „*zaczynając w Jerozolimie*”, a nie dotarło do niego znaczenie słów „*wszystkie narody*”.

- Wszelka władza
- Wszystkie narody
- Wszystko
- Po wszystkie dni

3. Wychodzenie wskutek prześladowań.

Jezus w razie konieczności skorzysta ze swojej najwyższej władzy, by zmusić kościół do wychodzenia do innych narodów. Po okresie prześladowań i męczeństwie Stefana Kościół zaczął rozpowszechniać ewangelię. W ósmym rozdziale Dziejów Apostolskich czytamy: „*Wybuchło wówczas wielkie prześladowanie w Kościele jerozolimskim. Wszyscy, z wyjątkiem Apostołów, rozproszyli się po okolicach Judei i Samarii*” (Dz. Ap. 8:1). Nieco dalej zaś, w rozdziale jedenastym: „*Ci, których rozproszyło prześladowanie, jakie wybuchło z powodu Szczepana, dotarli aż do Fenicji, na Cypr i do Antiochii, głosząc słowo samym tylko Żydom*” (Dz. 11:19-20). Jezus dopuścił do prześladowań chrześcijan po to, by poprzez sytuację kryzysową zmusić ich do tego, co od razu powinni byli zrobić na Jego polecenie.

4. Wychodzenie wskutek posłuszeństwa.

W Dziejach Apostolskich czytamy o tym, że kościół w Antiochii Syryjskiej był posłuszny Wielkiemu Nakazowi (Dz. 13:1-3). Zgodnie z poleceniem Ducha Świętego posłał on Pawła i Barnabę na Cypr, gdzie „*głosili Słowo Boże w synagogach żydowskich*” (Dz. 13:4-5). Z Cypru Paweł i jego towarzysze odbywali jeszcze liczne podróże zanim wrócili do Antiochii (Dz. 13:6 nn).

Bóg nałożył na Kościół odpowiedzialność za głoszenie dobrej nowiny. Jak pisze Paweł do kościoła w Koryncie: „Wszystko zaś to pochodzi od Boga, który pojednał nas z sobą przez Chrystusa i zlecił nam posługę jednania. Albowiem w Chrystusie Bóg jedną z sobą świat, nie poczytując ludziom ich grzechów, nam zaś przekazując słowo jednania” (2 Kor. 5:18-19). Podobnie jak kościół w Antiochii syryjskiej, tak i współczesny Kościół powinien zgodnie z poleceniem Jezusa docierać do narodów z ewangelią. Jeśli jednak okaże się nieposłuszny, Jezus posłuży się kryzysem do wykonania swego dzieła.

5. Nakaz obejmuje „wszystkie narody”.

Określenie „wszystkie narody” jest całkowicie odmienne od ostatniego opisu Jezusa, który posyła swoich uczniów do zgubionych owiec z Izraela (Mat 10:5-6). Obecnie zostaliśmy powołani do tego, by zanieść ewangelię wszystkim narodom, ponieważ Jezus odkupił swoją krwią ludzi „z każdego pokolenia, języka, ludu i narodu” (Obj. 5,9). Apostoł Jan miał przywilej ujrzeć wypełnienie tego nakazu w swojej wizji nieba, w której przedstawiciele wszystkich narodów oddawali cześć Panu (Obj. 7,9).

Co to jest naród? Grecki odpowiednik tego słowa użyty w tym tekście brzmi *ethnos*¹. Stąd pochodzi przymiotnik „etniczny”. Grupa etniczna to grupa ludzi posiadających wspólny język, kulturę i obyczaje. W obrębie jednego kraju może się znajdować kilka grup etnicznych. Jeżeli ruch zakładania kościołów aż do nasycenia ma zakończyć się sukcesem, to niejednokrotnie w granicach jednego kraju trzeba wyjść do kilku narodów (*ethnos*). Do każdej grupy etnicznej należy dotrzeć w jej własnym języku, zgodnie z jej kulturą i obyczajami. W ten sposób można spełnić Wielki Nakaz Misyjny i zanieść ewangelię do „wszystkich narodów”.

6. Nakaz obowiązuje aż do „skończenia świata”.

Słowa Jezusa „aż do skończenia świata” oznaczają, że Jego polecenia obowiązują cały Kościół aż do Jego powrotu, nie jedynie dwunastu apostołów. Naszym zadaniem jest wytrwać w tych trzech sprawach „do skończenia świata”, tzn. do chwili, gdy Jezus powróci po swój Kościół. Wtedy „ta ewangelia o królestwie będzie głoszona po całej ziemi, na świadectwo wszystkim narodom” (Mat. 24:14).

C. Obietnica

Czynienie uczniami wszystkich narodów może się wydawać zadaniem ponad siły. Mimo to jednak, gdy wychodzimy wcielać je w czyn, możemy być spokojni. Mamy zapewnienie, że w końcu odniesiemy sukces, ponieważ **wszelka władza** należy teraz do Chrystusa, a On obiecał, że będzie z nami po **wszystkie dni** aż do skończenia świata. Chrystus sam stanowi gwarancję sukcesu, jeśli wytrwamy w Nim, polegając na Jego mocy i obecności (Jan 15:4-17). Jezus daje swemu Kościołowi zarówno ważne zadanie do wypełnienia, jak i obietnicę, która jest gwarancją powodzenia!

Jezus daje swemu Kościołowi zarówno ważne zadanie do wypełnienia, jak i obietnicę, która jest gwarancją powodzenia!

Na dalszych kartach Nowego Testamentu widzimy, jak wczesny kościół praktykował swoje posłuszeństwo wobec tego nakazu. Apostoł Paweł siedząc w więzieniu zapewniał w liście adresowanym do kościoła w Filipi: „Mam właśnie ufność, że Ten, który zapoczątkował w was dobre dzieło, dokończy go do dnia Chrystusa Jezusa” (Filip. 1:6). Paweł zdawał sobie sprawę, że Bóg działał, a Duch Boży zamieszkiwał w wierzących i ich wspólnocie, dlatego wiedział, że jego praca nie poszła na marne. To dobra wiadomość dla tych z nas, którzy zastanawiają się, jak wypełnić Wielki Nakaz Misyjny.

II. WIELKI NAKAZ MISYJNY I ZAKŁADANIE KOŚCIOŁÓW AŻ DO NASYCENIA

Zakładanie kościołów aż do nasycenia spełnia wytyczne i cele Wielkiego Nakazu Misyjnego. Wiele fragmentów Pisma (Mat. 24:14, Mar. 13:10, Łuk. 24:45-47, Dz. Ap. 1:8) mówi, że Wielki Nakaz zostanie

¹ *εθνοσ*

wypełniony wtedy, gdy w każdym narodzie będą uczniowie. Gdy w każdym narodzie powstają kościoły, pojawiają się tam nowi uczniowie.

A. Wielki Nakaz Misyjny a cel Kościoła

Wypełnienie Wielkiego Nakazu Misyjnego jest zadaniem KOŚCIOŁA. Celem istnienia Kościoła nie jest służba samemu sobie ani uwiecznianie własnych dokonań, lecz zanoszenie ewangelii do „wszystkich narodów”. Działalność związana z wychodzeniem kościoła na zewnątrz nie jest tylko jednym z wielu aspektów służby; jest to cel istnienia kościoła. Kościół powinien się rozwijać dzięki ewangelizacji i pomnażać dzięki zakładaniu nowych kościołów po to, by coraz więcej osób stawało się uczniami Jezusa. Programy i służbę Kościoła należy oceniać i rozwijać zgodnie z tym, jak dobrze służy on temu celowi. Czy efektem jego działań jest uczniostwo w takiej postaci, jaką miał na myśli Jezus wydając Wielki Nakaz Misyjny?

Przywódcy kościoła powinni przygotowywać członków do wypełniania Wielkiego Nakazu nauczając ich, by dzielili się swoją wiarą ze zgubionymi, zapoznając ich z realiami działalności misyjnej oraz dając im wizję modlitwy i wkładu finansowego na rzecz prowadzenia żniwa. Przywódcy kościoła często są tak pochłonięci samodzielnym pełnieniem służby, że zaniedbują przygotowywanie do niej innych. Dzięki temu przygotowaniu w służbę może być zaangażowanych wiele osób zamiast jednej. Warto mieć na uwadze, że Jezus powierzył swoje przesłanie i służbę swoim uczniom i dzięki temu pomnożył rezultaty swojej pracy.

B. Wielki Nakaz Misyjny a zakładanie kościołów

Sedno Wielkiego Nakazu stanowi czynienie uczniami narodów, dlatego powinniśmy stale poszukiwać najlepszych metod w celu wykonania tego zadania. W końcu wielu ludzi poświęciło swoje życie wypełnianiu tej misji, stąd rozsądek nakazuje porównać kilka metod, które mają pozwolić na jej skutecznienie. Rodzi się pytanie, czy każda z nich odzwierciedla zasady wymagane przez Wielki Nakaz? Czy bierze pod uwagę wszystkie intencje, jakie mu przyświecają? Które z tych metod są najlepsze i zarazem zgodne z treścią Wielkiego Nakazu? Próbując odpowiedzieć na to pytanie, przyjrzymy się trzem metodom służby i porównamy stopień ich skuteczności w osiągnięciu celu Nakazu.

Pierwsza z porównywanych metod odnosić się będzie do założonego już kościoła z pewną historią. Na potrzeby tej lekcji ustalmy, że „założony” kościół to taki, który istnieje dłużej niż dziesięć lat. Druga metoda dotyczy „działalności poza kościołem” obejmującej akcje poza terenem kościoła, nastawione na cele ewangelizacyjne typu tradycyjne kampanie ewangelizacyjne, ewangelizację za pośrednictwem radia itp. Kluczowym wyznacznikiem takiej działalności jest to, że nie zaczyna się ona w kościele, a jej celem niekoniecznie jest miejscowy kościół. Trzecia badana przez nas metoda to nowo założony kościół. Mamy tu na myśli nawiązywanie kontaktów, prowadzenie ludzi do opamiętania, uczenie nawróconych, udzielanie im chrztu i zapoczątkowanie nabożeństw, co w efekcie prowadzi do powstania zgromadzeń, które pełnią przewidziane w Nowym Testamencie funkcje dla naśladowców Jezusa.

Ilustracja 2.2 Wielki Nakaz Misyjny a zakładanie kościołów

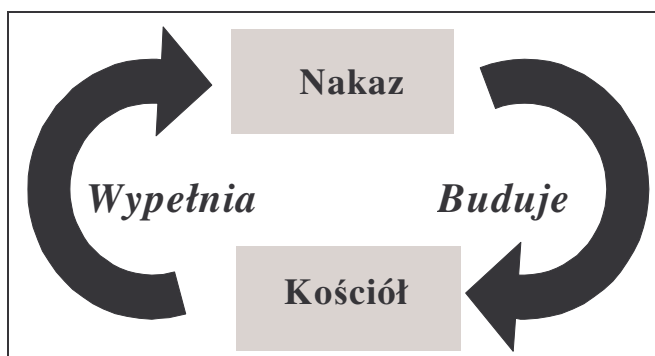
WIELKI NAKAZ MISYJNY Zasady:	EWANGELIZACJA „Chrzest” zwrot w stronę Chrystusa	NAUCZANIE „Nauczanie posłuszeństwa” Stawanie się podobnym do Chrystusa	Skutek: „CZYNIENIE UCZNIAMI”
Założony od dawna kościół	NIE ZAWSZE	TAK	BYĆ MOŻE...
Ewangelizacja poza kościołem	TAK	NIE ZAWSZE	BYĆ MOŻE...
Zakładanie kościołów	TAK	TAK	TAK!!

Jak wynika z ilustracji 2.2 porównanie tych trzech metod ukazuje, że zakładanie kościołów najlepiej wypełnia Wielki Nakaz Misyjny. Kościoły istniejące od dawna często kładą nacisk na uczniostwo bez efektywnego nawracania, podczas gdy ewangelizacja prowadzona poza obrębem kościoła owocuje nawróceniami, lecz często bez dostatecznego nacisku na nauczanie (oczywiście w obu tych wypadkach zdarzają się wyjątki). Tymczasem zakładanie nowych kościołów łączy obydwa te elementy, tj. nawrócenie z zapewnieniem naturalnych warunków dla uczniostwa.

Oczywiście przy wypełnianiu Wielkiego Nakazu wykorzystuje się wiele metod, z których każdą można porównać z zakładaniem kościołów. Podane wyżej przykłady miały naświetlić fakt, że zakładanie kościołów całkowicie spełnia zarówno zasady, jak i cele Wielkiego Nakazu, ponieważ dzięki niemu pozyskuje się nowych uczniów wskutek ewangelizacji i uczniostwa. Można stosować inne metody, lecz zakładanie kościołów zasługuje na palmę pierwszeństwa z uwagi na fakt, że najlepiej wciela w życie Wielki Nakaz dany przez naszego Pana.

Zakładanie kościołów zasługuje na palmę pierwszeństwa z uwagi na fakt, że najlepiej wciela w życie Wielki Nakaz dany przez Naszego Pana.

Ilustracja 2.3 Wielki Nakaz Misyjny a Kościół



WNIOSKI KOŃCOWE

Treścią Wielkiego Nakazu Misyjnego jest czynienie uczniami nowo nawróconych, którym udzielamy chrztu i nauczamy posłuszeństwa Chrystusowi. Nasze zadanie polega na wychodzeniu do świata w celu pozyskiwania uczniów w każdej grupie etnicznej, a nie czekaniu, aż oni przyjdą do nas. Upoważnia nas do tego i gwarantuje sukces sam Chrystus, który obiecał nam towarzyszyć aż do ukończenia zadania.

Celem istnienia Kościoła jest pozyskiwanie uczniów we wszystkich narodach i wypełnianie tym samym zadania powierzonego przez Chrystusa. Wszelkie programy i wysiłki w służbie powinny w jakiś sposób przyczyniać się do osiągnięcia tego celu. Wielki Nakaz Misyjny zostanie zrealizowany wtedy, gdy Kościół uznaje autorytet Jezusa Chrystusa i wywiązuje się z zadania, jakie On powierzył.

Nowo założony kościół wypełnia polecenie pozyskiwania uczniów dzięki ewangelizacji nowo nawróconych, następnie konsekwentnemu prowadzeniu ich w uczniostwie i szkoleniu nowych wierzących. Kościoły pojmujące cel i sens swego istnienia zapoczątkują nowe kościoły mające na uwadze ten sam cel. W ten sposób umożliwią dotarcie z ewangelią do „wszystkich narodów”. Założyciele kościołów oraz wszyscy, którzy są zaangażowani przy tym dziele, mają do wykonania wyjątkową i strategiczną misję, gdyż ucieleśnieniem ona w stu procentach zasady podane w Wielkim Nakazie Misyjnym. Ujmując rzecz prościej, zakładanie kościołów jest najlepszą metodą wypełniania Wielkiego Nakazu.

Nasze zadanie polega na wychodzeniu do świata w celu pozyskiwania uczniów w każdej grupie etnicznej, a nie czekaniu, aż oni przyjdą do nas.

PYTANIA DO ROZWAŻENIA, POWTÓRZENIA I ZASTOSOWANIA

- Czy uznajesz autorytet Chrystusa poprzez wypełnianie Wielkiego Nakazu Misyjnego? Czy twój kościół rozumie zasadność Chrystusowego polecenia, aby iść i czynić uczniami wszystkie narody? Czy jest to główny motyw działania członków twego kościoła?
- Jak możesz pomóc w mobilizacji swego kościoła do wypełniania Wielkiego Nakazu?
- Czy twój kościół odpowiada na wezwanie Pana prowadząc w uczniostwie twój naród oraz inne narody?
- Czy Jezus wciąż posługuje się prześladowaniem, kryzysem gospodarczym i/lub posłuszeństwem w wypełnianiu Wielkiego Nakazu?
- Czy podjąłeś decyzję pójścia kierując się posłuszeństwem, czy też czekasz na kryzys?
- Czy działalność twego kościoła skupia się na pozyskiwaniu uczniów dla Jezusa, czy na wzroście twego wyznania?
- Czy ty oraz osoby, które poddajesz szkoleniu, mają wizję docierania do wszystkich narodów?
- Czy uczysz ludzi praktycznego posłuszeństwa, czy też twoje nauczanie ma raczej charakter teoretyczny?

PLAN DZIAŁANIA

Dąż do rozwoju i prowadź w uczniostwie grupę ludzi modlących się o twój naród oraz inne narody, zacznij wspierać finansowo misję w kraju i za granicą i podejmij pierwsze kroki w zakładaniu kościoła z wizją docierania do wszystkich narodów.

WIZJA SCP

3

LEKCJA

Cykl Zakładania Kościołów

SPOJRZENIE Z SZERSZEJ PERSPEKTYWY

☞ Cel lekcji

Celem tej lekcji jest przedstawienie „Cyklu Zakładania Kościołów” ze szczególnym uwzględnieniem etapów krytycznych w nowo założonym kościele miejscowym oraz w ruchu zakładania kościołów.

☞ Główne punkty

- Cykl zakładania kościołów nie powinien być ciągiem przypadkowych i chaotycznych wydarzeń.
- Proces zakładania kościołów obejmuje położenie podstaw, pozyskiwanie zgubionych, przyjmowanie wierzących do społeczności, szkolenie ich w służbie i pomnażanie zgromadzeń – wszystko to razem składa się na ruch powstawania nowych kościołów.
- Celem zakładania kościołów nie jest tylko jeden kościół, lecz cały szereg kościołów w wybranym regionie.

☞ Pożądane rezultaty

Po opanowaniu treści tej lekcji każdy uczestnik powinien:

- Rozumieć przebieg szkolenia dla założycieli kościołów oraz proces zakładania nowych kościołów.
- Potrafić wymienić sześć etapów krytycznych w procesie powstawania kościołów.
- Rozumieć, że celem zakładania kościołów aż do nasycenia nie jest tylko jedno nowe zgromadzenie, lecz liczne kościoły i ruch zakładania kościołów w każdym kraju.

☞ Dodatek

3A Modele zakładania kościołów

☞ Propozycje dla prowadzących nauczanie

Wykonaj folię transparentną lub plakat na podstawie ilustracji 3.1 i wykorzystuj go na początku każdej sesji szkoleniowej w celu przypomnienia założycielom kościołów, na jakim etapie opanowania materiału się obecnie znajdujecie i dokąd zmierzacie w procesie zakładania kościołów.

Omów z uczestnikami kursu różne modele zakładania kościołów opisane w Dodatku 3A. Które z tych modeli okazały się skuteczne w ich sytuacji, a które nie? Który może stanowić znaczne ułatwienie w ruchach zakładania kościołów?

WPROWADZENIE

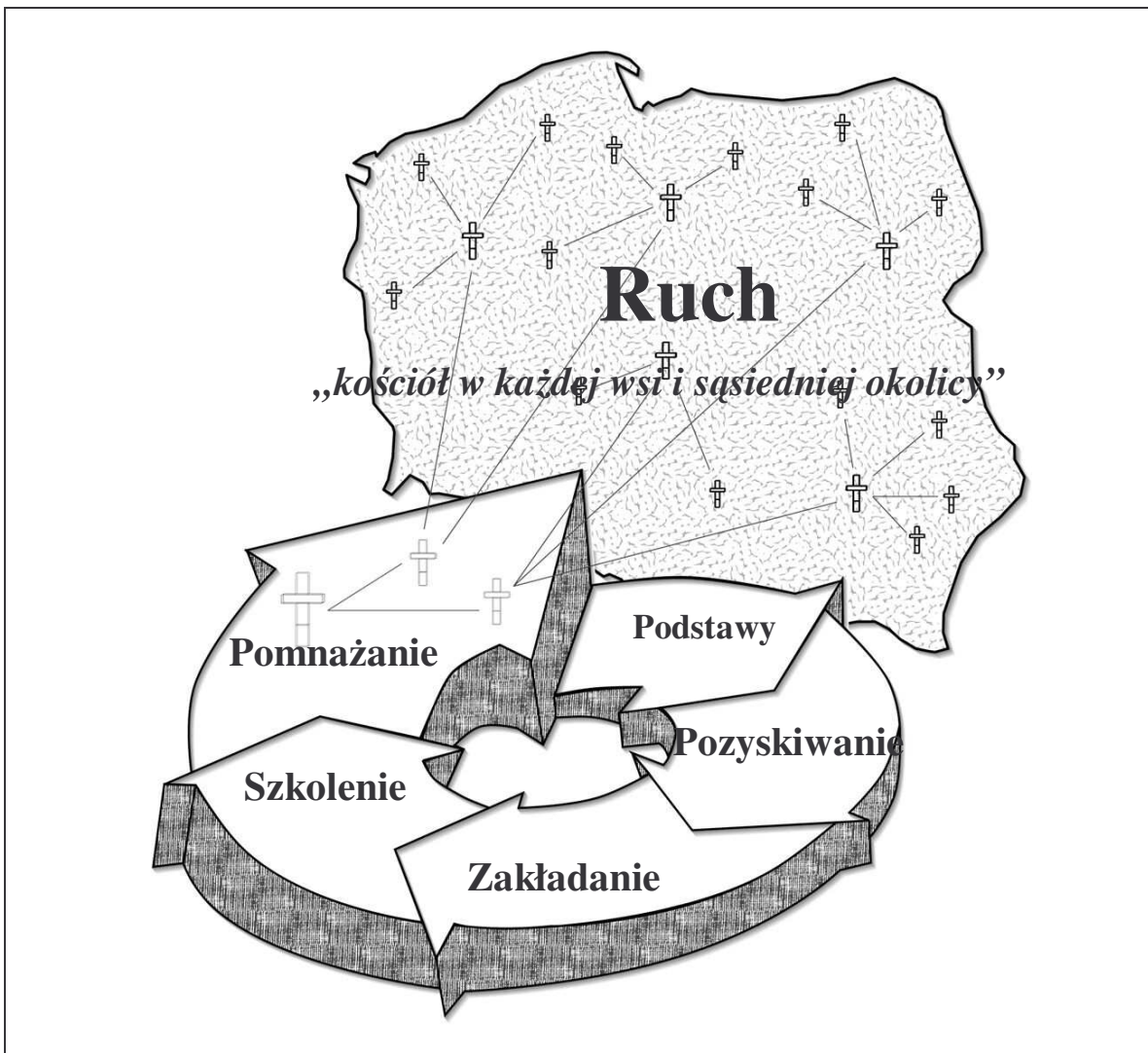
Przy prezentacji danej koncepcji inżynierowie często posługują się modelami. Przykładem takiego modelu jest odbitka światłodrukowa. Patrząc na nią inżynier jest w stanie zobaczyć różne aspekty prac budowlanych razem i powiązać je ze sobą, zanim powstanie prawdziwa budowla. Odbitka ta może też posłużyć jako przewodnik wznoszenia budowli. Pozwala ona inżynierowi zobaczyć w wyobraźni właściwą kolejność poszczególnych elementów budynku.

Podobnie zakładanie kościołów aż do nasycenia nie jest ciągiem przypadkowych wydarzeń, lecz procesem nakierowanym na osiągnięcie jakiegoś celu. Cele SCP można określić na kilku różnych poziomach w zależności od punktu widzenia, z jakiego patrzymy na ten proces. Trzeba pozyskiwać ludzi dla wiary w Chrystusa, wychowywać i wprowadzać do miejscowych społeczności wierzących. Trzeba szkolić liderów,

którzy obiorą kierunek i zajmą się rozwojem kościoła. Dojrzałe kościoły powinny pomnażać swoją liczbę w wyniku zakładania nowych kościołów. Wówczas skutek będzie taki, że twój region i naród wypełni się wciąż rosnącymi i tętniącymi życiem kościołami. Ostatecznym celem wszystkich tych wysiłków jest przygotowanie Chrystusowej oblubienicy na spędzenie z Nim wieczności.

„Cykl zakładania kościołów” (patrz ilustracja 3.1) to wykres przedstawiający proces zakładania kościołów, który naświetla z pewnego punktu widzenia wzajemne powiązanie kluczowych zasad i praktycznych dokonań w ramach tego procesu. Dodatek 3A zawiera różne modele sposobów wykorzystujących ten proces do zakładania kościołów.

Ilustracja 3.1 Cykl zakładania kościołów



I. ETAP I – PODSTAWY

W każdym złożonym procesie początek może być momentem krytycznym. Założyciele kościołów rozpoczynają proces zakładania poprzez rozwijanie osobistej więzi z Chrystusem potrzebnej do tego, by zostać sługą Ewangelii. Apostoł Paweł ostrzega przed budowaniem na jakimkolwiek innym fundamencie niż Jezus Chrystus (1 Kor. 3:11). Lekceważenie tego ostrzeżenia może prowadzić jedynie do porażki w służbie.

Brak jasnego obrazu kościoła, który planuje się założyć, może stłumić proces zakładania. Dlatego wyraźna wizja oraz konkretne plany strategiczne zakładania kościoła są na tym etapie kluczowe. Ważną rolę odgrywa tu prowadzenie badań. Istotne informacje o zasobach i terenie żniwa pomogą opracować strategię. Celem badań jest poznanie ludzi, do których założyciel kościoła chce dotrzeć i rozpoznanie zasobów, jakie ma do dyspozycji.

A. Kluczowy wiersz biblijny

„Według danej mi łaski Bożej, jako roztropny budowniczy, położyłem fundament, ktoś inny zaś wznosi budynek. Niech każdy jednak baczy na to, jak buduje. Fundamentu bowiem nikt nie może położyć innego, jak ten, który jest położony, a którym jest Jezus Chrystus” (1 Kor. 3:10-11).

B. Zadania i cele

Zadania:

- Ustal wizję z modlitwą na ustach.
- Przeprowadź badanie danej grupy społecznej.
- Rozwijaj swoje osobiste zaufanie przez wiarę.
- Rozwijaj swoje osobiste zaufanie w ramach studium biblijnego.
- Rozpocznij ustalanie strategii i metod zakładania kościołów.

Cel: Przygotuj siebie samego, przemyśl wizję i kierunek działania dla misji zakładania kościołów

C. Kluczowe zagadnienia do rozważenia na tym etapie

- Na czym polega Boża misja na ziemi? Jak się ma do niej kościół?
- Jakie jest moje osobiste pole misyjne? Czego Bóg domaga się ode mnie na moim terenie?
- Jakie są wyjątkowe aspekty powołania i wizji, którą Bóg mi teraz podsuwa?
- Jaki model kościoła może zaspokoić te potrzeby? Czy powinien on być zdolny do rozwoju poprzez tworzenie innych kościołów?
- Jakie są główne przeszkody w zakładaniu kościołów?
- Kto zamierza pomóc? Kto wchodzi w skład zespołu wyruszającego na żniwo? W jaki sposób przeprowadzamy badania?

II. ETAP II- POZYSKIWANIE

Kościół nigdy nie zaprzestaje ewangelizacji, lecz na tym szczególnym etapie założyciel kościoła skupia się niemal wyłącznie na ewangelizacji. Postawa założyciela na tym etapie będzie kluczem do sukcesu w prowadzeniu i szkoleniu innych na późniejszych etapach.

Nie można założyć kościoła bez ewangelizacji. Zbyt często założyciele skupiają się na wyszukiwaniu innych chrześcijan, aby pozyskać ich dla swego nowego kościoła, zamiast zwrócić szczególną uwagę na ewangelizację indywidualną. Brak odpowiedniej ilości czasu spędzonego z niechrześcijanami i oczekiwanie, że Bóg po prostu przyśle ich do nowego kościoła, rzadko przynosi owoce.

Założyciele kościołów powinni tworzyć grupy ewangelizacyjne skupione na budowaniu relacji, omawianiu zastosowania zasad biblijnych do życiowych sytuacji, modlitwie o indywidualne potrzeby i

zachęcaniu. Jeśli ludzie nie przywykli do otwartości i dzielenia się sprawami osobistymi, to należy to rozwijać stopniowo. Poświęcanie czasu poszczególnym członkom grup komórkowych pogłębi więzi i podniesie jakość społeczności. Przywódcy grup komórkowych powinni jak najwcześniej zabiegać o przygotowanie przyszłych przywódców grup. Spotkania powinny być na tyle proste, by można je było później odtworzyć. Jeśli członkowie grupy są zależni od swego przywódcy, jego stylu czy wiedzy, to będzie to utrudniało późniejsze znalezienie przywódców.

A. Kluczowy wiersz biblijny

„Tak więc nie zależąc od nikogo, stałem się niewolnikiem wszystkich, aby tym liczniejsi byli ci, których pozyskam. Dla Żydów stałem się jak Żyd, aby pozyskać Żydów. (...) Dla słabych stałem się jak słaby, by pozyskać słabych. Stałem się wszystkim dla wszystkich, żeby w ogóle ocalić przynajmniej niektórych. Wszystko zaś czynię dla Ewangelii, by mieć w niej swój udział” (1Kor. 9:19-23).

B. Zadania i cel

Zadania:

- Nawiąż kontakt z kluczowymi przywódcami i buduj z nimi relacje.
- Głoś ewangelię zgubionym.
- Rozpocznij ewangelizacyjne studium biblijne w grupach.
- Twórz służbę dla nawróconych.
- Prowadź nowo nawróconych w posłuszeństwie Chrystusowi.

Cel: Nawiąż kontakt i głoś ewangelię kluczowym członkom danej społeczności.

C. Kluczowe zagadnienia do rozważenia na tym etapie

- Jakie metody ewangelizacyjne są najskuteczniejsze w osiągnięciu przez nas naszych celów?
- Jak można nawiązać kontakt z kluczowymi przywódcami? Kim oni są i jak ich znaleźć?
- Jak trzeba przygotowywać nowo nawróconych do świadczenia swoim przyjaciołom i bliskim?
- W jaki sposób zacząć ich prowadzić w uczniostwie i przygotowywać do służby? Czego i jak ich uczyć?
- Jak można odkryć sieć ich przyjaciół i rozpocząć ich ewangelizację?
- Ile grup komórkowych należy założyć, zanim się je zgromadzi na większym spotkaniu?

III. ETAP III – ZAKŁADANIE

Pomimo, iż dotarcie do tego etapu może zająć rok lub dłużej, wielu przywódców kościoła uważa go za moment oficjalnych narodzin kościoła. Uznanie danej grupy za miejscowy kościół ma swoje szczególne wyznaczniki. Do tego etapu grupy komórkowe powinny rozrastać się i powiększać swoją liczbę oraz mogą one gromadzić się razem na uroczyste nabożeństwa, a nawet rozpocząć regularne publiczne nabożeństwa. Jeśli jest to odpowiedni moment, można wynająć w tym celu jakąś halę, ale warto zwrócić uwagę na małe ostrzeżenie – często zdarza się, że robi się to zbyt wcześnie. Założyciele kościołów powinni odbyć kilka spotkań silnych grup komórkowych, liczących 30-40 osób, zanim zdecydują się na wynajęcie hali. Grupy komórkowe spotykają się nadal nawet po zapoczątkowaniu wielkich nabożeństw i wciąż stanowią fundament wychowywania i wzrostu kościoła.

Akcent na uczniostwie obowiązuje kościół przez cały czas. Na tym jednak etapie założyciel kościoła kładzie szczególny nacisk na uczniostwo w życiu nowo nawróconych ustanawiając tym samym model dla przyszłego nieprzerwanego uczniostwa. Powszechnym problemem na tym etapie jest niewłaściwe rozumienie nowych chrześcijan. Niektórzy założyciele kościołów oczekują, że potrzeby nowo nawróconych są takie same jak wszystkich innych, lub też nie są przygotowani do stopniowego prowadzenia nowych wierzących w duchowym wzroście. Inni mogą być zbyt surowi dla młodych

chrześcijan zmuszając ich do przestrzegania zasad i legalistycznych praktyk pomijając element łaski lub domagając się zbyt szybko dojrzałości od duchowych dzieci. Tymczasem właściwa postawa i pomoc dla nowych wierzących wymaga akceptacji i cierpliwości.

A. Kluczowy wiersz biblijny

„Troszczmy się o siebie wzajemnie, by się zachęcać do miłości i do dobrych uczynków. Nie opuszczajmy naszych wspólnych zebrań, jak się to stało zwyczajem niektórych, ale zachęcajmy się nawzajem, i to tym bardziej, im wyraźniej widzicie, że zbliża się dzień” (Hebr. 10:24-25).

B. Zadania i cel

Zadania:

- Prowadź w uczniostwie nawróconych.
- Bądź doradcą i nauczycielem dla wyłaniających się potencjalnych liderów.
- Powiększaj zasięg ewangelizacji poprzez sieć przyjaciół.
- Pomnażaj grupy komórkowe.
- Rozpocznij stałe, regularne nabożeństwa.

Cel: Zgromadź nawróconych i wszystkich uczestników na uroczystym nabożeństwie

C. Kluczowe zagadnienia do rozważenia na tym etapie

- W jaki sposób przygotować i wysłać do służby nowych przywódców grup komórkowych?
- Kiedy należy chrzczyć nawróconych? Kto i kiedy udziela im wieczery?
- Jak utwierdzać nowo nawróconych w pewności zbawienia?
- Jak ustanowić „życie w ciele”? Jak włączyć do niego nowych wierzących?
- Gdzie mogą się odbywać wspólne spotkania? Jak zapraszać ludzi?
- Jakimi formami się posłużyć, by osiągnąć zamierzony cel? Jaki styl nabożeństwa wybrać?

IV. ETAP IV – SZKOLENIE

Podczas trzech pierwszych etapów rozwoju nowego kościoła pracownik misyjny często bierze na siebie większość odpowiedzialności za kościół, podobnie jak rodzice z małymi dziećmi muszą wykonywać większość prac w domu. Podobnie jak dzieci w miarę dorastania przejmują coraz więcej bardziej odpowiedzialnych zadań, tak też nawróceni w miarę dojrzwania powinni brać na siebie coraz więcej obowiązków. Na tym etapie założyciele kościoła przekazują odpowiedzialność za ewangelizację, uczniostwo oraz funkcje dla nowych przywódców.

Założyciele kościołów muszą przede wszystkim zaufać Panu, a następnie mieć dość wiary w innych, by przygotować ich do prowadzenia służby w kościele. Bóg obdarzył talentem każdego wierzącego i wszyscy mają obowiązek służyć. Jeśli założyciel kościoła nie poświęci czasu na przekazywanie obowiązków, szkolenie i wysyłanie innych do służby, kościół nie będzie wzrastał powyżej możliwości jednej osoby w pracy duszpasterskiej i służbie dla innych. Jedna osoba będzie się dwoić i troić, a nowi chrześcijanie po prostu nie będą mogli zadomowić się w nowym kościele. Członkowie kościoła mogą też stawać się coraz bardziej rozczarowani, jeśli nie otrzymają znaczącej funkcji w służbie, która zachęcałaby ich do zaangażowania. Staną się wówczas widzami. Słabe wzorce kulturalne dopuszczają do takich sytuacji w Europie Wschodniej.

Jeśli założyciel kościoła nie poświęci czasu na przekazywanie obowiązków, szkolenie i wysyłanie innych do służby, kościół nie będzie wzrastał powyżej możliwości jednej osoby w pracy duszpasterskiej.

A. Kluczowy wiersz biblijny

„Co usłyszałeś ode mnie za pośrednictwem wielu świadków, przekaz zasługującym na wiarę ludziom, którzy też będą zdolni nauczać i innych” (2 Tym. 2:2).

B. Zadania i cel

Zadania:

- Naszkicuj charakterystykę przywódców potrzebnych w każdej dziedzinie służby.
- Ustal dary duchowe wszystkich członków.
- Kształć przywódców grup komórkowych.
- Wyznacz przywódców i wyślij ich do służby.
- Utwórz strukturę i ustal funkcje, jakie przewidujesz w służbie.

Cel: Ucz przywódców i pracowników kościoła przygotowywania do służby innych.

C. Kluczowe zagadnienia do rozważenia na tym etapie

- W jaki sposób pomóc nowo nawróconym w odkryciu ich duchowych darów? Kto zajmie się ich szkoleniem?
- Jakie dziedziny szkolenia są potrzebne? Jak i gdzie będzie się odbywać to szkolenie?
- Kim są potencjalni kluczowi przywódcy? Jakie są ich dary i uzdolnienia? Czy są oni ludźmi wiernymi i oddanymi służbie?
- Gdzie osoby poddawane szkoleniu będą odbywać służbę? Jakie są główne potrzeby i zagadnienia na tym terenie? Kiedy ludzie ci rozpoczną tam służbę? Komu będą zdawać relacje? Jakie mają zadania?

V. ETAP V - POMNAŻANIE

W celu wypełnienia Wielkiego Nakazu Misyjnego pomnażanie powinno stać się normalną częścią służby w kościele na każdym poziomie. Dobry nauczyciel biblijny nie zabiega jedynie o uczniów, lecz o więcej osób nauczających według Biblii. Cechą dobrego przywódcy jest nie tylko posiadanie grupy uczniów, ale też nowych przywódców. Owocem służby ewangelisty są nie tylko nowo nawróceni, lecz nowi ewangelista. Podobnie rzecz się ma z kościołem – gdy założy się kościół, powinien on uważać za normę pomnażanie i tworzenie kościołów-córek.

Wielu przywódców nowych kościołów ma tendencję do skupiania się na utrzymywaniu lub dodawaniu do tego, co już posiadają, zamiast na pomnażaniu. Mogą być zadowoleni rozmiarami kościoła i nie dążyć w zasadzie do dzieła pomnożenia. Na tym etapie często dominuje pragnienie wzniesienia budynku jako elementu stania się „kościółem”.

Tacy przywódcy powinni zdawać sobie sprawę, że są pewne granice wzrostu. W przyrodzie wszystkie żywe organizmy wcześniej czy później osiągną poziom stały, a nawet umierają, podczas gdy ich owoce czy potomstwo żyje dalej. Podobne zasady rządzą służbą w kościele. W pewnym sensie prawdziwym „owocem” kościoła nie jest nowa osoba nawrócona, lecz nowy kościół. Najskuteczniejszym sposobem oddziaływania na szerszą skalę jest powielanie się, zakładanie kościołów-córek. Najlepsi przywódcy takich kościołów-córek pochodzą z kościoła-matki, nie z odległych miejsc typu seminarium czy szkoła biblijna. Przywódcy powinni zachęcać do pomnażania tak, aby w danym mieście i regionie powstało więcej kościołów.

A. Kluczowy wiersz biblijny

„Ale gdy Duch Święty zstąpi na was, otrzymacie Jego moc i będziecie moimi świadkami w Jerozolimie i w całej Judei, i w Samarii, i aż po krańce ziemi” (Dz. Ap. 1:8).

B. Zadania i cel

Zadania:

- Trenuj przywódców do utworzenia zespołów zakładających kościoły.
- Kształć pracowników na kilku poziomach i do różnych funkcji.
- Zbadaj nowe tereny, na których chcesz rozpocząć służbę.
- Zaplanuj i przeprowadź strategiczne akcje ewangelizacyjne.
- Wybierz i wyznacz przywódców do organizacyjnej części służby.

Cel: Załóż sztab przywódców do tworzenia zespołów zakładających kościoły.

C. Kluczowe zagadnienia do rozważenia na tym etapie

- Jakie badania należy przeprowadzić? Kto się tym zajmie? Czy w sąsiedztwie znajdują się jakieś grupy etniczne, do których nikt jeszcze nie dotarł z Ewangelią? Czy są wśród nich potencjalni przywódcy wymagający szkolenia?
- Jakie cele należy wytyczyć i podać do wiadomości publicznej? Kto troszczy się o stronę modlitewną tego przedsięwzięcia?
- Kto przydziela i kontroluje wszystkie nowe osoby w służbie? Kto poprowadzi ich w dalszej edukacji?
- Czy są inni słudzy, których można zaangażować do tego dzieła? Kto ma ich zaprosić do przyłączenia się do zespołu? Jaki będzie ich wkład w całokształt działalności misyjnej?
- Czy potrzeba pracowników z wyższym wykształceniem do szkolenia na różnych poziomach przywódców potrzebnych w tym ruchu? Kto zajmie się tym szkoleniem? Jak zdobyć na to środki finansowe?

VI. ETAP VI - RUCH

Celem zakładania kościołów nie jest jedno nowe zgromadzenie, lecz pomnażanie kościołów w każdym z poszczególnych regionów. Ruch zakładania kościołów można zdefiniować jako zakładanie i rozwój kościołów w danym regionie w nietypowo szybkim tempie pod prowadzeniem Ducha Świętego. Ruchy zakładania kościołów cechuje jedność, szkolenie i mobilizacja całego ciała Chrystusowego, wspólna wizja i cele.

Apostoł Paweł, założyciel kościołów był używany przez Ducha Świętego do prowadzenia ruchu zakładania kościołów w Azji. Po założeniu kościoła w Efezie spędził tam dwa lata kształcąc uczniów w szkole Tyranosa. Pracował w taki sposób, że „wszyscy mieszkańcy Azji, Żydzi i Grecy, usłyszeli słowo Pańskie” (Dz. Ap. 19:10). Założone w Azji kościoły (w Efezie, Kolosach, Laodycei, Mirze, Hierapolis, Smyrnie, Pergamonie, Tiatyrze, Sardes, Filadelfii itd.) są dowodem tego ruchu zakładania kościołów i były podstawą oświadczenia Pawła, że cała Azja usłyszała Słowo Pańskie.

Założyciele kościołów i przywódcy powinni rozpocząć swoją działalność od wizji ruchu zakładania kościołów. Można tu przytoczyć współczesne przykłady tego zjawiska, które miało miejsce podczas rozpowszechniania ewangelii przez ruchy zakładania kościołów w kilku krajach na świecie. Analizując te ruchy w świetle biblijnych zasad służby założyciele kościołów mogą rozpocząć swoją działalność mając na uwadze cel i znacznie poszerzając zakres oddziaływania.

A. Kluczowy wiersz biblijny

„(...) bo kraj się napelni znajomością Pana, na kształt wód, które przepelniają morze” (Iz. 11,9).

B. Zadania i cel

Zadania:

- Docieraj do wszystkich skupisk etnicznych danej społeczności.
- Ustal wskazówki dla propagowania ruchu.
- Ustal międzykulturowe projekty misyjne, które grupy będą wspierać finansowo.
- Poprowadź spotkania modlitewno-uwielbieniowe.
- Wyznacz cele dla regionu i/ lub narodu.
- Ustal wyższe poziomy szkolenia dla kluczowych przywódców ruchu.

Cel: Powstanie tylu kościołów, że zaspokoją potrzeby regionu, kraju i większych obszarów.

C. Kluczowe zagadnienia do rozważenia na tym etapie

- Czy ruch cechuje samodzielne promowanie, samowystarczalność i samorządność? Jeśli tak nie jest, to co należy uczynić, by to zmienić?
- Do jakich terenów i narodów nie dotarła jeszcze Ewangelia? Jakie projekty misyjne wskazuje nam Pan?
- Jakich rodzajów szkolenia wymaga ruch? Jak będzie ono finansowane?
- Kim są przywódcy ruchu na wzór apostołów? Jak wygląda nasza współpraca z nimi? Jak można ich zachęcać i wspierać? Jakie mają potrzeby?

PYTANIA DO ROZWAŻENIA, POWTÓRZENIA I ZASTOSOWANIA

- Który z wymienionych etapów wydaje się najtrudniejszy dla ciebie w twoich okolicznościach zakładania kościoła?
- Jak zmienia się rola założyciela kościoła w trakcie tego procesu?
- Dlaczego tak istotne jest, by kościół się pomnażał?
- Ile czasu twoim zdaniem zajmie docieranie do etapu ruchu w twojej sytuacji?
- Czy w twoim regionie są takie dziedziny służby (ewangelizacja, ucziostwo, szkolenie), które nie wchodzą w skład cyklu zakładania kościołów? Jak mogą one stać się częścią tego cyklu?
- Przeanalizuj różne modele zakładania kościołów przedstawione w Dodatku 3A „Modele zakładania kościołów”. Które z nich wypróbowano w twojej sytuacji? Które okazały się skuteczne, a które się nie sprawdziły?

PLAN DZIAŁANIA

Wspólnie ze swoimi współpracownikami w misji zakładania kościołów odpowiedzcie na każde z pytań wymienionych przy poszczególnych etapach cyklu. W tej fazie procesu zakładania kościołów prawdopodobnie nie jesteście w stanie realistycznie odpowiedzieć na wszystkie pytania. Jednak udzielenie na nie możliwie najlepszych odpowiedzi będzie doskonałym przygotowaniem do dalszej służby.

WIZJA SCP
DODATEK

3A

Modele zakładania kościołów

Jest wiele sposobów zakładania kościołów; na ogół okoliczności determinują ten, który najlepiej się sprawdza. Oczywiście twoja sytuacja może zawierać elementy z kilku opisanych tu modeli.

I. MODEL KOŚCIOŁA-CÓRKI

Model ten jest prawdopodobnie najbardziej rozpowszechniony i na ogół od razu nasuwa się na myśl, ilekroć porusza się temat zakładania kościołów. Zapewnia on największe prawdopodobieństwo zdrowego, rozwijającego się kościoła-córki, ponieważ matka-kościół od początku dostarcza zasobów, wsparcia i poczuwa się do odpowiedzialności. Są trzy typowe sytuacje, które stymulują zakładanie kościoła-córki.

A. Członkowie pochodzą z innego obszaru geograficznego

Jeśli jakaś grupa osób z określonego kościoła dojeżdża spoza danego obszaru, któremu przede wszystkim służy ten kościół, ten ostatni może postrzegać to jako okazję do założenia nowego kościoła przez wysłanie grupy ludzi z kościoła macierzystego.

B. Istnieje potrzeba prowadzenia nabożeństw w różnym stylu

Niewykluczone, że styl prowadzenia nabożeństw w kościele macierzystym wielu osobom odpowiada, lecz w danym kościele i społeczności są inni, którzy lepiej reagowaliby na odmienny styl. Jeśli wprowadzenie zmian w stylu nie obeszłoby się bez podziałów, wówczas dobrym rozwiązaniem jest kościół-córka w tym samym budynku lub sąsiedztwie. Kościół-córka może przyciągać ludzi spoza kościoła z uwagi na nowy styl nabożeństw.

C. Istnieje pragnienie dotarcia do innych grup społeczno-ekonomicznych

Nawet w sytuacji, gdy kościół rośnie i dociera do nowych ludzi na danym terenie, to mimo wszystko może być nieskuteczny w docieraniu do pewnych grup w tym regionie. Różnice klasowe, rasowe czy wiekowe mogą być tak znaczące, że niektórzy nie czuliby się swobodnie na nabożeństwie w określonym kościele. Potrzeby tych grup mogą wymagać utworzenia nowego kościoła, dopasowanego do ich norm kulturowych i służącego im efektywniej.



II. ZAKŁADANIE KOŚCIOŁÓW ZGODNIE Z ZASADĄ „PĘDU TRUSKAWKI”

W przyrodzie krzaczek truskawki rodzi łodygi bądź odrośla nad powierzchnią gruntu w niewielkiej odległości od siebie. Odrośl tę nazywa się „pędem”. Nowa bliźniacza roślina często wyrasta na końcu pędu. Z biegiem czasu roślina-córka sama zrodzi pędy, aby dać życie innym roślinom. Wtedy powstanie kilka odrębnych roślin, powiązanych ze sobą pędami.

Pewne kościoły-matki zakładają nowe zgromadzenia, które nie mają stać się niezależne, lecz posiadają niezależność w jakiejś mierze i do pewnego stopnia utrzymują więź z kościołem macierzystym. Takie zgromadzenia są tak blisko kościoła-matki w sensie geograficznym, że mogą się spotykać na

wspólnych nabożeństwach co tydzień lub co miesiąc. W ten sposób np. różne zgromadzenia mogą się spotykać oddzielnie na nabożeństwach porannych i razem na uroczystościach wieczornych.

III. ZAKŁADANIE KOŚCIOŁÓW W WYNIKU ADOPCJI

Niekiedy istniejąca już grupa (modlitewna, komórkowa, biblijna) zaprasza dane zgromadzenie czy wyznanie do przejęcia ich pracy. Ta adoptowana grupa oczekuje od wybranego kościoła-matki dostarczenia wizji, kierunku, przywódców, czasem dodatkowych zasobów finansowych i/lub ludzkich, aby mogła zacząć funkcjonować jako kościół.

IV. MODELE ZAKŁADANIA KOŚCIOŁÓW NA ODLEGŁOŚĆ

A. Zakładanie kościołów w wyniku kolonizacji

Model kolonizacyjny ma miejsce wtedy, gdy jedna lub więcej par zostaje wysłanych do miejsca oddalonego od wysyłającego kościoła w celu rozpoczęcia nowej pracy. W takiej sytuacji odległość jest często tak duża, iż kościół macierzysty nie wysyła dużej grupy członków, model ten wymaga bowiem, by pionierzy mieli nowy dom i znaleźli zatrudnienie na terenie, na którym ma powstać nowy kościół.

B. Zakładanie przy pomocy ewangelizacyjnej grupy misyjnej

Niektóre kościoły i placówki posługują się grupami misyjnymi w celu zapewnienia przywództwa i pomocy w procesie zakładania kościoła. Niewielka grupa licząca od dwóch do pięciu osób może zostać w danym regionie przez okres około jednego roku, aby prowadzić ewangelizację, grupy komórkowe i utworzyć kościół. Może ona przez ten rok otrzymać pomoc ze strony grup krótkoterminowych.

C. Zakładanie kościoła wskutek szczególnego wydarzenia

Niektóre grupy do zakładania kościołów wykorzystują kampanie ewangelizacyjne lub film „Jezus”. Można zastosować ten sposób z małą grupą wierzących na terenie, gdzie nie ma kościoła. W sytuacji idealnej pracujący na część etatu pastor lub ewangelista mógłby poprowadzić tę grupę w celu nawiązania nowych kontaktów. Gdziekolwiek to możliwe, pozyskuje się nowo nawróconych, aby przed kampanią utworzyć grupę liczącą co najmniej dwadzieścia osób. Ochotnicy z innej miejscowości mogą nagłośnić i pomóc poprowadzić to wydarzenie, które może potrwać przez okres od jednego tygodnia do miesiąca. Można sobie wyznaczyć cel, np. pięćdziesięciu nowo nawróconych, co razem da grupę siedemdziesięcioosobową z osobą na stanowisku pastora. W ten sposób mógłby powstać kościół metodą „błyskawiczną”.

V. ZAKŁADANIE PRZEZ JEDNOSTKĘ

A. Zakładanie przez pioniera

Niektórzy ludzie są urodzonymi pionierami. Po prostu muszą oni zakładać kościoły! Nawet gdyby wysadzić ich na pustyni, gdzie nie ma ani jednego człowieka, jakimś cudem odkryliby wodę i stworzyli oazę, aby przyciągnąć do siebie ludzi. Tacy ludzie często widzą potencjalny materiał na kościół tam, gdzie nikt inny nawet sobie go nie wyobraża. Pionierzy są różni. Jedni potrafią pracować z dużym zgromadzeniem lub ośrodkiem zakładającym kościoły. Inni są tak aktywni, że trudno im się dopasować do struktur organizacyjnych i najlepiej funkcjonują w pojedynkę. Pionierzy przez całe swoje życie mogą założyć wiele kościołów. Z chwilą powstania zgromadzenia ruszają dalej. Ich pozostanie byłoby ze szkodą dla tego, co zaczęli, gdyż nie mają daru do utrzymywania powstałego stanu rzeczy.

B. Zakładanie przez pastora

Osoby obdarzone talentem duszpasterskim kierując się współczuciem lub wizją często również zakładają kościoły. Mogą nie posiadać wszystkich potrzebnych do tego darów, lecz zdolności, których im brak, będą przejawiać członkowie większego zespołu. Ci założyciele kościołów prowadzą zespół przez długi okres czasu po to, by po założeniu kościoła pozostać tam na stanowisku pełnoetatowego pastora.



BIBLIOGRAFIA

Robinson, Martin i David Spriggs. *Church Planting, The Training Manual*. Oxford, England. Lynx Communications, 1995.

WIZJA SCP

4

LEKCJA

Zasady prowadzenia badań

INFORMACJE DO CELÓW STRATEGICZNYCH

☞ Cel lekcji

Celem tej lekcji jest zrozumienie roli gromadzenia i analizy informacji dla opracowania skutecznych strategii zakładania kościołów.

☞ Główne punkty

- Badania polegają na gromadzeniu informacji do celów strategicznych.
- Badania są koncepcją biblijną.
- Założyciele kościołów mogą wykorzystywać badania do rozwijania strategii i zgromadzenia środków.

☞ Pożądane rezultaty

Po opanowaniu treści tej lekcji każdy uczestnik powinien:

- Potrafić wyznaczyć, przeszkolić i wyposażyć badaczy do zbierania i wykorzystywania informacji w celu rozbudzania wizji i zaangażowania w misję zakładania kościołów.
- Umieć zainicjować projekt badawczy w docelowej strefie zakładania kościołów.
- Rozpoznawać potrzebę i potencjał badań do pobudzania motywacji i przygotowywania ludzi do zakładania kościołów.

☞ Dodatki

4A Rozumienie swojego obszaru docelowego

4B Przykładowe kwestionariusze

☞ Propozycje dla prowadzących nauczanie

O ile to możliwe, miej przy sobie przykładowe badania, mapę i analizę miejscowej sytuacji. Te pomoce wizualne zachęcą do prowadzenia badań. Ponadto uczniowie będą mieli za zadanie wykonać badania wskazane w Dodatku 4A. Poświęć nieco czasu na omówienie tego zadania z uczestnikami.

I. NA CZYM POLEGA BADANIE?

A. Badanie jest sposobem gromadzenia informacji

Badanie jest narzędziem pomocnym w mobilizacji kościołów do wypełniania Wielkiego Nakazu Misyjnego. Pomaga ono ośrodkom i kościołom zorientować się, gdzie należy zakładać kościoły oraz jakie metody ewangelizacyjne są skuteczne/ nieskuteczne wśród różnych grup ludzi. Badanie pozwala też chrześcijańskim pracownikom zrozumieć pełny obraz tego, czego Bóg pragnie dokonać w ich narodzie czy grupie ludzi, pomaga im skupić się na wypełnianiu Wielkiego Nakazu Misyjnego, zapewnia elastyczność i skuteczność ich strategii i pozwala się zorientować, kiedy praca została wykonana.

Gdy lud Boży przygotowuje się do wykonania zadania w nieznanym miejscu, informacja jest pomostem prowadzącym ze znanego do nieznanego. Pomaga ona zrobić ten pierwszy, trudny krok wiary.

Przed wyruszeniem w nieznaną i ryzykowną misję zakładania kościołów Paweł i Barnaba udali się na Cypr, do domu Barnaby, gdzie znał on i rozumiał sytuację z pierwszej ręki (Dz. Ap. 13:4-5). Im

lepiej ludzie poznają dany teren, z tym większą pewnością siebie przystąpią tam do pracy. Badanie przynosi wiedzę, która może stanowić pomost z tego, co znane do tego, co nieznanne. Prowadząc badania warto zastosować proponowane przez nas techniki badawcze w znanym sobie miejscu, zanim przejdzie się w nieznanne okolice.

Celem prowadzenia badań nie jest ustalenie, czy zakładać kościoły, lecz jak zakładać je w sposób najbardziej skuteczny. Jezus zakłada swój kościół poprzez tych, którzy podejmują ryzyko zakładania kościołów. Ponieważ polecił On swemu kościołowi wzrastać i rozmnażać się, kościół musi okazać posłuszeństwo w najbardziej realistyczny i odpowiedzialny sposób, pracując na podstawie możliwie realistycznych i jasnych danych.

Badanie **poła żniwa**, tj. terenu, gdzie powstanie kościół, oraz **robotników żniwa** – tych, którzy będą aktywni w zakładaniu kościoła - prowadzi do wniosku. Można go określić jako „wezwanie do działania”. Jest to suma tego, co odkryło badanie, pojmowane z Bożej perspektywy. Np. „słowo prorocze” dla Jozuego brzmiało „zająć ziemię” (Joz. 1:1-11).

B. Badanie ma podstawy biblijne

Często, gdy Bóg powoływał ludzi do nowej służby, nakazywał im najpierw zorientować się w sytuacji. W każdym z podanych niżej przypadków badanie stanowiło część Bożego planu, tj. wykonania Jego dzieła w określonym czasie i miejscu przez określonych ludzi.

- W IV księdze Mojżeszowej Bóg nakazał Izraelowi walczyć. W księdze tej znajduje się spis mężczyzn zdolnych do walki w wojsku (IV Mojż. 1:1-46). Bóg obiecał Izraelitom zwycięstwo, lecz mimo to polecił, by policzyli żołnierzy zdolnych do walki. Pozwoliło to Izraelowi zorganizować swój lud do zajęcia ziemi. W kwestii zakładania kościołów informacje uzyskane dzięki badaniom o osobach, które mogą wykonać to zadanie, są niezbędnym narzędziem organizacyjnym.
- Bóg nakazał szpiegom wyruszyć i zebrać informacje z pierwszej ręki na temat ziemi, którą miał przejąć i napełnić Izrael, jak czytamy w IV księdze Mojżeszowej 13:1-14,38. Dzięki obserwacjom szpiegów Izrael mógł obejrzeć ziemię, którą miał posiadać, obrać odpowiednią strategię i ustalić, jakie przeszkody będzie musiał pokonać po ataku na ten kraj. Jeśli chodzi o zakładanie kościołów dobre zbadanie terenu, na którym powstanie kościół, może wskazać, jacy ludzie będą do niego przychodzić, jak do nich podejść i jakie przeszkody trzeba będzie przezwyciężyć.
- Nehemiasz zbadał stan Jerozolimy przed rozpoczęciem odbudowy murów miasta (Neh. 1:3-4; 2:1-6). Mądrze ocenił morale ludzi, którzy mieli wykonać tę pracę i fizyczny stan muru. Posiadając te informacje mógł zobaczyć, jakie praktyczne kroki należy podjąć, aby wypełnić to zadanie. Umożliwiło mu to przygotowanie do ciężkiej pracy, jaka go czekała. Te same zasady odnoszą się do zakładania kościołów.
- Jezus wychodził do ludzi i widział ich potrzeby, zanim wysłał swoich uczniów do pracy pośród nich (Mat. 9:35-10,1). Gdy przechadzał się wśród ludzi i na własne oczy oglądał najpilniejsze potrzeby, odczuł głębokie współczucie do nich oparte na osobistym doświadczeniu. Obserwacje te zachęciły Go do tego, by mobilizować ludzi do modlitwy i służby. W odniesieniu do zakładania kościołów badanie z pierwszej ręki wywołuje współczucie, pobudza do modlitwy i służby.
- W Ewangelii Jana Pan Jezus nakazał uczniom „spojrzeć” lub „zbadać” (to właśnie oznacza greckie słowo w oryginale) żniwo ludzkich dusz (Jan 4:35). Czasem zapominamy, jak Bóg patrzy na ludzi. Jak my na nich patrzymy? Czy ich po prostu nie zauważamy, czy postrzegamy jako przeszkody? Często jesteśmy pochłonięci własną pracą i rozwiązywaniem własnych problemów. Łatwo zapomnieć, że Bóg chce, abyśmy wychodzili do ludzi i przyprowadzali ich do Niego. Posługuje się obrazem żniwa, okresu, gdy żniwiarze wychodzą na pola, zbierają dojrzałe kłosa i przynoszą je panu ziemi (Jan 4:35-38).
- Gdy Bóg pomnażał liczbę członków pierwotnego kościoła, to ten ostatni prowadził spis tego przyrostu i zdawał z niego sprawę (Dz. Ap. 2:41, 47; 4:4; 5:14; 9:31). Tego typu informacje stanowią wskazówkę, gdzie i jak Bóg działa w życiu mieszkańców każdego regionu.

II. GDZIE NALEŻY PROWADZIĆ BADANIA?

Badanie regionu, w którym ma powstać kościół może zwrócić uwagę na to, czego już dokonuje Bóg oraz pomóc w ustaleniu, jak trzeba służyć. Pierwszym i najważniejszym krokiem w kierunku badania danego terenu jest określenie obszaru docelowego zwanego też „okręgiem”.

Odszukaj lub narysuj mapę obszaru docelowego oraz dowiedz się wszystkiego na temat ludzi i obiektów znajdujących się w określonej strefie. Na początek zajmij się mniejszym obszarem. Rozpoczynanie od mniejszego terenu będzie dawało pewność siebie przy powtórzeniu zadania o większych rozmiarach i liczbach. Po narysowaniu okręgu wykonaj następujące kroki pomocne podczas prowadzenia badań:

- Dowiedz się możliwie jak najwięcej o zniwiarzach i polu misyjnym znajdującym się w okręgu.
- Naskicuj mapę danego obszaru.
- Uzupełnij mapę o ważne dane typu lokalizacja i rodzaj kościołów oraz innych miejsc istotnych dla misji (np. ośrodków religijnych i politycznych, rynku, zabytków historycznych itp.).

III. KTO POWINIEN PROWADZIĆ BADANIA?

Każdy może prowadzić podstawowe badania potrzebne do służby, do której powołał go Bóg. Jakkolwiek termin „badanie” może się wydawać techniczny i skomplikowany, wcale nie musi tak być. Mówiąc prościej, prowadzący badania zbierają informacje i dzielą się nimi z innymi.

A. Prowadzący badania zbierają informacje

Dobrymi badaczami są osoby, które lubią gromadzić fakty dokładnie i ze szczegółami. Powinni oni wiedzieć, jak zadawać pytania, by uzyskać informacje. Badacze powinni systematyzować i układać swoje dane tak, by odpowiadały one celom zakładania kościołów aż do nasycenia.

B. Prowadzący badania muszą przedstawić zebrane informacje

Dobrzy badacze wiedzą, jak skracać dane i wyjaśniać je innym tak, by mieli dokładny obraz pola misyjnego i jego pracowników. Przedstawiają oni wyniki swoich badań w taki sposób, by pobudzić do współczucia i zbudować zaufanie do tego, czego chce dokonać Bóg. Prezentujący powinien mieć nastawienie pozytywne i optymistyczne oraz unikać przesadnego zagłębiania się w szczegóły. Musi on znaleźć i wskazać fakty, które przykują uwagę założycieli kościołów i zainspirują do wysiłków na rzecz zakładania kościołów.

Prowadzący badania muszą przedstawić zebrane informacje

Warto pamiętać o trzynastym rozdziale IV księgi Mojżeszowej. Tylko Jozue i Kaleb nadawali się do przedstawienia badań, mimo iż wszystkich dwunastu wywiadowców prowadziło obserwacje. Wszyscy zdawali relację opierając się na faktach, lecz dziesięciu wywiadowców patrzyło z negatywnej perspektywy i skupiało się na przeszkodach, zapominając o Bożych obietnicach. Kaleb i Jozue dostrzegali wyzwania i problemy, lecz ani przez chwilę nie wątpili, że Bóg spełni swoją wolę. Dlatego przedstawili pozytywny obraz tego, czego dokona Bóg na podstawie istniejących faktów.

- Przedstawiający badania powinni szukać znaczących faktów, które będą harmonizować z myśleniem założycieli kościołów.
- Badanie powinno dotyczyć negatywnych stron rzeczywistości po to, by wzbudzić współczucie i podjąć wysiłek w celu pokonania przeszkód.

IV. KIEDY NALEŻY PROWADZIĆ BADANIA?

Istnieją co najmniej trzy punkty w cyklu zakładania kościołów, gdy należy przeprowadzić badania (zobacz Wizja SCP lekcja 3, „Cykl Zakładania Kościołów”).

A. Etap podstawowy: przygotowania do założenia konkretnego kościoła

Przy zakładaniu kościoła konieczne jest zebranie konkretnych danych o ludziach, ich historii, geografii i obecnej sytuacji oraz dlaczego tak, a nie inaczej myślą, wierzą i postępują. Wiedza o światopoglądzie i potrzebach ludzi mieszkających w „okręgu” może pomóc w ustalaniu strategii ewangelizacji i zakładania kościołów. Badanie na tym etapie pomoże również określić zasoby dostępne przy zakładaniu kościoła, które można wykorzystać do tej misji. Badanie musi pokazać otwarte drzwi, które Bóg zostawił w tej strefie, aby można było rozmawiać o Jezusie.

B. Etap zakładania: ocena efektywności kościoła

Po założeniu kościoła trzeba ocenić wzrost i skuteczność służby. Pomiarami wzrostu może być przedstawiona na wykresie liczba nowych małych grup i notowanie frekwencji. Sporządzanie takich list i wykresów pomoże ustalić, jaka jest reakcja ludzi na metody nawiązania z nimi kontaktu.

C. Etap pomnażania i ruchu: spojrzenie z szerszej perspektywy

Projekt badawczy na skalę regionalną (lub nawet narodową) może być pomocny w mobilizacji kościołów w obrębie danego regionu do ewangelizacji zgubionych i napełnienia tego regionu kościołami. Badania takie mogą być konieczne do ustalenia poziomu społeczno-ekonomicznego, grup etnicznych, wiekowych i wychowania religijnego tych, którzy przyjęli ewangelię oraz jaki jest ich odsetek w porównaniu z całą społecznością. Ogólny obraz sytuacji chrześcijaństwa w danym narodzie można zaprezentować na konferencjach regionalnych. Tego rodzaju badania stawiają wyzwania przywódcom narodowym i miejscowym odczuwającym potrzebę zakładania kościołów i docierania do zgubionych.

V. DLACZEGO ZAŁOŻYCIELE KOŚCIOŁÓW POWINNI PROWADZIĆ BADANIA?

A. Informacja budzi współczucie dla ludzi w danym okręgu

Dla Jezusa wybraną strefą był region Galilei. Gdy wszedł On między tłumy, zobaczył ich stan fizyczny i duchowy, widok ten wzbudził w Nim współczucie, gdyż byli „jak owce nie mające pasterza” (Mat. 9:35-37). Zarówno informacje z pierwszej ręki, jak i relacje z osobistych doświadczeń pomagają mobilizować wierzących z istniejących już kościołów do zakładania nowych.

Relacje zawierające **prawdziwe historie z życia wzięte** o ludzkiej potrzebie Ewangelii pomagają wytworzyć jedność opartą na miłości do zgubionych ludzi. Bóg zaszczepił w nas uczucia, które, gdy się je poruszy, często motywują nas do modlitwy, ofiarności lub innej formy zaangażowania w służbę. Informacje demograficzne czy statystyczne nie zawsze wywołują te same skutki, co prawdziwe historie z życia. Te z kolei prawie zawsze pochodzą z osobistych doświadczeń wychodzenia między ludzi.

Które z oglądanych przez siebie zjawisk może wywołać w innych współczucie i zachęcić do wychodzenia do zgubionych?

B. Informacja pobudza do modlitwy

Gdy Jezus widział potrzeby, przede wszystkim prosił o modlitwę. Informacja powoduje, że ludzie wołają do Boga i polegają na Nim w dokonaniu Jego dzieła w okręgu. Jezus nakazał swoim naśladowcom: „Proście Pana żniwa, żeby wyprawił robotników na swoje żniwo” (Mat. 9:38).

- Czy nakaz ten dotyczy tylko duchowych gigantów, czy wszystkich naśladowców Jezusa?
- Gdy twój kościół się modli, to co jest na ogół dominującym tematem modlitwy? Czy twój kościół prosi Boga, aby wzbudził pracowników na żniwo? Jeśli nie, to dlaczego?

C. Informacja inspiruje wizję zakładania kościołów

Rzetelne dane mobilizują ludzi powołanych przez Boga do zespołu pracowników żniwa do odpowiedzi na modlitwę. Gdy Jezus zalecił swoim uczniom modlitwę, wysłał ich na żniwo

czekające na pracowników (Mat. 9:36-10:1). W innej misji wysłał siedemdziesięciu dwóch swoich naśladowców z takim samym poleceniem modlitwy (Łuk. 10:1-2).

- Czy ludzie w twoim kościele czują potrzeby osób ze swego terenu?
- Czy są zainspirowani do podążania za tą wizją?

D. Informacja wyposaża służbę pracowników żniwa w większą skuteczność

Realistyczna analiza dostępnych zasobów, ludzi i warunków dostarcza podstaw do inteligentnego działania. Badanie pomaga służbie pracowników żniwa odkryć, co mają do dyspozycji, a czego im brakuje do żniwa (Łuk. 14:28-33). Pozwala to na oszacowanie kosztów i poczynienie realistycznych planów w wierze, że Bóg dostarczy tego, czego brakuje.

- Na czym polegało zadanie opisane w Ewangelii Jana 6:5-14?
- Jakie dostępne zasoby zostały odkryte w wyniku badania?
- Jaka była ujawniona w wyniku badań liczba osób w społeczności docelowej?
- Czego dokonał Jezus z zasobami dla społeczności docelowej?
- Skoro Jezus wiedział, czego zamierza dokonać, to dlaczego badanie było konieczne?

VI. JAK NALEŻY PROWADZIĆ BADANIA?

Badania powinny wykorzystywać wszelkie dostępne środki do uzyskania informacji. Różne rodzaje informacji mogą stwarzać różne perspektywy. Poniżej znajdują się przykłady rodzajów badań.

Najlepiej jest nie prowadzić badań w pojedynkę. Wybierz sobie pomocników do współpracy. Badanie prowadzone razem z innymi jest na ogół dokładniejsze, analiza zaś lepsza, ponieważ opiera się na więcej niż jednym punkcie widzenia. Ponadto każdy z nas ma jakieś uprzedzenia. Nierzadko ktoś odkrywa znaczącą informację przeoczoną lub „niezauważoną” przez kogoś innego.

A. Obserwacje

Informacje i obserwacje z pierwszej ręki mają największe oddziaływanie i powinny być jak najdokładniejsze. Po osobistym udaniu się do zakreślonej strefy badacze mogą rozmawiać z ludźmi, sprawdzić stopień uczęszczania do kościoła, zobaczyć, jak naprawdę wyglądają warunki, prześledzić obrzędy, zwyczaje, kulturę, a przede wszystkim zadawać pytania.

Kluczem do rzetelnych badań z pierwszej ręki jest wiedza, od jakich pytań zaczynać oraz jakie zadawać w drugiej kolejności. Pytania rozpoczynające się od słów *kto*, *co*, *gdzie*, *kiedy*, *jak* i *dlaczego* (a zwłaszcza *ile*) pozwalają na bardziej konkretne odpowiedzi. Tego rodzaju badania stanowią też znakomite narzędzie do nawiązywania relacji.

B. Wywiady

Bardzo pomocne są wywiady z tymi, którzy znają strefę docelową z pierwszej ręki. Porównanie wyników kilku takich wywiadów umożliwi uzyskanie szerokiego obrazu tego, jak ludzie odbierają tamtejszą sytuację. Pomaga to również dostrzec pewne szczegóły, jakie mogą umknąć uwadze postronnego obserwatora. To również wymaga umiejętności w nawiązywaniu relacji.

W trakcie przeprowadzania wywiadu warto sobie uświadomić, jakie informacje nas interesują i przygotować pytania dotyczące pola misyjnego i zasobów misyjnych. Pytania te należy zadawać w naturalnym toku rozmowy. To sprawia u ludzi wrażenie, że ceni się ich zdanie. Odczytywanie pytań z kartki może wywołać wrażenie egzaminu lub ukrytego dochodzenia. Może to również powodować onieśmienie.

C. Ankiety i kwestionariusze

Pisemne ankiety i kwestionariusze mogą dać ogólny obraz tego, co ludzie myślą, a zwłaszcza co uważają na temat danej sytuacji (lub jak ich zdaniem powinna wyglądać). Jednak uzyskane w ten sposób dane należy zweryfikować posługując się obserwacjami z pierwszej ręki. Można np.

zapytać dziesięciu pastorów, jaka jest przeciętna frekwencja w niedzielę, a następnie udać się do ich kościoła i policzyć obecne tam osoby. Jak wielka twoim zdaniem byłaby różnica wśród znanych ci pastorów? Czy mieliby tendencję do podawania zawyżonych lub zaniżonych liczb? Przykładowe pytania zawarte są w Dodatku 4B.

D. Oficjalne dane demograficzne

Oficjalne dane demograficzne zależą od dokładności metod, jakimi się posłużono do ich zebrania oraz od celu ich gromadzenia, jaki przyświecał zajmującej się tym agencji. Są one mimo wszystko bardzo cenne i dają ogólny pogląd na to, jak się ma sytuacja w interesującym cię okręgu do przyrostu ludności wskazywanego przez te dane.

E. Przegląd literatury

Jeśli inni zajmowali się prowadzeniem podobnych badań w przeszłości lub zupełnie niedawno, będzie to ogromną pomocą. Gdy odszuka się fakty istotne dla zakładania kościoła, można je sprawdzić i sprawić, że dzięki odkryciom innych badania staną się bardziej skuteczne. W bibliotekach mogą znajdować się książki o danym regionie. Ponadto cennych danych mogą dostarczyć encyklopedie czy choćby uniwersyteckie projekty badawcze.

KONKLUZJA

Badanie jest istotną częścią zakładania kościołów. Ujawnia ono, jacy ludzie mieszkają na obszarze docelowym, jakie są ich potrzeby, nadzieje, obawy oraz przekonania duchowe. To daje wgląd w praktyczne sposoby i środki dzielenia się Ewangelią. Badanie ujawni też, jacy inni ludzie pracują dla Boga na twoim obszarze docelowym, jakie są tam kościoły, grupy misyjne, służby oraz jak mogą współpracować w wizji napelnienia tego terenu żywymi kościołami. Na późniejszych etapach cyklu zakładania kościołów badanie może pomóc ustalić skuteczność obecnych służb i dać pogląd na to, gdzie istnieje potrzeba zakładania nowych kościołów.

PYTANIA DO ROZWAŻENIA, POWTÓRZENIA I ZASTOSOWANIA

- Co twoim zdaniem ujawni twoje badanie o wybranym przez siebie obszarze docelowym?
- Jakie są korzyści z prowadzenia badań na twoim obszarze docelowym? W jaki sposób badania uskutecznią twój trud zakładania nowego kościoła?
- Jakich pięciu lub sześciu informacji potrzeba ci o twoim obszarze docelowym, by wzmocnić skuteczność zakładania przez siebie kościoła?
- Czy znasz osoby nadające się do prowadzenia badań po przeszkoleniu?
- Czy ludzie żyjący na twoim polu misyjnym są gotowi do wysłuchania Ewangelii? Które z poczynionych przez siebie obserwacji wskazują, że ludzie są otwarci lub zamknięci na Ewangelię?

PLAN DZIAŁANIA

Dodatek 4A zawiera praktyczne ćwiczenie w prowadzeniu badań na obszarze docelowym. Zapoznaj się z nim i wykonaj je przed kolejną sesją szkoleniową. Proś Boga, by posłużył się tym ćwiczeniem do obudzenia w tobie większej świadomości i współczucia dla osób na twoim obszarze docelowym. Proś Go, by użył tego badania dając ci dobre pomysły, gdzie i jak zacząć służbę zakładania kościołów na tym właśnie obszarze. Do prowadzenia badań możesz wykorzystać przykładowe kwestionariusze zamieszczone w Dodatku 4B.

BIBLIOGRAFIA

- Wingerd, Ray A. Jr. *DAWN Research Handbook: Principles of Research for a DAWN Project*. Pasadena, CA: DAWN Ministries, 1992. Kopię można uzyskać za pośrednictwem DAWN Ministries, 7899 Lexington Dr., Suite 200-B, Colorado Springs, CO 80920 USA. Tel. 1-719-548-7465, Fax. 1-719-548-7474

- *Kui Kristlik on Eestima?* (Chrześcijaństwo w Estonii). Projekt badawczy o sytuacji chrześcijaństwa w Estonii. Informacji udziela Merike Uudam, Kungla 16, Tartu, EE2400, Estonia. Tel/Fax: +372-7-428898. Email: merike.u@online.ee
- *Introductory Research On The Slovak Evangelical Churches And Their Progress Towards Evangelizing Slovakia*. Banska Bystrica, Slovakia: New Eastern Europe for Christ, 1997. Kopię można uzyskać za pośrednictwem *The Alliance for Saturation Church Planting*, Budapest, Hungary. E-mail: scpalliance@compuserve.com.

WIZJA SCP
DODATEK

4A

Rozumienie swego obszaru docelowego

ĆWICZENIE WSTĘPNE DO BADAŃ

Celem tego ćwiczenia jest zapewnienie ci doświadczenia w praktycznym prowadzeniu badań jako narzędzia w skutecznym zakładaniu kościołów. Powinieneś spróbować wykonać wszystkie części tego ćwiczenia. Pewne zadania mogą ci się wydać łatwiejsze niż inne, mimo to jednak bez względu na stopień trudności Bóg nauczy cię czegoś o ludziach i regionie, do którego usiłujesz dotrzeć, za pomocą każdego zadania w tym ćwiczeniu.

Nie musisz tego ćwiczenia wykonywać sam, możesz pracować z innymi. Właściwie jest nawet wskazane, byś pracował z innymi, jeśli to tylko możliwe. Bądź gotowy na dzielenie się swoimi odkryciami z prowadzącym, doradcą i grupą. Ćwiczenie to należy wykonać po szkoleniu według Podręcznika Drugiego.

Wskazówka dla tłumaczy: Dodatek 4A i 4B warto zamieścić w osobnym podręczniku po to, by uczestnicy kursu mogli zapisać informacje z przeprowadzonych przez siebie badań w jednym miejscu.

KROK 1: USTAL SWÓJ OBSZAR DOCELOWY

Przynieś lub sporządź mapę swego miasta, okręgu czy regionu. Postaraj się, by zawierała ona możliwie jak najwięcej szczegółów, by były na niej zaznaczone wszystkie skupiska ludności, nazwy ulic, trasy. Zakreśl okrąg wokół swego obszaru docelowego. To jest teren twojej służby, miejsce, w którym według twego przekonania Bóg chce upowszechnić swoje imię i pragnie, by powstały tam kościoły.

KROK 2: ZBIERZ DANE O ZASOBACH NA POLU MISYJNYM

Jak podano w lekcji 4 „Zasady badań”, **zasoby na polu misyjnym** oznaczają wszystkie Boże środki działające już na twoim obszarze docelowym. Ustal, jakie zasoby są dostępne w twoim okręgu biorąc pod uwagę następujące elementy:

1. Istniejące już kościoły miejscowe.

- Zaznacz na swojej mapie każdy miejscowy kościół w swoim regionie. Wpisz, jakie wyznanie reprezentuje.
- Jeśli to możliwe, sporządź listę dorosłych członków.
- Wpisz rok założenia lub ponownego otwarcia kościoła.
- Ustal grupę społeczną, do jakiej dany kościół dociera (np. Cyganie, młodzież, dzieci, bezdomni, osoby starsze, grupa międzynarodowa itp.). Na ile ich wysiłki zostały uwieńczone powodzeniem?
- Jaki jest wzajemny stosunek kościołów w okręgu? Czy są one zjednoczone czy podzielone?
- Czy ludzie spotykają się tam na modlitwę o zgubionych w swojej społeczności lub akcje misyjne?

2. Misje i grupy pozakościelne.

- Zrób spis wszystkich misji i grup pozakościelnych w regionie docelowym.
- Krótko opisz służbę, jaką się zajmują (literatura, więzienia, muzułmanie, młodzież itp.)
- Czy są zainteresowani współpracą z tobą lub innymi w ewangelizacji i zakładaniu kościołów?

3. Historia chrześcijaństwa.

- Kiedy i w jaki sposób po raz pierwszy zaprowadzono chrześcijaństwo na tym terenie? Czy zostało ono wprowadzone siłą, czy też przyjęto Ewangelię z własnej woli?

- b. Opisz historię pojawienia się poszczególnych wyznań na tym terenie.
- c. Jakie inne większe religie istniały na twoim obszarze docelowym? Jakie inne religie/sekty istnieją tam obecnie i na ile są skuteczne w pozyskiwaniu zwolenników?
- d. Jaki wpływ ma historia na twoją strategię zakładania kościołów?

KROK 3: ZBIERZ INFORMACJE O POLU MISYJNYM

Pole misyjne to grupa ludzi, wśród których będziesz pracować oraz miejsce, w którym założysz swój kościół. Zamieszczone poniżej wytyczne pomogą ci zdobyć wiedzę o twoim obszarze docelowym.

1. Informacje demograficzne

- a. Całkowita liczba ludności
- b. Liczba i procent mężczyzn, kobiet, młodzieży i dzieci
- c. Liczba pracujących dorosłych łącznie z informacją o zatrudnieniu i dochodach
- d. Liczba emerytów i osób starszych oraz niepełnosprawnych/ upośledzonych
- e. Procent i miejsce zamieszkania mniejszości narodowych. Jakimi językami się posługują?

2. Informacje geograficzne

Dane geograficzne mogą mieć znaczący wpływ na strategię zakładania kościołów. Są one istotne dla sposobu i miejsca zamieszkania oraz relacji z innymi. Wyobraźmy sobie np. tory kolejowe biegnące przez tereny sąsiadujące z miastem. Po jednej stronie torów mieszkańcy są znacznie zamożniejsi niż po drugiej. Ludzie niechętnie przechodzą przez tory. Stanowią one niewidzialną barierę i istnieje prawdopodobieństwo, że mieszkańcy jednej strony torów nie pójdą do kościoła po drugiej stronie. Za inny przykład może posłużyć miasto otoczone pięknymi górami, dokąd ludzie zazwyczaj wyruszają w niedziele, dlatego jest mniej prawdopodobne, że zechcą przyjść na niedzielne nabożeństwo poranne.

- Co wprowadza podziały w regionie (rzeki, tory, drogi itp.)? W jaki sposób podziały te wpływają na sposoby podróżowania, zamożność itp.?
- Czy miasto otaczają góry? Czy są tam jeziora, plaże, parki lub inne miejsca na rekreację?
- Jeśli twoim obszarem docelowym jest duże miasto lub małe miasteczko, zaznacz na swojej mapie obszary przemysłowe i siedziby firm. Czy są tam specjalne okręgi handlowe? Czy ludzie pracują blisko miejsca zamieszkania, czy muszą dojeżdżać wiele kilometrów? Zwróć też uwagę na ważniejsze środki transportu. Czy większość ludzi podróżuje samochodem, autobusem czy metrem?
- Dokąd ludzie udają się na wypoczynek i rekreację? Czy zostają w mieście i wychodzą do parków? Czy spędzają większość weekendów na działkach czy w domkach letniskowych?

3. Informacje społeczno-kulturalne

Zdobywając wiedzę o światopoglądzie i potrzebach danej populacji można wyrobić sobie pogląd na to, w jaki znaczący sposób pokazać jej miłość Jezusa Chrystusa. Najlepszym sposobem poznawania ludzi jest zadawanie im pytań i obserwowanie ich zachowania. Wyjdź do swego obszaru docelowego i odbądź rozmowy z co najmniej 15-20 osobami. Wypróbuj następujące pytania:

- Poglądy na temat Boga
Czy ludzie wierzą w Boga? Jakie są ich wyobrażenia na Jego temat? Czy słyszeli o Jezusie? Co o Nim wiedzą? Czy wierzą w piekło lub niebo? Czy wierzą w anioły, demonów i Szatana? Dokąd zwracają się o pomoc w sytuacji choroby? Czy wierzą w szczęście? Czy wierzą, że mogą sprawować kontrolę nad swoją przyszłością lub ułatwić życie swoim dzieciom? Czym według nich jest grzech? Czy chodzą regularnie do kościoła? Jeśli tak, to jak często? Jeśli nie, to dlaczego?
- Jakie są ważniejsze uroczystości czy święta na tym terenie? Jak się je obchodzi?
- Co im się najbardziej podoba w ich życiu? Jaką rzecz by zmienili?

- Jaki ważniejszy problem społeczny w swojej społeczności, jeden lub dwa, mogliby wymienić (alkoholizm, sierocińce, brak odpowiedniej opieki medycznej, brak opieki nad starszymi osobami itp.)?
- Jakie są ich trzy ulubione przysłowia? Przysłowia często pozwalają odkryć cenione ideały, wartości i poglądy na życie.
- Kim są uznani przywódcy w społeczności? Dlaczego postrzega się ich jako przywódców?
- Kto uchodzi za bohatera?
- Wymień pięć cech cenionych przez ludzi u innych (uczciwość, inteligencja, hojność itp.).

KROK 4. ANALIZA DANYCH O POLU I ZASOBACH MISYJNYCH

Po zebraniu wszystkich informacji, zapisaniu podsumowań i oznakowaniu mapy poświęć nieco czasu na przegląd i refleksje nad tymi danymi. Proś Boga o współczucie dla ludzi z twojego obszaru docelowego. Proś Go również o twórcze pomysły o to, jak dzielić się Jego miłością z tymi ludźmi. W ramach tego procesu dokonaj analizy swoich danych odpowiadając na poniższe pytania:

- Ilu kościołów potrzeba do wypełnienia Wielkiego Nakazu Misyjnego na twoim obszarze docelowym? Ile kościołów musiałoby powstać, by każdy mężczyzna, kobieta i dziecko na tym terenie mogło zobaczyć, usłyszeć i zrozumieć przesłanie Ewangelii podane w sposób dopasowany do kontekstu kulturowego? Zaczynaj modlić się i prosić Boga o prowadzenie cię w czynieniu tego, czego chce On dokonać.
- Ustal swój udział: W ilu z tych kościołów Bóg chce, byś Mu zaufała w swojej służbie?
- Wybierz lokalizację: Gdzie rozpoczniesz? Gdzie ludzie są najbardziej podatni? Paweł na ogół znajdował podatnych ludzi głównie w synagodze. Stamtąd działał przez sieć znajomości.
- Wybierz metody: Jakimi były jedna lub dwie największe potrzeby członków tej społeczności? Jakimi metodami się posłużysz w celu zaspokojenia tych potrzeb? Jakimi metodami są skuteczne w innych kościołach na tym terenie? Jakimi środkami dysponujesz do zastosowania tych metod? Jaki masz dar i możliwości?
- Ustal swoje zasoby: Jakimi zasobami są do dyspozycji i dzielą się tą samą wizją? Czy są inni, z którymi możesz podzielić się wizją i współpracować w osiągnięciu celu? Z jakich zasobów ludzkiej pracy, finansów, uzdolnień możesz skorzystać? Czy miejscowe kościoły przejawiają pragnienie ewangelizacji i zakładania nowych kościołów? Czy są otwarte na współpracę ze sobą lub z tobą w twoich wysiłkach? Czy są gotowi modlić się o ewangelizację i nowe kościoły oraz o to, by Bóg dał się poznać w życiu członków ich społeczności?
- Czy ludzie mają rozumienie lub wiarę w Boga czy Jezusa Chrystusa? W którym momencie będziesz musiał zacząć dzielenie się przesłaniem Ewangelii? (np. czy możesz zacząć od Jezusa Chrystusa czy musisz zaczynać od istnienia najwyższego Stwórcy, Boga?)

Ile kościołów musiałoby powstać, by każdy mężczyzna, kobieta i dziecko na tym terenie mogło zobaczyć, usłyszeć i zrozumieć przesłanie Ewangelii podane w sposób dopasowany do kontekstu kulturowego?

KROK 5: LEKCJE WYNIESIONE Z PROCESU BADAWCZEGO

Oceń swoje doświadczenie w prowadzeniu badań zalecanych w tym ćwiczeniu. Czego Bóg nauczył cię przez nie o tobie samym i twoim pragnieniu zaangażowania w zakładanie kościoła? Z czym się musiałeś zmagać prowadząc badania? Jak sobie z tym poradziłeś? Co ocenilibyś jako łatwe w badaniu? Gdybyś miał powtarzać to ćwiczenie, co zrobiłbyś inaczej?

KROK 6: DZIELENIE SIĘ WYNIKAMI BADAŃ

Podczas następnej sesji szkoleniowej przygotuj się do złożenia sprawozdania z wyników swoich badań. Powinno ono trwać około 10-15 minut i zawierać następujące informacje:

1. Część pierwsza – dane podstawowe (5-7 minut)

- Opisz swój obszar docelowy.
- Jak zebrałeś informacje (ankiety, nieoficjalne wywiady, obserwacje/mapki, badania z bibliotek itp.)?
- Omów jakieś ważne napotkane problemy lub trudności oraz sposób ich pokonania. Co byś zmienił następnym razem?

2. Część druga – analiza wyników badań (5-8 minut)

Druga część prezentacji powinna skupiać się na wynikach twoich badań. Powinna ona zawierać odpowiedzi na podane niżej kluczowe pytania:

- Jaka była najciekawsza informacja o twoim obszarze docelowym i jego mieszkańcach?
- Czy były jakieś informacje, które cię zaskoczyły?
- Jakie konkretne dane pomogą ci ustalić strategię zakładania kościoła na twoim obszarze docelowym?
- Jaki istotny dla zakładania kościoła, a znany ci już wcześniej fakt o zasobach misyjnych potwierdziłeś w swoich badaniach?
- Jakiego nowego, istotnego dla zakładania kościoła i nieznanego ci przedtem odkrycia na temat zasobów misyjnych dokonałeś?
- Jakie okazje uznałbyś za otwarte drzwi dla Ewangelii?
- Jakie przeszkody napotkałeś i jak należy je pokonać?
- Jakie dalsze badania powinieneś przeprowadzić w celu rozwinięcia ewangelizacji na szeroką skalę i strategii zakładania kościoła dla swojego obszaru docelowego?

WIZJA SCP
DODATEK

4B

Przykładowe kwestionariusze

Dodatek ten zawiera dwa przykładowe kwestionariusze: ankietę dotyczącą miejscowego kościoła oraz kwestionariusz do badań na obszarze docelowym. Są to tylko przykłady i można je modyfikować stosownie do własnych potrzeb.

Wskazówka dla tłumaczy: Być może lepiej będzie opublikować te kwestionariusze w pewnej ilości (może jako broszury) po to, by dysponować wieloma kopiami dla założycieli kościołów LUB innych przywódców kościoła w twojej grupie językowej.

ANKIETA DOTYCZĄCA MIEJSCOWEGO KOŚCIOŁA

A. DANE PODSTAWOWE

1. Nazwa kościoła _____
2. Denominacja (Wyznanie) _____
3. Adres/ lokalizacja _____
4. Miejsce spotkań kościoła: we własnym budynku ___ W wynajętym lokalu ___
5. Data założenia _____ Data rejestracji _____
6. Imię i nazwisko pastora/prowadzącego _____ Wiek _____
7. Czy pastor/ prowadzący pracuje w innym zawodzie? Tak ___ Nie ___
8. Nabożeństwa głównie w języku _____ oraz _____
9. Aktualna liczba członków _____
10. Przeciętny wiek odwiedzających kościół _____

B. LUDZIE

Spróbuj wpisać liczbę osób pasujących do podanych niżej kategorii:

	Odwiedzający		Wierzący		Członkowie	
	M	K	M	K	M	K
Wiek 0-10						
11-17						
18-24						
25-30						
31-55						
55+						

Założenia:

- Wszyscy odwiedzający nie są wierzącymi i / lub członkami.
- Liczba odwiedzających powinna być wyższa niż wierzących i członków.
- Odwiedzający może być osobą wierzącą, lecz niekoniecznie członkiem.
- Członek musi być osobą wierzącą.
- Liczba wierzących powinna być niższa niż liczba odwiedzających i wyższa niż liczba członków.
- Liczba chrztów: 92__93__94__95__96__97__98__99__2000__
- Liczba rodzin (mąż/żona) odwiedzających kościół: ...

C. PROGRAMY

Sprawdź wszystkie dziedziny działalności kościoła i odnotuj liczbę uczestników.

Działalność	Kościół zapewnia	Liczba uczestników
Szkoła niedzielna (według grup wiekowych)		
Uwielbianie		
Grupy młodzieżowe		
Grupy dziecięce		
Grupy kobiet		
Grupy mężczyzn		
Misje		
Ewangelizacja		
Prowadzenie w uczniostwie		
Domowe grupy biblijne		
Nauczanie nowych wierzących		
Szkolenie przywódców		
Szkolenie nauczycieli		
Spotkanie modlitewne		
Chór		
Służba na rzecz wojska		
Służba na rzecz nowego kościoła		
Służba na rzecz literatury		
Służba telewizyjno-radiowa		
Służba wśród więźniów		
Służba na rzecz osób uzależnionych		
Służba w szpitalach		
Służba w domach dziecka		
Służba opieki nad starszymi		
Służba modlitewna		

D. PLAN

1. Czy są jakieś szczególne plany służby na ten rok? Tak ___ Nie ___

2. Jakie to plany?

3. Czy poczyniono już plany na następny rok? Tak ___ Nie ___

4. Jakie to plany?

5. Czy istnieje grupa przywódców przygotowująca plany dla kościoła? Tak ___ Nie ___

6. Czy kościół ma ustalony cel? Tak ___ Nie ___

7. Czy kościół ma plany finansowe? Tak ___ Nie ___

8. Czy kościół ma plany duchowego wzrostu dla wierzących? Tak ___ Nie ___

9. Czy kościół współpracuje z innymi kościołami? Tak ___ Nie ___

10. Czy kościół współpracuje z innymi wyznaniami? Tak ___ Nie ___

ANKIETA DOTYCZĄCA OBSZARU DOCELOWEGO LUB „OKRĘGU”

A. KTO?

1. Czy są jakieś szczególne grupy ludzi w „okręgu wpływów” kościoła?

2. Czy jakaś klasa społeczna dominuje w tym „okręgu”? Tak ... Nie ...

3. Jeśli tak, to jaka?

B. CO?

- Jakie są cechy charakterystyczne tego „okręgu”?

- Jakie szczególne wydarzenia, miejscowe święta lub uroczystości obchodzi ludność „okręgu”?

- Jakie są najpilniejsze potrzeby ludności z „okręgu”?

- Ekonomiczne ___ Duchowe ___ Moralne ___ Socjalne ___ Edukacyjne ___ Kulturalne ___
Rodzinne ___ Religijne ___

- Jakie grupy religijne znajdują się w „okręgu” kościoła?

- Ortodoksyjne ___ # ___ Baptystyczne ___ # ___ Zielonoświątkowe ___ # ___ Rzymsko-katolickie ___ # ___
Luterańskie ___ # ___ Inne protestanckie ___ # ___ Bezwyznaniowe ___ # ___
Muzułmańskie ___ # ___ Zagraniczne grupy misyjne ___ # ___ (zwróć uwagę jakie: _____)

- Czy kościół próbuje zaspokajać potrzeby ludności z „okręgu”? Tak ... Nie ...

- Jeśli tak, to co konkretnie robi kościół w celu zaspokojenia tych potrzeb?

- Czy cel kościoła przewiduje chęć zaspokajania potrzeb ludzi z „okręgu”?

- Tak ___ Nie ___

- Czy plan służby kościelnej przewiduje służbę całościową na rzecz swego „okręgu”? Tak ___ Nie ___

C. JAK?

1. Czy kościół utożsamia się ze swoim „okręgiem”? Tak ___ Nie ___

2. Jeśli tak, to w jaki sposób?

3. Jeśli nie, to co może zrobić kościół w celu utożsamienia się ze swoim „okręgiem”?

4. Czy działalność kościoła zmierza do tego, by dotrzeć do swego „okręgu”? Tak ___ Nie ___
5. Jaki stosunek ma kościół do innych ewangelicznych kościołów protestanckich w obrębie swego „okręgu”?

Ma dobre relacje ze wszystkimi _____

Ma dobre relacje z niektórymi, ale niezbyt dobre z pozostałymi _____

Nie ma dobrych relacji z żadnymi _____

D. ZASOBY

- Jakie zasoby kościół ma do dyspozycji w swoim „okręgu”?
- TV/Radio ___ Literatura ___ Wydawnictwa ___ Oficjalne zezwolenia na służby udzielające pomocy ___ Inne ewangeliczno-protestanckie grupy chrześcijan do współpracy w służbie (inne kościoły miejscowe ___ zagraniczne agencje/organizacje misyjne ___ kluby ___ centra ___ stowarzyszenia ___ instytucje edukacyjne___)
- Z jakimi grupami kościół obecnie współpracuje w specjalnych projektach służby?

- Czy kościół podjął wysiłki w rozmowach z innymi kościołami w obrębie „okręgu” w celu docierania do niezbawionych w „okręgu” i pozyskiwania ich dla Chrystusa? Tak ___ Nie ___
- Czy przywódcy kościoła będą skory do współpracy z innymi kościołami i organizacjami w celu pozyskania dla Chrystusa każdej osoby z „okręgu”? Tak ___ Nie ___
- Jeśli tak, to kiedy spróbują zebrać „posiłki z okręgu”, aby porozmawiać o wypełnianiu Wielkiego Nakazu Misyjnego w obrębie „okręgu”?

- Jeśli nie, to dlaczego?

KOŚCIÓŁ

KOŚCIÓŁ

1

LEKCJA

Biblijne fundamenty Kościoła

KOŚCIÓŁ W ODWIECZNYM BOŻYM PLANIE

Cel lekcji

Celem tej lekcji jest ukazanie, w jaki sposób biblijne podstawy istnienia kościoła odnoszą się do Bożego Królestwa i planu odkupienia.

Główne punkty

- Kościół istniał w Bożych planach od zawsze.
- W przeciwieństwie do Izraela misja Kościoła polega na tym, by IŚĆ i być solą i światłem wśród narodów.
- Kościół jest Bożym narzędziem do dzielenia się Ewangelią z każdym człowiekiem.

Pożądane rezultaty

Po opanowaniu treści tej lekcji każdy uczestnik powinien:

- Rozumieć miejsce Kościoła w świetle Bożego Królestwa i planu odkupienia oraz rozważyć podstawowe koncepcje dotyczące Kościoła.
- Być wdzięcznym Bogu za Jego wspaniały plan dla dziejów ludzkości oraz za swój osobisty udział w tym planie.
- Zastanowić się nad rolą zakładanych przez siebie kościołów z szerszej perspektywy Bożych celów.

I. ODWIECZNY BOŻY PLAN DLA LUDZKOŚCI

A. Wieczne Królestwo Boże (Ps. 10:16; 103:19)

Biblia opisuje Boga jako Wiecznego Króla panującego nad całym stworzeniem. Królestwo Boże to sfera Jego panowania, sprawowania potężnej i królewskiej władzy. Przejaw Jego chwały w Jego rządach był najwyższym dobrem (Ps. 29:10; Dan. 2:20-21; 4:34-35; 5:21).

B. Bunt wszechświata

Całe Boże stworzenie było dobre, lecz w pewnym momencie wdarł się tam grzech. Kiedy i jak to się stało, Biblia wyraźnie nie podaje, lecz niektóre fragmenty zdają się nawiązywać do tego faktu (Iz. 14:3-21, Ez 28:11-17).

Prorok Izajasz zwracając się do babilońskiego króla wskazuje na pewne podobieństwo jego dumy do pychy upadłej gwiazdy porannej, „Syna Jutrzenki” (Iza. 14:3-21). Starał się on dorównać Najwyższemu. Wielu uczonych biblistów widzi w tych słowach odniesienie do upadku Szatana, stworzonej istoty anielskiej, która chciała być taka jak Bóg.

Podobny fragment znajduje się w Księdze Ezechiela 28:11-17, gdzie mowa o królu Tyru. Zawarty tu opis zdaje się opowiadać o cherubinie – stróżu, który przebywał na górze Boga i we wszystkim był bez skazy, lecz z powodu swej pychy został strącony.

C. Bunt na ziemi

Gdy Bóg stworzył ziemię, panowanie nad nią przekazał człowiekowi (mężczyźnie i kobiecie) (1 Mojż. 1:26). Człowiek stworzony na obraz Boży miał więź z Bogiem i wolność wyboru (1 Mojż. 1:28, 2:7). Ponieważ więź wymaga moralnego wyboru, kobieta i mężczyzna zostali poddani próbie – polegała ona na tym, że nie wolno im było spożywać pewnego owocu w ogrodzie. Kuszeni przez Szatana obietnicą, że staną się podobni do Boga, świadomie wybrali nieposłuszeństwo przedkładając je nad zastosowanie się do Bożej prośby. Tym świadomym czynem Człowiek wyraził swoją niezależność od Boga i sprzeciw wobec Jego woli. Skutki ludzkiego grzechu były następujące:

- Więź z Bogiem uległa zerwaniu.
- Obraz Boga w mężczyźnie i kobiecie został zniekształcony.
- Człowiek doświadczył śmierci fizycznej i duchowej.
- Kobieta miała odtąd doznawać cierpienia przy porodzie.
- Mężczyzna miał poznać smak bolesnego wysiłku.
- Na ziemię (przyrodę) padło przekleństwo (Rzym. 8:21-22).
- Została zniszczona więź między mężczyzną a kobietą.
- Szatan przywłaszczył sobie panowanie nad ziemią i stał się „bogiem tego świata”.

D. Boży plan odkupienia

Od chwili upadku człowieka Bóg przez dzieje ludzkości pracował nad przywróceniem więzi między Nim a człowiekiem. Wybrał mężczyznę (o imieniu Abraham), który dał początek narodowi (Izraelowi), z którego wywodził się Mesjasz (Jezus). Miał On obalić dzieło Szatana i przywrócić prawdziwą więź człowieka z Bogiem. Ostateczny plan Bożego odkupienia obejmuje:

- Odkupienie Człowieka, ponowne uczynienie go na podobieństwo Chrystusa (2 Kor. 3:18).
- Przywrócenie więzi między Bogiem a Człowiekiem oraz między ludźmi (1 Jana 1:3-7).
- Przywrócenie Bożego panowania nad ziemią (Obj. 11:15) i współdziałania człowieka w tych rządach (Obj. 22:5).
- Stworzenie nowej ziemi (Obj. 21:1).

Bóg ogłosił swoje rozwiązanie problemu grzechu podczas sądu, jaki odbył nad węzłem w Pierwszej Księdze Mojżeszowej (1 Mojż. 3:15). Rozwiązaniem tym było odkupieńcze dzieło Jezusa Chrystusa (Kol. 1:20; 2:9). W osobie Jezusa Chrystusa Bóg jednoczy się z ludźmi, przywracając ich więź z Nim (Efez. 1:9-10). Tę służbę zjednoczenia przekazał On swemu kościołowi. Właściwie założenie kościoła jest ostatnim krokiem w Bożym planie odkupienia (2 Kor. 5:19).

II. ZAŁOŻENIE KOŚCIOŁA

A. Prototyp kościoła – Izrael

W Starym Testamencie nie pojawia się żadna wzmianka o Kościele. Paweł odnosi się do niego jako do „tajemnicy” (czegoś, co przedtem było zakryte – porównaj Efez. 3:9-10; Rzym. 16:25-26; Kol. 1:25-26). Wiele dyskusji poświęcono relacji między Kościołem a Izraelem. Niektórzy podkreślają ich podobieństwo, uznając ich za jeden lud Boży w różnych epokach. W tym sensie Izrael jest ludem „duchowym”, a Kościół Nowym Izraelem. Inni są zdania, że Izrael i Kościół to dwa odrębne etapy w Bożym królestwie i planie odkupienia, choć obaj są ludem Bożym. Bez względu na punkt widzenia warto rozumieć różnicę między Izraelem a Kościołem w odniesieniu do zakładania kościołów i obmyślania strategii ewangelizacyjnej.

1. *Naród Izraela*

W Drugiej Księdze Mojżeszowej Bóg obiecał Abrahamowi, że dzięki niemu zbuduje wielki naród i wszystkie narody ziemi otrzymają błogosławieństwo (2 Mojż. 12:1-3). Tym obiecany narodem był Izrael. Jeden z królów izraelskich, Dawid, otrzymał obietnicę, że jego królestwo

będzie trwało na wieki (2 Sam. 7:8-16). W Nowym Testamencie znajdujemy oświadczenie, że Jezus był „synem Dawidowym”, w którym zostaną spełnione wszystkie obietnice.

Jednym z celów Izraela było dostarczenie Mesjasza (Króla). Paweł podsumowuje to następująco: „Są to Izraelici, do których należą przybrane synostwo i chwała, przymierza i nadanie Prawa, pełnienie służby Bożej i obietnice. Do nich należą praojcowie, z nich również jest Chrystus według ciała, który jest ponad wszystkim, Bóg błogosławiony na wieki” (Rzym. 9:4-5).

2. Kościół

Okres czasu pomiędzy pierwszym i drugim przyjściem Chrystusa został nazwany „Wiekami Kościoła”, czyli czasem, w którym Bóg działa w zaprowadzeniu swego Królestwa i spełnieniu planu odkupienia za pośrednictwem swego Kościoła. Kościół nie jest planem ‘B’ po ‘niepowodzeniu’ Izraela w realizacji planu ‘A’ czy też zmianą Bożego zdania po namyśle. Bóg *zaplanował* go na wieczność, zaspokoił jego potrzeby dzięki śmierci i zmartwychwstaniu swego Syna, Jezusa (Efez. 1:19-23). Chrystus *przygotował* jego podwaliny i rozwój udzielając swoim naśladowcom wskazówek dotyczących ich misji (Jan 16:5-15; Mat. 28:18-20). *Stworzył* go w Dzień Pięćdziesiąticy (Dz. Ap. 2:1-13) i *dał moc* (Dz. 1,8) przez swego wiecznego Ducha Świętego.

Kościół jest Bożym narzędziem wybranym do szerzenia dobrej nowiny po krańce ziemi. „Przez to teraz wieloraka w przejawach mądrość Boga poprzez Kościół stanie się jawna Zwierzościom i Władzom na wyżynach niebieskich - zgodnie z planem wieków, jaki powziął Bóg w Chrystusie Jezusie, Panu naszym” (Efez. 3:10-11). Kościół jest Bożym planem dotarcia do współczesnego świata, okazania Bożego stopniowego zwycięstwa nad Szatanem oraz przyjęcia tych, którzy staną się częścią ludu Bożego.

3. Porównanie narodu izraelskiego i kościoła (Ilustracja 1.1)

Ilustracja 1.1 Izrael a Kościół

Naród Izraela	Kościół
<p>Kierunek, w którym zmierzał ‘naród’ był <i>dośrodkowy</i>. Izrael w Bożym planie miał być światłem narodów, do którego narody miały PRZYCHODZIĆ, aby ujrzeć i usłyszeć o Bożej chwale. Udział w niej wymagał przyścia do narodu.</p> <ul style="list-style-type: none"> • Wzrost dzięki przydawaniu (narodziny, branie siłą, pobożność) • Plan scentralizowany ‘gdy przyjdą do tego Domu’ • Boża chwała przez określony czas zamieszkiwała w Jerozolimie (1 Krn. 28; 2 Krn. 6-7) 	<p>Kierunek, w którym zmierza ‘Kościół’ jest <i>odśrodkowy</i>. Kościół w Bożym planie ma być światłem narodów. Członkowie Kościoła mają IŚĆ i być solą i światłem między narodami (Mat. 5:13-14; 28:18-20).</p> <p>Wzrost dzięki pomnażaniu (nawrócenie, zakładanie kościołów)</p> <p>Plan zdecentralizowany: ‘na cały świat’</p> <p>Wysłany i wyposażony w moc przez wiecznie zamieszkującego Ducha Świętego (Dz. 1-2); Boża chwała zamieszkuje w ludzkich sercach (2 Kor. 3)</p> <ul style="list-style-type: none"> •
 <p>Naród — wzrost wskutek przyciągania (dośrodkowy)</p>	 <p>Kościół — wzrost wskutek rozciągania (odśrodkowy)</p>

B. Zapowiedź powstania kościoła: Mat. 16:18-19

W Ewangelii Mateusza Jezus zapowiada założenie kościoła (Mat. 16:18-19). Poniższy tekst jest przeglądem tego fragmentu z zastosowaniem do zakładania kościołów.

1. Kościół jest zbudowany na **skale**: „na tej **skale**”

Znaczenie słowa „skała” w podanym wyżej fragmencie Ewangelii Mateusza jest przedmiotem wielu dyskusji. Spór toczy się o interpretację greckiego słowa *petra*² – skała, od którego pochodzi imię Piotr.

Petra = ‘duża skała, opoka’ (Mat. 7:24-25; 27:60; Mk 15:46)

*Petros*³ (*Piotr*) = ‘odłamek skalny, kamień’, który można łatwo przemieścić

Główne interpretacje słowa ‘Skała’

- Jezus jako Mesjasz: *petra* użyte w odniesieniu do Chrystusa (1 Kor. 10:4; Rzym. 9:33; 1 Piotra 2:8)
- Wyznanie wiary Piotra dotyczące Chrystusa
- Sam Piotr

Większość teologów ewangelicznych uważała skałę za wyznanie wiary wyrażone przez Piotra w odniesieniu do Jezusa. W każdym razie przenosi ona ta oddaje doniosłość solidnej podstawy – jest to bardzo ważna lekcja dla założycieli kościołów.

2. Kościół należy do Chrystusa: „zbuduję kościół **mój**”.

Jezus jest panem Kościoła. On go stworzył i Kościół należy do Niego. Oddał siebie umierając na krzyżu po to, by mógł powstać Kościół (Efez. 5:25; Jan 12:24). Nabył go własną krwią (Dz. Ap. 20:28). Powołuje On swój Kościół z tego świata, dopasowuje razem jego członków i uświęca przygotowując do ostatecznego kształtu i celu (Efez. 5:26-27). W przyszłości Jezus otoczy chwałą swój Kościół w obecności Ojca i świętych aniołów (1 Tes. 4:13-18; Obj 4-6).

Paweł stwierdził, że sam Chrystus upoważnił go do budowania swego Kościoła, nie do burzenia go (2 Kor 10:8). Jakkolwiek przywódcy kościoła powinni mieć głębokie poczucie obowiązku i udziału w służbie, żaden pastor czy założyciel kościoła nigdy nie jest panem swojej służby. Głową kościoła jest Chrystus, nie założyciel kościoła czy pastor.

3. Jezus buduje swój kościół naszymi rękami: „zbuduję kościół **mój**”.

Budowanie kościoła jest dziś głównym zadaniem Jezusa na ziemi. Jako materiału budulcowego używa On ludzi odrodzonych (1 Piotra 2:5). Jezus dopasuje i poukłada owe żywe kamienie w Bożą budowlę (1 Kor. 3:9), mieszkanie Boga w Duchu (Efez. 2:21-22). Posługuje się On utalentowanymi przywódcami do tego, by wyposażyć swój lud do budowania swego Kościoła (Efez. 4:11-12; 1 Kor 3:12).

4. Kościół odniesie triumf: „a bramy piekielne go **nie przemogą**”

To pełne treści wyrażenie wypowiedziane przez Jezusa jest podstawą zwycięskiej wiary i nadziei, jaka powinna cechować pracowników kościoła. Deklaracja ta mówi nam, że Chrystus buduje swój Kościół jako armię, która wtargnie w bramy piekieł i pokona złe moce. Pomimo naszych obecnych zmaganiań miejmy na uwadze, że pewnego dnia Kościół odniesie całkowite zwycięstwo (Rzym. 16,20). Do tej pory powinniśmy włożyć na siebie zbroję daną nam przez Chrystusa i polegać na Jego sile w dowodzeniu i zwycięstwie (Efez. 6:10-18; 2 Kor 2:14). Porównanie do żołnierza jest szczególnie trafne w odniesieniu do założyciela kościoła (2 Tyt. 2:3-4; Filip. 2:25). Paweł stwierdził, że wystąpił w dobrych zawodach (2 Tyt. 4:7), a my powinniśmy brać z niego przykład.

² πετρα

³ Πητρος

C. Narodziny Kościoła: Dzieje Apostolskie 2

Zapowiedź Jezusa spełniła się w drugim rozdziale Dziejów Apostolskich, gdy potężna moc Ducha Świętego wylała się na ludzi z wielu narodów dając tym samym początek kościołowi. Cud mówienia językami w dniu Pięćdziesiątnicy był symbolem tego, że to nowe wydarzenie w Bożym planie odkupienia miało dotyczyć całego świata, jednocząc mężczyzn i kobiety wszystkich języków w Kościół. Tak zatem od dnia swoich narodzin kościół ma charakter międzynarodowy.

III. ROLA I CHARAKTER WSPÓŁCZESNEGO KOŚCIOŁA

A. Kościół – ludzie wezwani do misji miejscowej i powszechnej

Od chwili upadku rodzaju ludzkiego ostatecznym Bożym celem jest wzywanie ludzi do Boga w tym, co nazywamy mianem kościoła (Efez. 1:10). Powszechnym określeniem kościoła w Nowym Testamencie jest greckie słowo *'ekklelesia'*⁴. Oznacza ono *społeczność lub zebranie wolnych obywateli wywołanych ze swoich domów czy zajęć w celu zgromadzenia się i rozważenia spraw wagi państwowej* (Dz. Ap. 19:39). Koncepcja 'narodu wezwanego' korzeniami swymi sięga do Starego Testamentu (Rut 4:11; Jer. 33:7), gdzie mamy Izrael - powołany lud Boży. W Nowym Testamencie *ekklelesia* nigdy nie wskazuje na budynek ani wyznaczenie (dwa z najczęstszych znaczeń tego słowa współcześnie), lecz zawsze odnosi się do grupy ludzi.

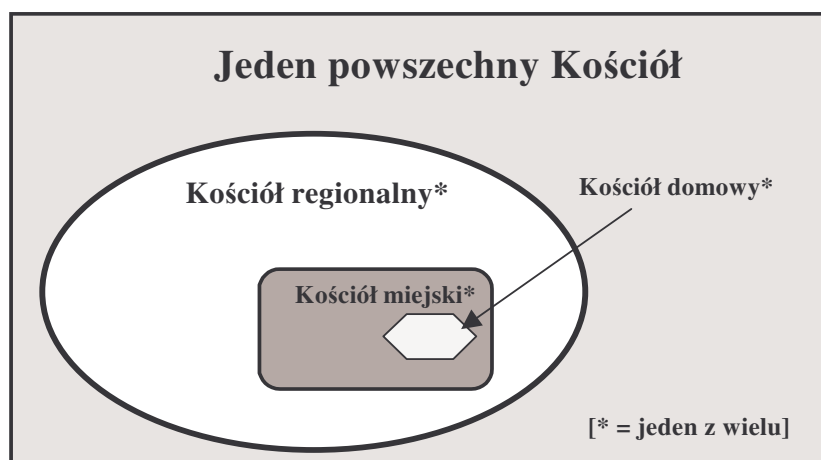
Słowo *ekklelesia*, użyte sto dziewięć razy w Nowym Testamencie, odnosi się do kościoła i najczęściej oznacza grupę wierzących zebranych w określonym miejscu lub 'miejscowym kościele' (co najmniej 63 razy). Wierzący powinni gromadzić się na lokalnych społecznościach (Hebr. 10:25). W zasadzie normalny schemat stosowany przez Apostołów polegał na zdobywaniu ludzi dla Chrystusa i gromadzeniu ich w nowych kościołach.

Zwróć uwagę, że miejscowy kościół można określić na różne sposoby:

- Kościół domowy: 1 Kor. 16:19 (Kościół spotyka się w domu Akwili i Pryscylli), Kol. 4:15 (Kościół spotyka się w domu Nimfy)
- Kościół miejski: 1 Tes. 1:1 (Kościół w Tesalonikach), 1 Kor. 1:2 (Kościół Boży w Koryncie), Dz. Ap. 13:1 (Kościół w Antiochii)
- Kościoły regionalne: Gal. 1:2 (kościóły w Galacji), Dz. 9:31 (kościóły w Judei, Galilei i Samarii), 1 Kor 16:19 (kościóły w prowincji Azji)

⁴ εκκλησια

Ilustracja 1.2 Jeden Kościół i wiele kościołów



Ostatecznie może być tylko jedna *ekklesia* (1 Kor. 12:13, Efez. 4:4-5). W takiej sytuacji (przynajmniej w dwudziestu siedmiu wypadkach) *ekklesia* oznacza powszechny Kościół, który stanowią wszyscy wierzący w Jezusa Chrystusa, żywi i umarli, z każdego plemienia, języka, ludu i narodu. Bycie częścią Kościoła powszechnego i brak zaangażowania w kościele miejscowym to koncepcja, jakiej nie znajdziemy w Nowym Testamencie. Wprost przeciwnie, Kościół powszechny jest widoczny poprzez wszystkie kościoły miejscowe.

Jako 'lud wezwany' kościół nie jest tylko grupą osób zjednoczonych wiarą religijną. Jest to twór Boży za pośrednictwem Ducha Świętego.

B. Kościół jest ciałem Chrystusa

Kościół jest w ten sposób określany w kilku miejscach w Piśmie (Rzym. 12:4-5; 1 Kor. 12:12-31; Efez. 1:22-23; 4:4-16). Gdy Chrystus działa we współczesnym świecie, dokonuje tego przez swoje Ciało, kościół – tj. nas! (Efez. 1:22-23; 3:10-11). Zwróć uwagę na następujące elementy tej przerośni:

1. *Ciało jest powiązane wzajemnymi zależnościami*

Jako ciało Chrystusa kościół składa się z wielu części, które działają razem w sposób bardzo skomplikowany i są od siebie nawzajem zależne. Części te wykonują różne rzeczy, lecz mają ten sam ostateczny cel, podobnie jak rozmaite organy ludzkiego ciała (Rzym. 12:3-8, 1 Kor. 12:12-31). Kościół potrzebuje wszystkich części do tego, by funkcjonować zgodnie ze swoim przeznaczeniem i właściwie wykonywać Bożą wolę.

2. *Ciało ma jedną głowę*

Chrystus jest głową kościoła (Kol. 1:18). Podobnie jak ludzkie ciało kościół nie może posiadać więcej niż jedną głowę. Żaden pastor ani założyciel kościoła nie jest tak naprawdę głową Kościoła, któremu służy. Wszystkie części ciała łącznie z przywódcami są poddane kierownictwu Chrystusa. W przeciwnym razie ciało nie funkcjonuje tak, jak należy.

C. Kościół jest Bożym narzędziem numer jeden do rozpowszechniania ewangelii

Kościół jest Bożym narzędziem wybranym do niesienia dobrej nowiny na krańce ziemi. Przed wydarzeniami na krzyżu *narody* były pozbawione nadziei na zbawienie (Efez. 2:11-13). Jednak po śmierci i zmartwychwstaniu Chrystusa kościół jest odpowiedzialny za niesienie ewangelii *narodom* (Mat. 28:19-20). Z Nowego Testamentu jasno wynika, że wczesny Kościół potraktował tę misję bardzo poważnie, gdyż szerzenie się ewangelii i rozwój Kościoła w księdze Dziejów Apostolskich są ze sobą nierozzerwalnie związane. Zadaniem Kościoła było niesienie dobrej nowiny z Jerozolimy

do Judei, Samarii i na krańce ziemi. Szkoda, że w czasach nam współczesnych mówimy o kościołach i misjach tak, jakby były one czymś oddzielnym. W Nowym Testamencie misja była kościołem, a kościół był misją.

Strategie ewangelizacyjne oderwane od kościoła od samego początku obierają niewłaściwy kierunek. Np. prowadzenie w uczniostwie i długofalowy rozwój stanowią powszechny problem po ewangelizacji prowadzonej przez organizacje pozakościelne. Bóg ustanowił Kościół do tego, by prowadził w uczniostwie narody. W Piśmie czytamy: „Przez to teraz wieloraka w przejawach mądrość Boga poprzez Kościół stanie się jawna Zwierzchnościom i Władzom na wyżynach niebieskich, - zgodnie z planem wieków, jaki powziął Bóg w Chrystusie Jezusie, Panu naszym” (Efez. 3:10-11). Kościół jest Bożym planem dotarcia do współczesnego świata, ukazania stopniowego Bożego zwycięstwa nad Szatanem i przyjęcia tych, którzy staną się częścią ‘ludu Bożego’.

KONKLUZJA

Bóg chce się pojednać z ludźmi w osobie Jezusa Chrystusa, przywrócić swoją więź z nimi (Efez. 1:9-10). Służbę pojednania przekazał Bóg swemu kościołowi (2 Kor. 5:18-20). Tak więc Kościół jest Bożym planem dotarcia do współczesnego świata, ukazania stopniowego Bożego zwycięstwa nad Szatanem i przyjęcia tych, którzy staną się częścią ‘ludu Bożego’.

Założenie kościoła w tym właśnie celu to ostatni krok w Bożym planie odkupienia. Zaangażowanie w zakładaniu i umacnianiu kościoła jest zadaniem wielkiej wagi. Jest to podstawowe zadanie każdego wierzącego sięgające skutkami wieczności. Nigdy nie ceń zbyt nisko swojej roli w zakładaniu czy prowadzeniu kościoła!

PYTANIA DO ROZWAŻENIA, POWTÓRZENIA I ZASTOSOWANIA

- Z czym się wiąże odśrodkowe działanie Kościoła?
- W jaki sposób starotestamentowe (dośrodkowe) pojmowanie Kościoła wpływa na jego żywotność? Kiedy taka koncepcja miejscowego kościoła jest słuszna i dlaczego?
- Co stanowi podstawę twojej służby w kościele? Co się dzieje, gdy Chrystus nie jest podstawą działalności nowego kościoła?
- Kościół istnieje dla świata (Efez. 3:1-10). Co to oznacza?
- Chrystus jest głową Kościoła. Co to oznacza w praktyce? (Efez. 1:23; Kol. 1:18). Jak w praktyczny sposób możemy pozwolić Mu być Panem i Mistrzem?
- Czy wierzący może być częścią kościoła powszechnego i nie być częścią kościoła miejscowego?
- Co dla kościoła oznacza mieć charakter miejscowy?
- Prześledź kilka przerośni użytych do opisu kościoła (Efez. 2:15, 19, 21; 1 Piotra 2:9-10). Która z nich przemawia do ciebie najbardziej?

PLAN DZIAŁANIA

Jak Bóg działa w twoim kraju, aby spełnić swoje obietnice? Czego dokonał w ubiegłym roku, w ciągu ostatnich pięciu czy pięćdziesięciu lat, co dowodzi Jego wierności w budowaniu Kościoła? Wypisz przynajmniej dziesięć przykładów Bożej wierności w twoim kraju.

BIBLIOGRAFIA

- Billheimer, Paul. *Destined for the Throne*. Fort Washington, PA: Christian Literature Crusade, 1975.
- Ellisen, Stanley. *The Biography of a Great Planet*. Wheaton, IL: Tyndale House Publishers, 1978.
- Pate, Larry. *Starting New Churches*, Irving, TX: International Correspondence Institute, 1984.
- Saucy, Robert. *The Church in God's Program*. Chicago, IL: Moody Bible Institute, 1972.

- Smith, Dwight. Notes on The Local Church Paradigm from *The Alliance for Saturation Church Planting and United World Mission*, 1994.
- Thompson, Paul. *Planting Reproducing Churches*. Warrington, PA: World Team, 1992.

KOŚCIÓŁ

2

LEKCJA

Cel Kościoła

DLACZEGO ISTNIEJE KOŚCIÓŁ?

☞ **Cel lekcji**

Celem tej lekcji jest ukazanie, w jaki sposób Kościół ma stanowić siłę propagującą Ewangelię w świecie.

☞ **Główne punkty**

- Kościół ma trzy cele – ostateczny, zewnętrzny i wewnętrzny.
- Kościół jest raczej narzędziem mobilizującym niż obiektem służby.

☞ **Pożądane rezultaty**

Po opanowaniu treści tej lekcji każdy uczestnik powinien:

- Znać biblijne cele istnienia Kościoła.
- Zrozumieć, że cel Kościoła jako narzędzia docierania do świata wymaga zakładania kościołów i służby.

☞ **Dodatek**

2A Ćwiczenie dotyczące Wielkiego Nakazu Misyjnego

☞ **Propozycje dla prowadzących nauczanie**

Upewnij się, że uczestnicy potrafią jasno wyrazić wewnętrzne i zewnętrzne cele kościoła. Dobrze byłoby posłużyć się pomocami wizualnymi, aby utwalić w pamięci kursantów różne przykłady celu kościoła. Można wykonywać rysunki na papierze plakatowym lub zależnie od możliwości wykorzystać tablicę lub projektor.

WPROWADZENIE

'Cel' można zdefiniować jako *'zakończenie, do którego zmierzają nasze wysiłki'*. Każda organizacja posiada cel. Celem istnienia firmy jest zarabianie pieniędzy dzięki sprzedaży towarów lub świadczeniu usług. Celem istnienia rządu danego kraju jest ochrona jego obywateli i zarządzanie jego narodem.

Pan Jezus może posłużyć za doskonały przykład w kwestii celowości. Wiedział, po co przyszedł na ziemię i dokąd zmierza. Miał wielki cel. Duch Pański spoczywa na Mnie, ponieważ Mnie namaścił i posłał Mnie, abym ubogim niósł dobrą nowinę, więźniom głosił wolność, a niewidomym przejrzenie; abym uciśnionych odsyłał wolnymi, abym obwoływał rok łaski od Pana' (Łuk. 4:18-19).

Jeśli kościoły chcą być skuteczne we współczesnym świecie, muszą mieć jasne poczucie celu. Bez niego przywódcy i pracownicy kościoła mogą marnować energię i środki robiąc rzeczy, do których nie zostali powołani. Każdy założyciel kościoła powinien rozumieć biblijny sens jego istnienia i mieć go stale na uwadze podczas własnej pracy założycielskiej i misyjnej.

Jasne pojmowanie biblijnego celu może uczynić kościół:

- Nastawionym na określony cel i pełnym oczekiwaniami.
- Wiernym i elastycznym, twórczym, lecz zgodnym z Pismem.
- Pełnym łaski i dobrych relacji, kładącym nacisk na Bożej miłości i przebaczeniu.

- Radosnym i świętującym (ludzie tego potrzebują).
- Żywotnym i dynamicznym, wyposażającym ludzi do prawdziwej służby.
- Rosnącym i pomnażającym się, zakładającym nowe kościoły.

I. CEL KOŚCIOŁA

Jezus ustanowił swój Kościół mając na uwadze pewien cel. Jest to wspaniały cel, sięgający początkami odwiecznej przeszłości, zmierzający do świetlanej przyszłości. Moglibyśmy w skrócie podsumować cel kościoła słowami: *Kościół istnieje po to, by oddawać chwałę Bogu poprzez budowanie wierzących i ewangelizację zgubionych*. Ilustracja 2.1 ukazuje ten trojaki cel Kościoła.

Tabela 2.1 Trojaki cel Kościoła

CEL OSTATECZNY	CEL ZEWNĘTRZNY	CEL WEWNĘTRZNY
Wywyższanie Pana	Ewangelizacja zgubionych	Budowanie pracowników
Kościół istnieje dla Pana	Kościół istnieje dla świata	Kościół istnieje dla samego siebie

A. Wywyższanie Pana

Biblia naucza, że istnieje ostateczny cel, do którego zmierza całe stworzenie – jest to chwała Boża. Przedstawia ona prawdę o Bogu, Jego naturze, cechach, charakterze i działaniu. Chwała Boża jest głównym celem dla wieczności i zasadniczym sensem ludzkiej egzystencji. Odwieczne Boże cele zmierzają do takiego zakończenia. Chwała Boża to końcowy cel istnienia Kościoła (Rzym. 15:6,9; Efez. 1,5nn; 2 Tes. 1,12; 1 Piotra 4:11).

Bóg odbiera chwałę (ujawnia się, daje się poznać) wtedy, gdy Go czcimy (Jana 4:23), oddajemy Mu swoje modlitwy i uwielbienie (Ps. 50:23) i prowadzimy pobożne życie (Jana 15:8). 'Cokolwiek czynicie, wszystko na chwałę Bożą czyńcie' (1 Kor. 10:31). Odnosi się to zarówno do poszczególnych chrześcijan, jak i do Bożego Kościoła.

- Co dla ciebie oznacza oddawanie Bogu chwały?
- W jaki sposób Kościół oddaje Bogu chwałę?
- W jaki sposób Bóg odbiera pośród nas chwałę?

B. Ewangelizacja zgubionych

Biblia wyraźnie naucza, że istnieje zewnętrzny cel Kościoła, który ma być osiągnięty w obecnej epoce. Cel ten przenosi uwagę i wysiłki Kościoła poza jego teren. Jest to powód, dla którego przyszedł Jezus – dotrzeć do zgubionego, umierającego świata (Łuk. 19:10). Jezus powiedział: 'Jak Ojciec Mnie posłał, tak i Ja was posyłam' (Jana 20:21). Ten zewnętrzny cel Kościoła polega na wychodzeniu do zgubionych w ramach ewangelizacji i misji.

Prawdopodobnie zewnętrzny cel Kościoła najlepiej oddaje fragment zwany 'Wielkim Nakazem Misyjnym' z ewangelii Mateusza 28:18-20 (porównaj Dodatek 2A, „Ćwiczenie dotyczące Wielkiego Nakazu Misyjnego”).

C. Budowanie pracowników

Z Biblii wynika, że Kościół posiada również cel wewnętrzny. Jest nim budowanie, innymi słowy umacnianie swoich członków. Znakomita większość nowotestamentowych listów powstała po to, by umocnić wierzących w ich chrześcijańskim życiu i służbie tak, by oni z kolei mogli osiągnąć cel zewnętrzny polegający na docieraniu do zgubionego, umierającego świata.

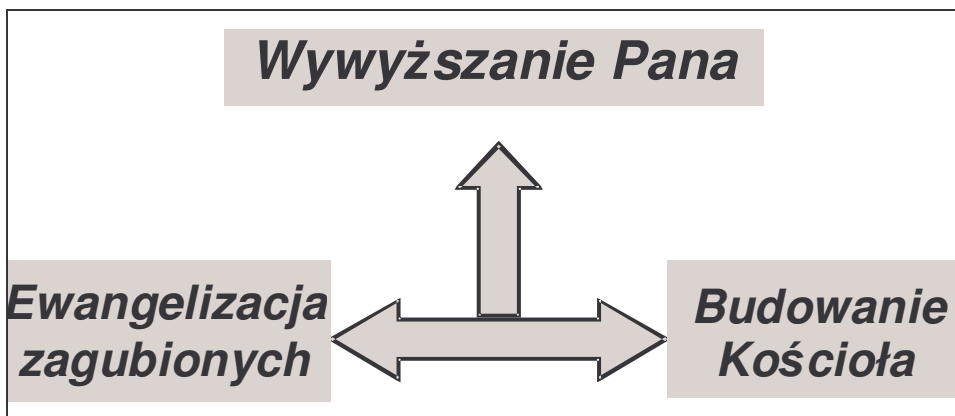
List do Efezjan 4:11-16 najlepiej chyba wyjaśnia wewnętrzny cel Kościoła. Kościół istnieje po to, by budować wierzących. Szkolenie i przygotowywanie ludu Bożego jako zgromadzonej wspólnoty

(podczas nabożeństwa, nauczania, społeczności i prowadzenia we wzroście) prowadzi do osiągnięcia celu zewnętrznego, czynienia uczniami.

- Przywództwo (w. 11) jest przyznawane po to, by wyposażać świętych do służby (w. 12), nie po to, by służyli w pojedynkę. Co oznacza ta istotna prawda dla twojej działalności zakładania kościołów? Jaki wpływ wywrze ona na sposób, w jaki wykonujesz swoją pracę?
- Jakie spostrzeżenia wynosisz z tego fragmentu odnośnie do zakładania kościoła? Zanotuj je teraz.

Cele kościoła można określić jako wywyższanie, budowanie i ewangelizacja. Lud Boży gromadzi się w celu oddawania czci i budowania po to, by następnie rozproszyć się w celu szerzenia ewangelii. Cele te są ze sobą wzajemnie powiązane. Żaden z nich nie powinien istnieć w oderwaniu od innych. Cel wewnętrzny (budowanie) służy celowi zewnętrznemu (ewangelizacji), a oba służą oddawaniu Bogu czci (wywyższaniu Go). Gdy naśladowcy Jezusa spełniają cel wewnętrzny, tj. gromadzą się dla budowania się nawzajem (Efez. 4:11-16), okazywania sobie wzajemnej miłości (Jana 13:34-35) i spełniania funkcji kościoła z Nowego Testamentu (Dz. Ap. 2:42-43), są lepiej przygotowani do zewnętrznego zadania, które polega na wychodzeniu i służbie na rzecz zgubionego świata.

Ilustracja 2.2 Trojaki cel Kościoła



II. MODELE POJMOWANIA CELU KOŚCIOŁA

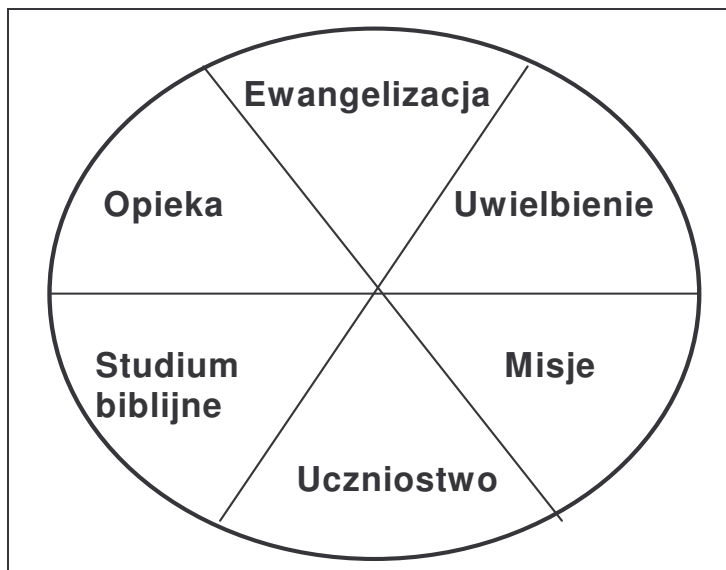
Model to określony sposób postrzegania czegoś. Dostarcza on zasad i wyjaśnienia, jak działa dany system, proces czy obiekt oraz jak powinien działać. Podane niżej zestawy sprzecznych ze sobą modeli są sposobami patrzenia na kościół z perspektywy jego natury i celu.

A. Kościół skupiony na programie w porównaniu z kościołem skupionym na Wielkim Nakazie Misyjnym

1. Kościół skupiony na programie

Kościół często miewają problemy z zastosowaniem w praktyce swoich wielorakich celów. Porażka w integracji wszystkiego, do czego powołał nas Bóg, może prowadzić do koncentracji na programie złożonym z wielu elementów, z których każdy współzawodniczy o środki i uczestników (porównaj Ilustracja 2.3). W modelu skupionym na programie kościół w swojej strukturze i organizacji przypomina świecką instytucję szkoleniową lub małą przedsiębiorczość. Z biegiem czasu akcent coraz bardziej spoczywa na samym kościele, a coraz mniej na zgubionych. Wtedy kościół staje się oderwany od społeczeństwa, w jakim istnieje.

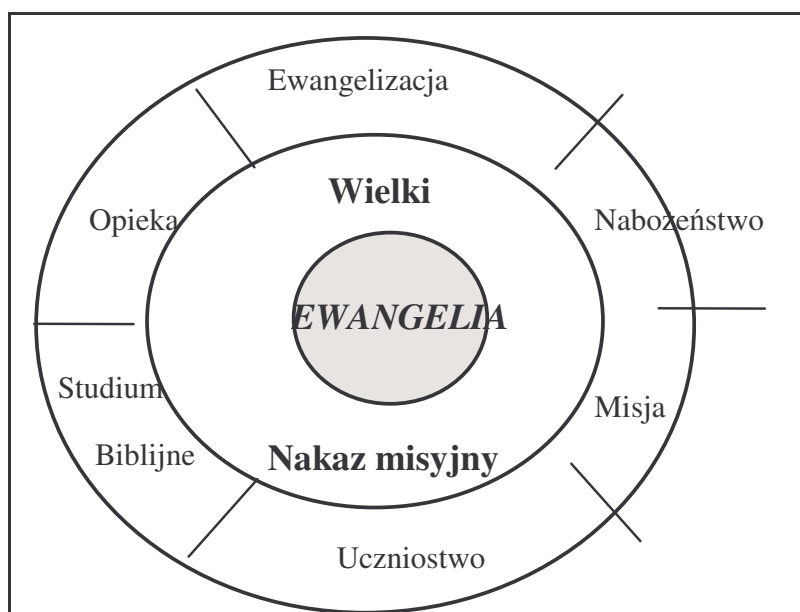
Ilustracja 2.3 Kościół skupiony na programie



2. *Kościół skupiony na Wielkim Nakazie Misyjnym*

Biblijny model Kościoła przedstawiony na ilustracji 2.4 umieszcza Wielki Nakaz Misyjny w samym centrum celu Kościoła. To stąd wychodzą programy i służby przygotowujące. W modelu tym elementy i programy zebranej wspólnoty kościelnej służą przygotowaniu wierzącego do zewnętrznego zadania czy celu, jakim jest ewangelizacja i działalność na rzecz Wielkiego Nakazu Misyjnego. Kościół taki troszczy się o potrzeby wierzących, lecz patrzy na nie z właściwej perspektywy w świetle Bożego celu przyprowadzenia do Boga zgubionych.

Ilustracja 2.4 Kościół skupiony na Wielkim Nakazie Misyjnym



- Jakie są skutki tych dwóch postaw wobec struktur kościelnych? Jaki wpływ ma to na mobilizację członków kościoła do 'pracy w kościele' oraz na rozwój przywódców?

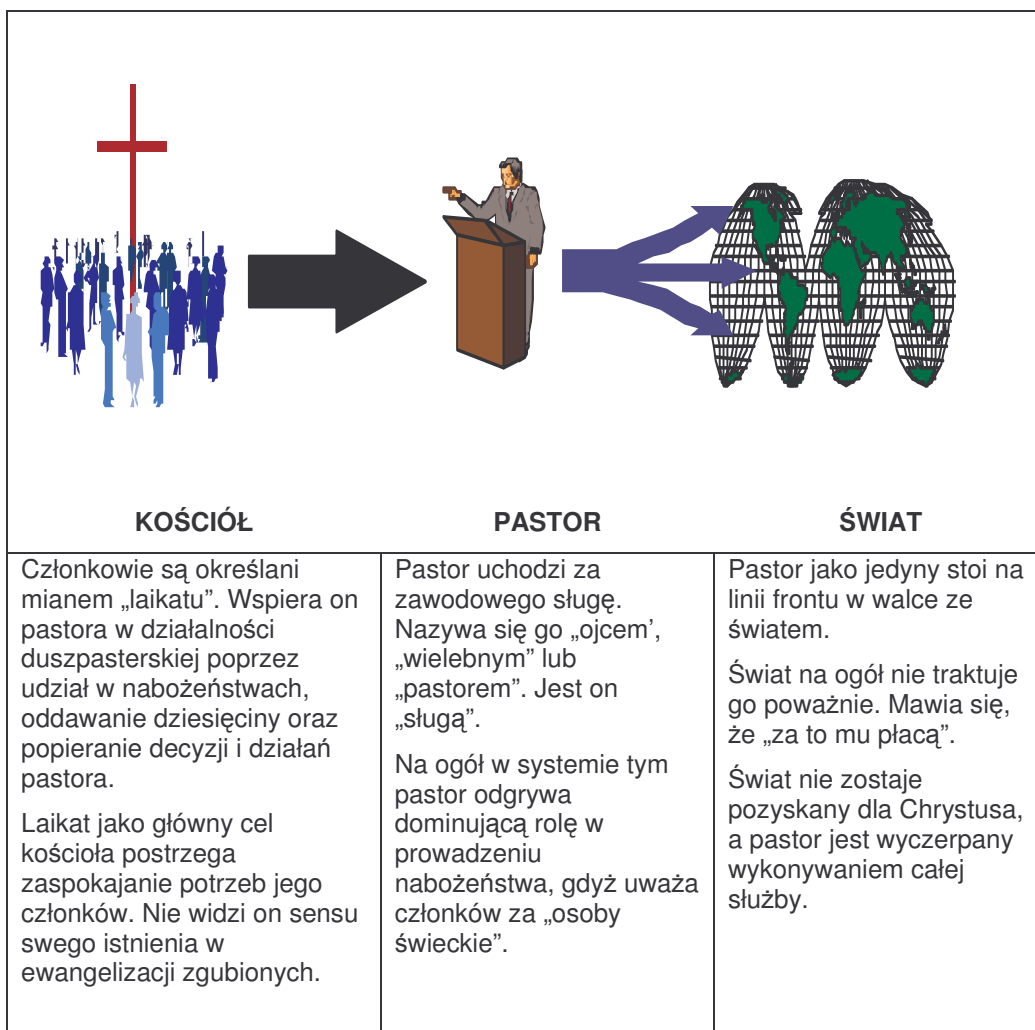
- Co dzieje się z kościołem, który rozumie, że 'sensem jego istnienia' jest rozpowszechnianie Ewangelii?

B. Kościół jako 'obiekt służby' w porównaniu z kościołem – 'narzędziem mobilizacji'

1. *Kościół jako obiekt służby*

Niektórzy wierzący postrzegają kościół jako miejsce zebrań, gdzie można pobyc z innymi wierzącymi i otrzymać usługę od pastora (porównaj Ilustracja 2.5). Jest to chyba najpopularniejszy model postrzegania kościoła. Po części jest on prawdziwy, gdyż kościół istotnie jest zebraniem, na którym cieszymy się ze społeczności i odbieramy duchowy pokarm od duchowych przywódców. Model ten jednak nie uwzględnia zewnętrznego celu kościoła z właściwej perspektywy i zakłada podział na nie-biblijne duchowieństwo i laikat.

Ilustracja 2.5 Kościół jako obiekt służby



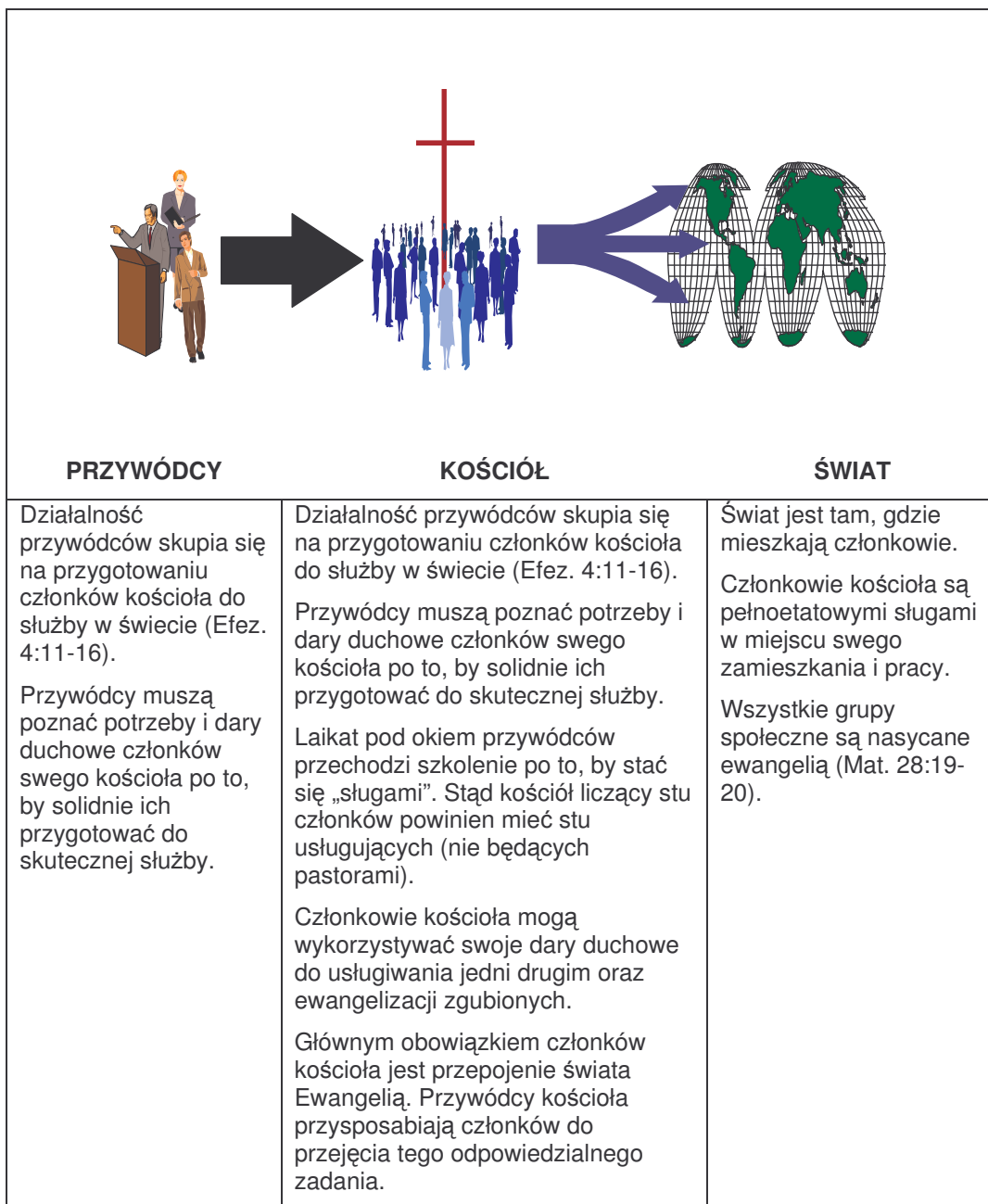
Według Brock, ss. 66, 67

2. *Kościół jako narzędzie mobilizacji*

W modelu tym kościół nie jest obiektem służby, lecz raczej narzędziem mobilizacji do szerzenia Ewangelii w świecie. Jak widać na ilustracji 2.6, rola przywództwa w kościele polega na wyposażaniu (szkoleniu i umożliwianiu) członków kościoła do służby w świecie. Jest to cel kościoła polegający na budowaniu. Wierzący gromadzą się po to, by oddawać Bogu cześć, wzrastać w wierze, uczyć się Bożego Słowa, zachęcać, modlić się i udzielać

sobie nawzajem praktycznej pomocy. Ci członkowie kościoła rozwijają swój charakter duchowy i umiejętności służenia potrzebne do ewangelizacji zgubionych (zewnątrzny cel kościoła). Wypełnianie Wielkiego Nakazu Misyjnego nie jest jedynie zadaniem pastora czy nielicznej garstki osób w kościele, lecz całego ciała Chrystusowego (kościola).

Ilustracja 2.6 Kościół jako narzędzie mobilizacji



Według Brock ss. 66, 67

KONKLUZJA

Wyraźne uświadomienie sobie celu pomaga kościołowi w byciu skutecznym. Bez pojmowania tego celu przywódcy i pracownicy kościelni mogą marnować energię i środki na robienie tego, do czego nie zostali

powołani. Każdy założyciel kościoła powinien rozumieć biblijny cel istnienia Kościoła i przemyśleć go w świetle własnej działalności i misji.

PYTANIA DO ROZWAŻENIA, POWTÓRZENIA I ZASTOSOWANIA

- Dlaczego ważne jest, by kościół rozumiał cel swego istnienia? Co się dzieje, gdy kościoły tego nie rozumieją?
- Jak podsumowałbyś cel kościoła?
- Dlaczego kościół powinien docierać do zgubionych? Kto jest odpowiedzialny za ewangelizację?
- Jak się ma Wielki Nakaz Misyjny do celu kościoła? Jakie inne fragmenty biblijne pomagają nam zrozumieć cel kościoła?
- Dlaczego kościół powinien stanowić siłę misyjną, a nie tylko pole misyjne?
- Czy kościoły w twoim regionie dobrze pojmują sens swego istnienia jako kościoła?
- Jaka jest rola przywództwa w kościele świadomym celu?

PLAN DZIAŁANIA

Zastanów się nad celem Kościoła wykonując ćwiczenia zawarte w Dodatku 2A, „Ćwiczenia dotyczące Wielkiego Nakazu Misyjnego”.

BIBLIOGRAFIA

- Brock, Charles. *Indigenous Church Planting. Practical Guide*. Neosho, MO: Church Growth Institute, 1994.
- Getz, Gene. *Sharpening the Focus of the Church*. Wheaton, IL: Victor Books, 1984.
- Morris, Linus. *The High Impact Church*. Houston, TX: Touch publications, 1993.
- Warren, Rick. *The Purpose Driven Church*. Grand Rapids, MI: Zondervan, 1995.
- Excerpts from lectures on the Church from Project 250 and Russian Ministries. Moscow, Russia: 1994.
- Cook, Jerry. *Love, Acceptance and Forgiveness*. Glendale, CA: Gospel Light Publications, 1979.



Ćwiczenia dotyczące Wielkiego Nakazu Misyjnego

Przeczytaj i zastanów się nad podanymi niżej pięcioma fragmentami odnoszącymi się do Wielkiego Nakazu Misyjnego. Następnie odpowiedz na pytania zamieszczone po każdym fragmencie.

Mat. 28:18-20

1. Jaka pociecha zawarta jest w prawdzie, że Chrystusowi została nadana „wszelka władza”?
2. Jaką prośbę skierował do nas Jezus jako Wszechmocny Pan?

Mar. 16:15-20

1. Jakie ostrzeżenie pada tu pod adresem niewierzącego?
2. Jakie znaki towarzyszyć będą wierzącym?
3. W jaki sposób Pan objawił się po swoim wniebowstąpieniu?

Łuk. 24:45-53

1. O czym mają świadczyć uczniowie?
2. Jaką obietnicę dał im Chrystus?

Jan 20:19-23

1. Co miał na myśli Jezus mówiąc: „Pokój wam”?
2. Jak to się ma do Jego oświadczenia w wierszach 22-23?
3. Co oznacza bycie posłanym?

Dz. Ap. 1:1-11

1. Jaki jest naturalny skutek działania przez nas Ducha Świętego?
2. Jak dalekosiężne będą skutki Ewangelii?

PYTANIA DO ZASTOSOWANIA

- Które z moich obaw mogą być przezwyciężone uświadomieniem sobie potężnej władzy Chrystusa? Jak najlepiej można „czynić uczniami”?
- W jaki sposób ewangelia może być głoszona „wszystkim narodom” w moim kraju?
- Czy służę z Bożą mocą? Jak mogę pozwolić, by Jego moc rosła na Jego chwałę?
- Na ile troszczę się o sytuację osób zgubionych? Jaki wpływ będzie to wywierało na sposób prowadzenia zakładanego przeze mnie kościoła? Jaką to robi różnicę?

ODNOŚNE FRAGMENTY DOTYCZĄCE WIELKIEGO NAKAZU MISYJNEGO

	WSTĘP	POLECENIE	OBIETNICA
MAT. 28:18-20	Dana mi jest wszelka władza na niebie i na ziemi (18).	Idźcie więc i nauczajcie wszystkie narody, udzielając im chrztu w imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego, Uczcie je zachowywać wszystko, co wam przykazałem (19) (20).	A oto Ja jestem z wami przez wszystkie dni, aż do skończenia świata (20).
MAR. 16:15-20	(Świadectwo zmartwychwstania) (9).	Idźcie na cały świat i głoscie Ewangelię wszelkiemu stworzeniu (15).	Kto uwierzy i przyjmie chrzest, będzie zbawiony; a kto nie uwierzy, będzie potępiony (16).
ŁUK. 24:45-53	Tak jest napisane: Mesjasz będzie cierpiął i trzeciego dnia zmartwychwstanie (46).	w imię Jego głoszone będzie nawrócenie i odpuszczenie grzechów wszystkim narodom, począwszy od Jerozolimy. Wy jesteście świadkami tego (47-48).	Oto Ja ześlę na was obietnicę mojego Ojca. Wy zaś pozostańcie w mieście, aż będziecie uzbrojeni mocą z wysoka (49).
JAN 20:19-23	«Pokój wam!» A to powiedziawszy, pokazał im ręce i bok. Uradowali się zatem uczniowie ujrzawszy Pana (19) (20)	Jak Ojciec Mnie posłał, tak i Ja was posyłam (21).	Weźmijcie Ducha Świętego (22).
DZ. AP. 1:1-11	Im też po swojej męce dał wiele dowodów, że żyje: ukazywał się im przez czterdzieści dni (3). „Nie wasza to rzecz znać czasy i chwile, które Ojciec ustalił swoją władzą” (7).	i będziecie moimi świadkami w Jerozolimie i w całej Judei, i w Samarii, i aż po krańce ziemi (8).	wy wkrótce zostaniecie ochrzczeni Duchem Świętym (5)... ale gdy Duch Święty zstąpi na was, otrzymacie Jego moc (8).

KOŚCIÓŁ

3

LEKCJA

Forma i funkcja

PERSPEKTYWA BIBILIJNA I KULTUROWA

☞ Cel lekcji

Celem tej lekcji jest wyjaśnienie istotnej koncepcji formy i funkcji w kościele z perspektywy biblijnej i kulturowej.

☞ Główne punkty

- Funkcja biblijna polega na tym, *co należy zrobić* – zostało to nadane przez Boga i nie powinno się tego zmieniać.
- Forma biblijna polega na tym, jak *wykonujemy funkcję* – jest ona kwestią kulturową i jako taka w razie potrzeby wymaga dostosowania.

☞ Pożądane rezultaty

Po opanowaniu treści tej lekcji każdy uczestnik powinien:

- Rozumieć koncepcję i sprawy związane z pojęciem 'formy i funkcji'.
- Orientować się, jaki wpływ mają zmiany kulturowe i osobiste doświadczenia na wyraz i formy miejscowego kościoła.
- Mieć motywację do ustalenia form kościelnych opartych o funkcję biblijną i dopasowanych do wymogów kulturowych.

☞ Dodatek

3A Zastosowanie formy i funkcji: indukcyjne studium drugiego rozdziału Dziejów Apostolskich

WPROWADZENIE

Pojmowanie formy i funkcji ma zasadnicze znaczenie dla zakładania kościołów. Nasze doświadczenia w znacznym stopniu kształtują nasze pojmowanie i przywiązanie do stosowanych przez kościół form. Musimy odpowiedzieć sobie na pytanie, dlaczego robimy to, co robimy w celu spełnienia misji nadanej Kościołowi przez Boga. Niniejsza lekcja dostarczy okazji do przemyślenia 'form' służby i podpowie, jak zastosować formy bardziej odpowiednie i efektywne.

I. ILUSTRACJA FORMY I FUNKCJI

W społeczeństwie funkcja to *czynność, którą należy wykonać*. Są to czynności o zróżnicowanym stopniu trudności, od zdobywania pożywienia i wychowywania dzieci po sen. Chodzi tu o rzeczy, które należy wykonać. Formą to *metoda wybrana do spełnienia* tej funkcji.

Za przykład może posłużyć sposób zdobywania pożywienia. W dawnych czasach można było polować lub uprawiać ziemię. Są to dwie bardzo różne metody, lecz obie spełniają funkcję zdobywania pokarmu.

Pytanie brzmi, jak zdecydować, która forma jest dla ciebie najlepsza?

Niektóre czynniki wpływające na tę decyzję pochodzą z uwarunkowań wewnętrznych typu umiejętności i preferencje. Czy posiadasz dobry wzrok i nie przeszkadza ci samotność przez długi okres czasu? Jeśli tak, to możesz zostać myśliwym. Jeśli nie, zostań rolnikiem. Niektóre z czynników mają charakter

- ◆ **Funkcja** = *czynność, którą należy wykonać*
- ◆ **Forma** = *metoda wybrana do spełnienia tej funkcji*

zewnątrzni i są zależne od twojego środowiska. Czy mieszkasz na lub w pobliżu urodzajnej gleby? Jeśli tak, to dobrze zrobisz decydując się na uprawę ziemi. Niektóre czynniki mają charakter kulturowy i zależą od wyobrażeń społeczeństwa, w którym żyjesz. Czy ceni się rolników za to, że przyczyniają się do pomnażania plonów wsi, czy myśliwych za ich umiejętności w sytuacji wojny? Jeszcze inne czynniki mogą być natury moralnej. Czy zabijanie zwierząt uchodzi za niemoralne? Inny czynnik to tradycja. Co robili twoi rodzice i dziadkowie?

Formy zależą od wielu czynników i również z biegiem czasu mogą ulegać zmianom. Pole może już nie rodzić plonów albo może brakować zwierzyny łownej. Z upływem czasu nowe wynalazki mogą zmienić twoją zdolność wykonywania twojego zawodu lub skłonić cię do wyboru nowego zawodu, który przedtem był nieosiągalny, np. właściciela sklepu.

Transport jest kolejnym przykładem zasady formy i funkcji w społeczeństwie. Transport to funkcja, jaką można spełniać posługując się wieloma różnymi formami takimi jak: rower, metro, samochód, koń i wóz. Pytanie brzmi:

- Co zadecyduje o wyborze stosowanych przez ciebie środków transportu? Dlaczego?
- Co decyduje o tym, że jedne sposoby są lepsze od innych?
- Czy możesz podać przykład formy i funkcji w twojej sytuacji?

II. FORMA I FUNKCJA W KOŚCIELE

Pojęcia formy i funkcji można pojmować szeroko tak, jak w powyższych przykładach lub skupiać się na wybranej dziedzinie. Istnieją np. *formy i funkcje biblijne* opisane w Starym i Nowym Testamencie. Jednak by zrozumieć wagę tej koncepcji w zakładaniu kościołów, jeszcze bardziej zawężymy zakres tej definicji i przyjrzymy się wyłącznie *formom i funkcjom w kościele*.

A. Funkcje w kościele

W Nowym Testamencie znajduje się wiele poleceń, praw, wskazówek, nauk, zakazów i zasad do których kościół powinien się stosować. Funkcje te są ponadczasowe i ponadkulturowe. Nie podlegają one zmianom i obowiązują wszystkich wierzących bez względu na rasę, kulturę, wiek czy język.

Przykłady: nabożeństwo, społeczność, obrzędy, modlitwa, ewangelizacja, ucziostwo, dawanie, nauczanie, komunika (Wieczerza Pańska).

Funkcja Kościoła to czynność, której wykonanie zalecił Pan

B. Formy

Do form w kościele zalicza się wszystkie struktury, tradycje, metody i procedury, którymi posługuje się kościół w celu wypełnienia funkcji w określonej epoce, kulturze czy sytuacji. Formy te w kościołach miejscowych mogą się bardzo różnić – skutkiem tego jest wiele przyjętych form dla każdej funkcji kościoła.

Przykłady: ofiary dla świętych w Jerozolimie, film „Jezus”, witający przy drzwiach kościoła, opłacani kaznodziejowie, środowe (lub jedno w tygodniu) wieczorne studium biblijne.

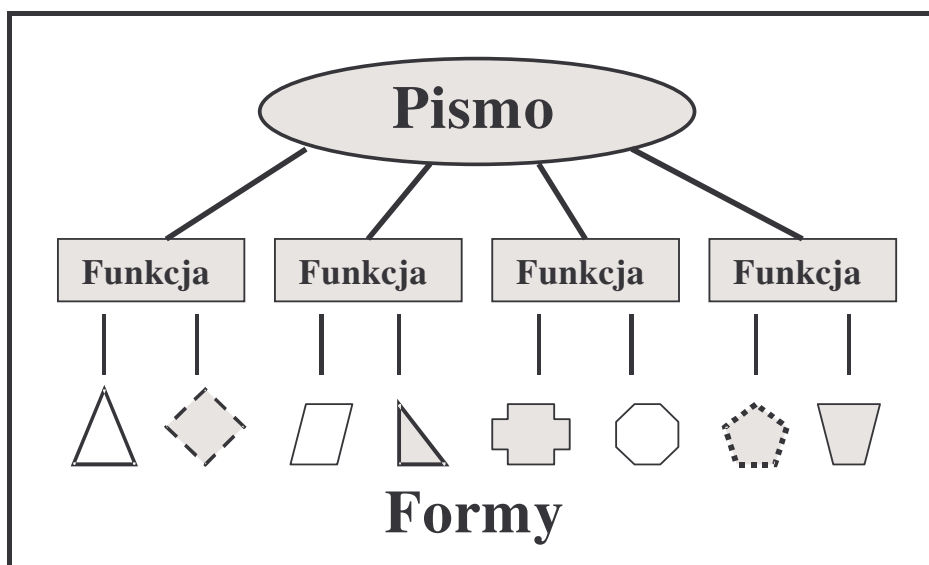
Forma w Kościele to metoda, jaką posługuje się Kościół w celu wypełnienia swojej funkcji

C. Forma i funkcja razem wzięte

Życia danego kościoła miejscowego nie można odzierać z jego szczególnego kontekstu kulturowo – historycznego. Nasze kościelne ‘doświadczenia’ nie opierają się wyłącznie na nauczaniu biblijnym. Sposób, w jaki ‘prowadzimy’ kościół opiera się na mieszanke tradycji historycznych, praktyk kulturowych (i subkulturowych) oraz przekonań biblijnych. Trudno mówić o funkcjach biblijnych (typu nabożeństwo, modlitwa, społeczność, nauczanie, sakramenty, ewangelizacja i służba) bez opisywania form, tradycji, metod, struktur i organizacji, w których owe funkcje znajdują swój wyraz i są wcielane w życie.

Zadaniem założyciela kościoła jest nadanie form biblijnych przede wszystkim w oparciu o podstawy biblijne, a dopiero potem w świetle akceptowanych praktyk kulturowych. Na ilustracji 3.1 widzimy, że istnieje pewna liczba funkcji kościelnych nakazanych przez Pismo. Nie zmieniają się one wraz z upływem czasu lub zmiany norm kulturowych. Mimo to jednak ostatni rząd figurek pokazuje, że każdy miejscowy kościół powinien być może zastosować zupełnie odmienne formy w celu wypełnienia tych funkcji w swoich uwarunkowaniach. Formy te nie muszą naśladować form przyjętych przez inne kościoły – mają one jedynie spełniać funkcje kościoła.

Ilustracja 3.1 Forma i funkcja



III. OCENA FORMY I FUNKCJI W KOŚCIELE

Trudno będzie rozróżnić formy i funkcje w kościele, jeśli nie poświęcimy trochę czasu na ich analizę. W poniższej tabeli w lewej kolumnie znajduje się lista funkcji, w prawej niektóre z wielu możliwych form.

Tabela 3.2 Formy i funkcje

Funkcja biblijna	Możliwe formy
Modlitwa	Pozycja klęcząca lub stojąca
	Cicha lub głośna
	W małych grupach lub indywidualnie
	Przed posiłkiem lub pod koniec nabożeństwa
Nauczanie Słowa	Wyznanie lub prośba
	Szkoła niedzielna
	Kazanie
	Mała grupa studium biblijnego
Ewangelizacja	Nabożeństwa rodzinne
	Ewangelizacja w ramach przyjaźni
	Kampania
	Zaproszenie w trakcie nabożeństwa

Warto zwrócić uwagę, że lista form podanych w prawej kolumnie nie jest wyczerpująca – istnieje bardzo wiele innych możliwości. Czy dana forma jest lepsza od innych? Nie. Każda z nich może być odpowiednia lub nieodpowiednia w danych okolicznościach i kontekście kulturowym. Żadna z tych form nie jest nakazana w Nowym Testamencie jako *jedyna* metoda. Nakazane są jedynie *funkcje*. Formę można wybrać stosownie do potrzeb.

W poniższej tabeli zostały wymienione dwie przykładowe *funkcje* biblijne. Poświęć kilka minut na wpisanie możliwych *form* w prawej kolumnie. Następnie porównaj swoje pomysły z pomysłami innych uczestników.

Tabela 3.3 Funkcja i odpowiednia dla niej forma

Funkcja biblijna	Możliwe formy
Dawanie	
Uwielbianie	

W poniższej tabeli w prawej kolumnie zamieszczono listę *form*. Do każdej z nich dopasuj *funkcję* biblijną i wpisz w lewej kolumnie. Następnie porównaj i omów swoje odpowiedzi z odpowiedziami kolegów.

Tabela 3.4 Formy i odpowiednie dla nich funkcje

Funkcja	Forma
	Obóz młodzieżowy
	Spotkanie modlitewne w kościele
	Chór kościelny
	Przekazywanie tacy na kolektę
	Budynek kościelny
	Szczególny rodzaj muzyki na nabożeństwie
	Kościół dla dzieci
	Porządek nabożeństwa
	Recytacja poezji w kościele

IV. ZASADY DOTYCZĄCE FORMY I FUNKCJI

A. Funkcja jest ważniejsza od formy

W Biblii akcent spoczywa na funkcjach. Jezus bardziej interesował się funkcją niż formą. Ci, którzy stawiali Chrystusowi największy opór, należeli do grupy osób przywiązanych do formy, rytuałów i tradycji.

- Przeczytaj fragment z Ewangelii Mateusza 9:14-17. W jaki sposób nauczanie Jezusa o ubraniu i bukłakach odnosi się do formy i funkcji? Co oznacza zakładanie kościoła typu 'nowy bukłak'?
- Co nowego wnoszą do tej sprawy fragmenty 1 Sam. 15:22-23, Oz. 6:6 i Mat. 12:1-8?

Biblia na ogół nie podaje konkretnych form. Wyjątek stanowi nabożeństwo świątynne, projekt świątyni i jej wyposażenie opisane szczegółowo, temu jednak przyświecał inny cel. Wszystko to miało uczyć o Bogu, Jego dziele i cechach. Formy tej nie przeniesiono do Nowego Testamentu, ponieważ wiedza taka już istniała.

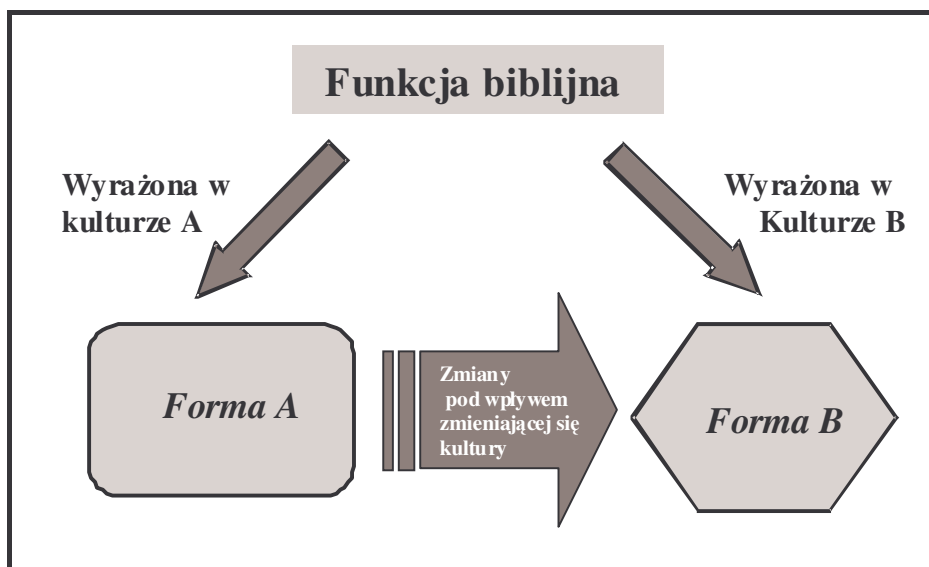
B. Funkcje są niezienne i ponadkulturowe, formy są zmienne i zróżnicowane

Ileokroć Biblia opisuje formy, widzimy, że ulegają one zmianom. Pascha była przypomnieniem wyzwolenia przez Boga Jego ludu z Egiptu. Jezus zmienił to podczas Ostatniej Wieczerzy i posłużył się tym symbolem do opisu wyzwolenia, jakie Bóg miał osiągnąć przez Jego, Jezusa, śmierć. W pierwszym wieku kościół znów zmienił tę tradycję i przekształcił ją w Uctwę Miłości. Ponieważ jednak wiązały się z nią pewne nadużycia (1 Kor. 11:17-34), praktyka ta zaczęła się ograniczać do dzielenia kielicha i chleba. Lecz nawet ta tradycja przybiera różne formy. Niektórzy posługują się zwykłym kielichem, inni wołają oddzielne kieliszki. Jedni używają wina, inni zastępują je sokiem z winogron. Forma może być różna, o ile spełnia swoją funkcję.

Formy opisane w pewnych fragmentach zmieniają się lub są pomijane w innych. Różnią się one w zależności od sytuacji.

- Zarządzanie dobrami (1 Kor. 16:1-2; 2 Kor. 8-9)
- Dary duchowe (1 Kor. 12-14; Rzym. 12; Ef 4)
- Dyscyplina wśród członków kościoła (Mat. 18; 1 Kor. 5; 2 Kor. 2)
- Chrzest (Mat. 28; Rzym. 6; Dz. Ap. 1)
- Dzień Święty (2 Mojż. 20:8; Dz. Ap. 20:7)
- Zarządzanie kościołem (1 Tym. 3; Tyt. 1; 1 Piotra 5)

Ilustracja 3.5 Zmienność form



Jaki wpływ ma ta zasada na rozwój form w twoim nowym kościele w oparciu o Pismo?

C. Ludzie często bardziej utożsamiają się z formami niż z funkcją

Jest to godne ubolewania, ale ludzie często przywiązują się do form zapominając o funkcji. Mogą uwieczniać formy, które w ich kulturze stały się przestarzałe (np. sposób prowadzenia nabożeństw). Znana jest stara opowieść o świeżo upieczonej pannie młodej, która przygotowała swemu mężowi swego pierwszego kurczaka. Gdy podała go do stołu, skrzydełka były odcięte. Na pytanie męża, dlaczego to zrobiła, odpowiedziała, że jej matka zawsze przyrządzała kurczaka w ten sposób. Świeżo upieczony pan młody zapytał teściową o niezwykle sposób gotowania i usłyszał w odpowiedzi: „Nie wiem. Moja mama zawsze robiła to w ten sposób”. Gdy dociekliwy mąż zadał to samo pytanie babci, odpowiedź brzmiała: „Miałam za małą patelnię”. Oto i cała tajemnica.

Gdy ludzie wierzą, że formy są nienaruszalne, przyjmują postawę legalistów. Niejednokrotnie niechęć do zmiany formy bierze się raczej z poczucia braku bezpieczeństwa i obawy przed zmianami niż ma uzasadnienie teologiczne. Może to przybrać formę bałwochwalstwa. Właściwe pojmowanie formy i funkcji może pomóc ludziom zauważyć, że zmiana nie zawsze jest groźna.

D. Form nie należy zmieniać lekkomyślnie

Jest to zjawisko dość typowe dla młodych ludzi zaraz po seminarium lub koledżu biblijnym bez prawdziwego duszpasterskiego doświadczenia, że gdy obejmują stanowisko pastora, są przekonani, iż wiedzą dokładnie, jak wszystko ma wyglądać. Mają swoje poglądy na formę doskonałą i są gotowi zmienić wszystko tak, by pasowało do ich pomysłów. Osoby takie nie mają pojęcia, jacy ludzie są członkami kościoła ani co chcą robić. Nie wiedzą też, czy ich pomysły były kiedykolwiek przedtem wypróbowane i czy są skuteczne. Może to doprowadzić do sytuacji, w której ludzie czują się niedoceniani przez pastora, traktowani jak króliki doświadczalne. Zaczynają wówczas odczuwać do niego niechęć. Czują, że kościół już im nie pasuje i albo pastor, albo oni muszą odejść.

Formy należy zmieniać tylko po to, by podkreślić funkcję. Pewnego razu dla podkreślenia roli uwielbiania (funkcji) pastor tradycyjnie rozpoczął nabożeństwo pieśnią, po czym wygłosił kazanie. Na ogół kazanie było wygłaszane pod koniec nabożeństwa po szczególnym programie muzycznym, dłuższym śpiewie, pozdrowieniach i ogłoszeniach. Ten pastor jednak wolał powiedzieć najpierw o Bogu i Jego wspaniałych dziełach, potem zaprosił zebranych do uwielbiania i dziękczynienia w modlitwie, śpiewie i Wieczery Pańskiej. Zmiana okazała się bardzo skuteczna. Nie oznacza to, że było tak w każdą niedzielę. Miało to miejsce raz po to, by skłonić ludzi do zatrzymania się i myślenia według nowego wzorca o uwielbiającej części nabożeństwa. Później powrócono do tradycyjnej formy.

E. Sztywne formy to śmierć dla kościoła

Celem kościoła jest oddawanie Bogu czci poprzez budowanie członków i ewangelizację zgubionych. Jest to odwieczny, niezmienny cel. Funkcje dotyczą tego, jak ten cel osiągnąć. One również pochodzą od Boga, który powiedział nam, jak mamy Go czcić. Funkcje też mają charakter niezmienny i wieczny. Forma jest tylko jedną z wielu przyjętych sposobów wypełniania danej funkcji. Formy mogą się zmieniać, gdyż są one wyrazem danego społeczeństwa.

Bywają okresy, gdy formom nadaje się tak ogromne znaczenie, że ludzie nie pozwalają ich zmieniać. Jeśli formy stają się tak ważne, że nie sposób ich zmienić, oznacza to szybką śmierć kościoła, ponieważ okaże się, że nie pasuje on do postępujących zmian społecznych. Jeśli kościół nie może zmienić sposobu wyrażania swoich odwiecznych funkcji, staje się wówczas oderwany od danego społeczeństwa.

Pewien kościół postanowił dotrzeć do określonej grupy etnicznej w swoim otoczeniu. Zbór dobrze się czuł z formami, które służyły długo tej grupie. Formy jednak stały się zbyt ważne. Otoczenie się zmieniło i została zaledwie garstka przedstawicieli tej grupy etnicznej. Zanim kościół zorientował się, że potrzebuje zmian, było za późno. Zyskał już opinię kościoła, który nie miał niczego do zaoferowania ludziom z tego otoczenia, zamknięto więc budynek kościelny, a pozostali członkowie rozproszyli się.

V. ZNACZENIE FORMY I FUNKCJI DLA ZAŁOŻYCIELI KOŚCIOŁÓW

Jeśli założyciele kościołów nie będą elastyczni w kwestii form, to proces zakładania kościołów może stać się bardzo powolny, kosztowny i żmudny.

Założyciele kościołów muszą być bardzo uważni, jeśli chodzi o formę i funkcję. Wiele spośród form, które wykształciły się podczas narodzin kościoła, może być wplecionych w życie i materię kościoła. Później mogą być problemy z ich zmienianiem. Jeśli są przy tym nieskuteczne, być może muszą być tolerowane. Co więcej, jeśli założyciele kościołów nie będą elastyczni w kwestii form, to proces zakładania kościołów może stać się bardzo powolny, kosztowny i żmudny.

Jeśli założyciele kościołów nie będą elastyczni w kwestii form, to proces zakładania kościołów może stać się bardzo powolny, kosztowny i żmudny.

- Założyciele kościołów przejawiają tendencje do dwóch niebezpiecznych skrajności w swojej służbie. Mogą oni:
- Posługiwać się wyłącznie tradycyjnymi formami kościelnymi, co sprawia, że podejście do kaznodziejstwa, stylu muzycznego i metod ewangelizacyjnych jest takie samo jak w kościołach w danym regionie. Skutek może być taki, że kościół będzie docierał do tych samych ludzi zamiast do osób z obszaru docelowego.

Przejmować wyłącznie formy obcego pochodzenia, trudne do adaptacji w danej kulturze. Jeśli założyciele kościołów uważają, że określone programy, sprzęt czy style muzyczne są niezbędne, ponieważ okazały się skuteczne w jakichś innych sytuacjach, wówczas kościół taki od samego początku może wydawać się obcy. „Amerykanizacja” lub duża grupa zagranicznych misjonarzy w twoim regionie może pogłębić ten problem.

Wybrane przez siebie formy będą miały ogromny wpływ na to, dla jakich grup społecznych okażesz się atrakcyjny. Formy w sposób naturalny powinny być osadzone w danej kulturze tak, aby ludzie z obszaru docelowego mogli zrozumieć, co one oznaczają bez wielkich lub żadnych wyjaśnień. Część badań zajmuje się ustaleniem, kto mieszka na obszarze docelowym, kto nie jest objęty opieką istniejących już kościołów oraz jak przyciągnąć te osoby dzięki doborowi form, które będą miały dla nich znaczenie oraz okażą się wierne funkcjom biblijnym.

PYTANIA DO PRZEJRZENIA, ROZWAŻENIA I ZASTOSOWANIA

- Dlaczego ‘forma i funkcja’ są tak istotne dla zakładania kościołów?
- Jak rozwinęły się formy w twoim kościele? Jak się zachowały?
- Czy formy znane ci z doświadczeń twojego kościoła służą celowi / funkcji biblijnej?
- Jak możesz udoskonalić formy w swoim kościele tak, by lepiej pasowały do norm kulturowych?
- Które formy stanowią przeszkodę w niesieniu Ewangelii zgubionym oraz we włączaniu nowo nawróconych do życia kościoła?
- Na jaki opór napotkałbyś próbując założyć nowy kościół z formami odmiennymi niż inne kościoły w twojej kulturze?
- Pod jakimi względami formy w twoim kościele są dziwne i obce dla nowo nawróconych?
- Jak mógłbyś rozwinąć formy wygodniejsze dla nowo nawróconych bez naruszania zasad biblijnych?
- Opisz, w jaki sposób formy te odnoszą się do twojej docelowej grupy kulturowej w dziedzinie uwielbiana, społeczności, sakramentów, dziesięciny i nauk biblijnych.
- W ramach dodatkowego studium przeczytaj fragment z Dziejów Apostolskich 6:1-5 i zwróć uwagę, jak przywódcy wczesnego kościoła radzili sobie z problemami strukturalnymi i jak potrafili dostosować formę do utworzenia struktury, która lepiej zaspokajała potrzebę.
- Kiedy formy stają się czymś grzesznym? Dlaczego? Podaj przykłady poparte uzasadnieniem biblijnym.

PLAN DZIAŁANIA

- Przeprowadź indukcyjne studium biblijne zamieszczone w Dodatku 3A, „Zastosowanie formy i funkcji: studium indukcyjne na podstawie drugiego rozdziału Dziejów Apostolskich”.
- Określ, jakie funkcje pełnią formy w twoim miejscowym kościele.

BIBLIOGRAFIA

- Thompson, Paul. *Planting Reproducing Churches; A Basic Course*. Toronto, Canada: World Team Institute of Church Planting, 1992.
- Webster, Robert D. *Growing Churches for God's Glory*. Workbook written for BEE International, 1995.



Zastosowanie formy i funkcji

STUDIUM INDUKCYJNE NA PODSTAWIE DRUGIEGO ROZDZIAŁU DZIEJÓW APOSTOLSKICH

I. OBSERWACJA

Zapoznaj się z fragmentem 2:42-47 z Dziejów Apostolskich i wypisz główne zajęcia i formy aktywności wierzących. Wpisz każde z tych zajęć w lewej kolumnie zamieszczonej poniżej tabeli.

II. INTERPRETACJA

Ustal, które z tych zajęć jest „formą”, a które „funkcją” i wpisz swoją odpowiedź w prawej kolumnie. Jeśli uznasz, że dane zajęcie jest formą, ustal, jaka funkcja będzie mu odpowiadała i wpisz ją w kolumnie z formami. Jakie okoliczności doprowadziły do wyboru tej, a nie innej formy?

ZAJĘCIA	FUNKCJA LUB FORMA

III. ZASTOSOWANIE

- Przyjrzyj się ponownie funkcjom towarzyszącym każdej z form wypisanych w powyższej tabeli.
- Wymień przynajmniej jeszcze jedną formę, którą można by wykorzystać.
- Jaką formą posługuje się twój kościół do wypełnienia tej funkcji?
- Czy są inne odpowiednie formy, które wspólnie mogłyby spełniać te same funkcje?
- W jaki sposób przedstawiłbyś zmianę formy swojej wspólnoty lub grupie komórkowej? Jakie istotne sprawy warto wziąć pod uwagę przy wprowadzaniu zmiany?

KOŚCIÓŁ

4

LEKCJA

Definicja lokalnego kościoła

„CO ZAKŁADAMY?”

☞ **Cel lekcji**

Celem tej lekcji jest uważne przyjrzenie się definicji miejscowego kościoła w świetle misji zakładania kościołów.

☞ **Główne punkty**

- Niewłaściwa definicja miejscowego kościoła będzie stanowić przeszkodę w zakładaniu kościołów.
- Funkcje biblijne są kluczowe dla definicji miejscowego kościoła.

☞ **Pożądane rezultaty**

Po opanowaniu treści tej lekcji każdy uczestnik powinien:

- rozumieć doniosłość rozwijania definicji miejscowego kościoła.
- wiedzieć, jak osobiste pojmowanie istoty miejscowego kościoła może pomagać lub stanowić przeszkodę w procesie zakładania kościołów.

WPROWADZENIE

Bez względu na to, czym się zajmujemy w naszej działalności w kościele, czy zakładamy kościół, czy prowadzimy już istniejący, musimy mieć jasne przekonanie o tym, czym jest kościół. Nie można lekceważyć tego podstawowego pytania. Chcąc się upewnić, czy jesteśmy na właściwej drodze, powinniśmy je sobie często zadawać. Jak powinna brzmieć definicja kościoła?

Być może przytoczona tu ilustracja uświadomi nam wagę tej lekcji. Przed drugą wojną światową Szwajcaria produkowała niemal 90% zegarków na świecie. Do roku 1970 Szwajcarzy wciąż mieli 60% rynku, lecz na początku lat osiemdziesiątych ich udział spadł do poniżej 10%. Dlaczego? Pod koniec lat sześćdziesiątych wynaleziono zegar kwarcowy i Szwajcarzy nie wykorzystali tej technologii w przeciwieństwie do innych producentów zegarków takich jak Seiko czy Texas Instruments. Szwajcarscy producenci zegarków odrzucili kwarc z uwagi na swoje pojmowanie istoty zegarka. Nie mogli sobie wyobrazić zegarka bez przekładni, sprężynek i kółek. A ponieważ zegarek kwarcowy tych części nie wymagał, odrzucili go. W podsumowaniu możemy stwierdzić, że stracili z oczu funkcję zegarków (podawanie czasu) i zamiast z nią utożsamiali zegarki ze znanymi sobie formami. Dlatego zaprzepaścili wielką okazję pozyskania rynku.

Podobnie jak szwajcarska definicja zegarków przyniosła w efekcie utracenie wielkiej szansy, tak definicja kościoła może mieć równie drastyczny wpływ na proces zakładania kościołów. Definicja kościoła ujawnia, co chce osiągnąć założyciel oraz ustala strategię i formy, którymi on się posługuje. Definicja będzie stanowić punkt odniesienia, miernik jego sukcesu bądź porażki. Jeśli założyciel kościoła rozpoczyna działalność ze źle sformułowaną definicją kościoła, może to prowadzić do niepowodzenia.

I. TRUDNOŚCI ZE SFORMUŁOWANIEM DEFINICJI KOŚCIOŁA

Kościół mogą się między sobą bardzo różnić. Zwróć uwagę na podane niżej obserwacje:

- Niektóre kościoły spotykają się w olbrzymich budynkach. Miejscem spotkań innych są małe pomieszczenia. Jeszcze inne w ogóle nie gromadzą się w określonym budynku. Niektóre spotykają się w domach.

- Niektóre kościoły spotykają się raz w tygodniu, inne dwa razy, jeszcze inne trzy razy, a są też i takie, które prowadzą spotkania niemal w każdy dzień tygodnia.
- Niektóre kościoły mają osobę, która głosi kazania. Inne taką, która tylko mówi. Jeszcze inne mają kogoś, kto naucza tak jak w szkole.
- Są kościoły, w których ludzie dobrze się bawią. W innych nikt się nie uśmiecha.
- W jednych kościołach uczestnicy nabożeństwa są bardzo aktywni, przemieszczają się i reagują głośno na to, co się dzieje. W innych nabożeństwa są spokojne, a większość ludzi siedzi cicho i słucha.

Czy przy takim zróżnicowaniu można podać kluczowe elementy niezbędne do nazwania danej grupy kościołem? Czy istnieją jakieś podstawowe normy odnoszące się do kościołów lokalnych w każdej epoce i kulturze? Jeśli tak, to jakie to elementy?

Poświęć kilka minut na dyskusję w grupach trzy-czterooosobowych i odpowiedz na podane pytania-

1. Kiedy grupa ludzi tworzy kościół?
2. Jakie są kryteria decydujące o tym, że jest to kościół?
3. Przyjrzyj się następującym sytuacjom. Czy w każdej z nich mamy do czynienia z kościołem? Dlaczego tak lub dlaczego nie?
 - Ośmioro wierzących z Aimesville spotyka się we wtorek wieczorem na studium biblijne i społeczność. Oficjalnie nie mają pastora, choć jest człowiek, który ułatwia gromadzenie się. Spotkania takie odbywają się od lat. Niektórzy z uczestników chodzą też w niedzielę do kościoła.
 - W średnio dużym mieście znajduje się piękny, zabytkowy budynek kościelny o bogatej historii, słynny z wybitnych kaznodziejów oraz zaangażowania wspólnoty. Dwa razy w ciągu dnia odbywają się wycieczki po tym kościele, podczas których można poznać niezwykłą architekturę i historię.
 - W ubiegłym roku pewien ewangelista doprowadził dziesięciu młodych ludzi do Chrystusa. Chciałby widzieć tych nowych wierzących w jakimś kościele, ale najbliższy jest oddalony o 50 kilometrów. Dlatego co niedzielę wieczór wszyscy spotykają się w jego mieszkaniu na uwielbianie i studium biblijne.
 - Pewien mężczyzna wraz ze swą najbliższą rodziną są jedynymi wierzącymi w swoim mieście. Co niedzielę rano rodzina ta oddaje Panu chwałę.

II. PRZYKŁADY DEFINICJI KOŚCIOŁA

W grupach cztero- lub pięcioosobowych omówcie podane niżej definicje i odpowiedzcie na dołączone pytania.

A. Przykład #1

Podana niżej definicja jest próbą zdefiniowania kościoła, która opiera się wyłącznie na konkretnych wskazówkach z Biblii opisujących sposób, w jaki mają się do siebie odnosić Boży ludzie. Definicja ta kładzie nacisk na wzajemnych relacjach, jakie powinny panować między wierzącymi.

„Kościół to grupa ludzi życzliwych, którzy uważają innych za ważniejszych od siebie (Rzym. 12:10), akceptują się nawzajem (Rzym. 15:7), troszczą się o siebie (1 Kor. 12:25), noszą brzemiona jedni drugich (Gal. 6:2), wybaczą sobie wzajemnie (Efez. 4:32), zachęcają i budują się nawzajem (1 Tes. 5:11), pobudzają się do miłości i dobrych uczynków (Hebr. 10:24), wyznają sobie nawzajem grzechy (Jak. 5:16), modlą się jedni o drugich (Jak. 5:16), służą sobie wzajemnie (1 Piotra 4:10), i darzą się miłością (1 Jana 4:11).”

- W jaki sposób ta definicja mogłaby wspomóc lub zaszkodzić procesowi zakładania kościołów?
- Jaki kościół utworzyliby ludzie, którzy podpisaliby się pod taką definicją?
- Czy definicja ta jest właściwa? Dlaczego?

B. Przykład #2

„Kościół lokalny według wzoru podanego w Nowym Testamencie jest zorganizowanym zgromadzeniem ochrzczonych wierzących, w których w niezwykły sposób zamieszkuje Jezus Chrystus; zbierają się oni regularnie na oddawanie Bogu czci, naukę, społeczność, Wieczerzę Pańską i chrzest nowych wierzących zgodnie z posłuszeństwem Bożemu Słowu. Podlegają oni kontroli starszych i diakonów, którzy wcielają w życie talenty, jakimi Bóg obdarzył członków tego kościoła w celu budowania tej lokalnej społeczności. Efektem tego jest świadczenie Ewangelii na skalę lokalną i ogólnoswiatową.”

- W jaki sposób ta definicja mogłaby wspomóc lub zaszkodzić procesowi zakładania kościołów?
- Jaki kościół utworzyliby ludzie, którzy podpisaliby się pod taką definicją?
- Czy definicja ta jest właściwa? Dlaczego?

C. Przykład #3

Podana niżej definicja jest o wiele bardziej tradycyjna i można ją usłyszeć z ust przeciętnego niewierzącego spotkanego na ulicy.

„Kościół lokalny to budynek, gdzie gromadzą się ludzie w celu odbywania praktyk religijnych prowadzonych przez zawodowych duchownych, którzy otrzymali specjalne przeszkolenie w prowadzeniu spotkań w niedzielę rano, a także świadczeniu innych usług typu śluby i pogrzeby.”

- W jaki sposób ta definicja mogłaby wspomóc lub zaszkodzić procesowi zakładania kościołów?
- Jaki kościół utworzyliby ludzie, którzy podpisaliby się pod taką definicją?
- Czy definicja ta jest właściwa? Dlaczego?

D. Przykład #4

„Kościół lokalny to zorganizowana grupa ochrzczonych wierzących z duszpasterzem o odpowiednich kwalifikacjach duchowych na czele, potwierdzająca swoją więź z Panem i sobą nawzajem regularnym uczestnictwem w Wieczerzy Pańskiej. Uznaje ona autorytet Słowa Bożego, gromadzi się systematycznie na oddawanie Bogu czci i zgłębianie Słowa i daje świadectwo światu zewnętrznemu.”

- W jaki sposób ta definicja mogłaby wspomóc lub zaszkodzić procesowi zakładania kościołów?
- Jaki kościół utworzyliby ludzie, którzy podpisaliby się pod taką definicją?
- Czy definicja ta jest właściwa? Dlaczego?

III. WYTYCZNE DEFINICJI KOŚCIOŁA

A. Przy podawaniu definicji kościoła unikaj podawania przepisowych form, struktury i programów

Przy definiowaniu lokalnego kościoła istnieje tendencja do skupiania się raczej na formach i strukturze zamiast na funkcjach biblijnych. Jeśli tak postępują założyciele kościołów, stają się podobni do faryzeuszy, którzy kładli nacisk na zewnętrznych pozorach duchowości, a nie na wewnętrznej rzeczywistości duchowej. To ona odzwierciedla właściwą postawę wobec Boga i uporządkowane relacje z innymi, zarówno w kościele, jak i poza nim. Formy mogą zatem stać się fałszywą miarą sukcesu, sugerującą, że kościół lokalny to tyle, co chóry, śpiewniki, pianino, sprzęt nagłaśniający, budynek pełen ławek, program szkółki niedzielnej, konstytucja kościelna itp. Nie ma wprawdzie nic złego w tych wszystkich rzeczach, lecz nie one stanowią o kościele jako ludziach ducha.

Jeśli formy, struktury i programy stanowią część definicji kościoła, ogranicza to drastycznie zdolność kościoła do dynamicznych zmian, potrzebnych do świadczenia podlegającemu ciągłym zmianom społeczeństwu o zbawczej i niezmiennej Bożej miłości. Jeśli kluczowymi składnikami definicji kościoła są funkcje biblijne, to jesteśmy na dobrej drodze do ustalania sposobów i środków dla służb kościelnych, które są naprawdę atrakcyjne.

B. Podkreślaj funkcje biblijne, jakie musi spełniać kościół

Najbardziej pomocne definicje kościoła lokalnego skupiają się na funkcjach ludu Bożego opisanych w Biblii zamiast na określonych formach, stosowanych przez dany kościół. Kościół jest zgromadzeniem dzieci samego Boga. A zatem postawa ludu Bożego wobec Boga i siebie nawzajem powinna być punktem odniesienia dla programów kościelnych. Skupianie się na programach w początkowej fazie procesu zakładania kościoła może doprowadzić do przyjęcia struktur, które nie odpowiadają potrzebom. Mądrzej jest skupić się na relacjach biblijnych i pozwolić, by struktura organizacyjna i programy rozwijały się stosownie do potrzeb.

Posłużymy się przykładem. Pewien założyciel kościoła ustalił, że modlitwa w środy wieczór jest ważna dla każdego kościoła. W początkach rozwoju tego kościoła człowiek ten wyszedł z inicjatywą spotkań modlitewnych w środę wieczorem, lecz nie spotkało się to z dużym zainteresowaniem, gdyż wielu członków tej wspólnoty było wówczas zajętych innymi kościelnymi obowiązkami. Sytuacja ta zniechęciła tę osobę, ponieważ uznała ona słaby odzew za brak zainteresowania modlitwą. Gdyby jednak nadała ona funkcji modlitwy inną formę, to być może odpowiedź byłaby bardziej zachęcająca.

Inny założyciel kościoła był przekonany, że pięknie przyozdobiony budynek kościelny jest niezbędny do oddawania Bogu czci. Po roku służby zakładania kościołów wraz z piętnastoosobową grupą oddanych wierzących postanowił założyć budynek. Wymagało to pozwolenia władz miasta, zgromadzenia funduszy, nabycia działki pod budowę, wynajęcia firmy budowlanej itp. Ponieważ projekt ten pochłaniał cały czas, jaki miał do dyspozycji ten założyciel, nie mógł on skupić się na usługiwaniu swojej małej trzódce. Co więcej, pieniądze przychodziły z wielkim trudem, a władze miasta jakby się zmówiły w rzucaniu kłód pod nogi całej budowie. Wówczas pomysłodawca zaczął się zastanawiać, czy kiedykolwiek zobaczy nowy kościół.

IV. PISANIE WŁASNEJ DEFINICJI KOŚCIOŁA

W ramach przygotowań do opracowania własnej definicji kościoła zapoznaj się z podanymi fragmentami i poszukaj w nich zasad wyjaśniających istotę kościoła. Wpisz te zasady w puste miejsca. Możesz wykorzystać inne biblijne odnośniki, jeśli uważasz, że okażą się pomocne.

Dz. Ap. 2:42-47

Dz. Ap. 11:26

Dz. Ap. 14:23

Dz. Ap. 20:7

Dz. Ap. 20:28

1 Kor. 1:2

1 Kor. 12:28

1 Kor. 14:33

Efez. 1:22

Efez. 4:11-16

Efez. 5:27

1 Tym. 3:15

Hebr. 10:24-27

Inne:

Wpisz w to miejsce własną definicję kościoła.

Podając własną definicję weź pod uwagę następujące pytania:

- Czy twoja definicja jest zrozumiała?
- Czy jest zgodna z Pismem?
- Czy jest na tyle uniwersalna, by uwzględnić wszystkie kościoły w każdym miejscu i czasie?
- Czy bierze pod uwagę kościół, który chce tworzyć inne kościoły?

Zaprezentuj swoją definicję innym i zwróć uwagę na ich reakcje.

KONKLUZJA

Założyciele kościołów powinni zdawać sobie sprawę z tego, że nie zakładają w pełni rozwiniętych kościołów, lecz sięją ziarna, które staną się dojrzałymi kościołami (1 Kor. 3:6). Pierwsi nawróceni, jeśli mają się stać przywódcami, powinni mieć coś do powiedzenia w kwestii form, struktur i programów. Dlaczego? Dlatego, że nowy kościół musi być dostosowany do kultury i potrzeb tych, którym będzie służył.

Jeśli chcemy wziąć udział w Bożej misji ruchu zakładania kościołów w danym regionie, to definicja kościoła powinna przypominać 'ziarno', a nie w pełni rozwinięte 'drzewo'. Powinno ono rosnąć i dostosowywać się po to, by jak najlepiej docierać do zgubionych znajdujących się w pobliżu.

PYTANIA DO ROZWAŻENIA, POWTÓRZENIA I ZASTOSOWANIA

- Jakie niepotrzebne elementy dodaje się na ogół do praktycznej definicji kościoła?
- Kiedy do zakładania kościoła niezbędne są budynki? Jak mogą one pomóc lub zaszkodzić wzrostowi kościoła?
- Dlaczego niewłaściwą rzeczą jest skupianie uwagi na formach przy definiowaniu kościoła lokalnego?

PLAN DZIAŁANIA

Razem ze swoją grupą zakładającą kościół opracujcie wspólną definicję kościoła, która będzie wskazówką dla waszego procesu zakładania. Zaprezentujcie tę definicję innym założycielom kościołów, waszemu nauczycielowi lub doradcy.

BIBLIOGRAFIA

- Petersen, Jim. *Church Without Walls*. Colorado Springs, CO: Navpress, 1992.
- Julien, Tom. *The Essence of the Church*. *Evangelical Missions Quarterly*. Vol. 34, No. 2, 1998

DUCHOWY CHARAKTER

DUCHOWY
CHARAKTER

1

LEKCJA

Usprawiedliwienie przez wiarę

PODSTAWA NASZEJ RELACJI Z BOGIEM

☞ Cel lekcji

Celem tej lekcji jest nauczenie założyciela kościołów, jak uwolnić się od poczucia winy, zaprzeczania i przesadnej troski o swoją reputację, jako że sprawiedliwość Chrystusowa staje się podstawą chrześcijańskiego życia.

☞ Główne punkty

- Usprawiedliwienie jest wymianą naszej natury na naturę Chrystusa.
- Usprawiedliwienie przez wiarę jest podstawą naszej relacji z Bogiem.

☞ Pożądane rezultaty

Po opanowaniu treści tej lekcji każdy uczestnik powinien:

- wiedzieć, co oznacza usprawiedliwienie przez wiarę.
- w pełni doceniać i być pewnym Bożej łaski, która ma swoje źródło w sprawiedliwości Jezusa Chrystusa.

WPROWADZENIE

Nasza relacja z Bogiem jest dla nas jako ludzi wierzących osią, wokół której obraca się nasze życie. Nic nie liczy się bardziej od naszego stosunku do Boga oraz Jego stosunku do nas. W relacji tej jednak rodzi się wiele pytań:

- Jak możemy poznać Boga w wymiarze bardzo osobistym?
- Czy Bóg naprawdę nas akceptuje?
- Dlaczego Bóg nas akceptuje?
- Jak mamy żyć, by nasze życie było dla Niego czymś przyjemnym?
- Jakie są skutki grzechu?

Aby odpowiedzieć na te pytania, musimy wrócić na sam początek – do Ewangelii, podstawy naszej relacji z Bogiem. Nowy Testament opisuje zbawienie jako „usprawiedliwienie przez wiarę”. W lekcji tej będziemy się zastanawiać nad sensem tej definicji oraz w jaki sposób ten fundament, położony na sprawiedliwości Jezusa Chrystusa, jest jedyną pewną podstawą naszej relacji z Bogiem.

I. USPRAWIEDLIWIENIE NIE JEST...

W uproszczeniu można powiedzieć, że usprawiedliwienie oznacza uznanie za sprawiedliwego. Istnieją co najmniej dwa popularne błędy dotyczące tej wielkiej doktryny.

A. Usprawiedliwienie nie dokonuje się na podstawie czynów

Wielki filozof Arystoteles wierzył, że **ludzie mogą stać się dobrzy (zostać usprawiedliwieni) dzięki ćwiczeniu**. Wielu podzielało jego zdanie. W czasach Jezusa faryzeusze zgodziliby się zapewne z poglądem Arystotelesa. Według nich aby stać się dobrym i akceptowanym przez Boga należało się ćwiczyć –zwłaszcza w życiu zgodnym z Bożym prawem. Słynny teolog Tomasz z

Akwinu zgadzał się z Arystotelesem, stąd dla wielu uczniów Tomasza zbawienie przez dobre uczynki stało się kamieniem węgielnym teologii.

A zatem zwolenników poglądu Arystotelesa można zaliczyć do grupy ludzi podążających za religią. Nasza definicja religii zakłada, że jest to *próba dotarcia do Boga*. Tymczasem Ewangelia uczy czegoś zupełnie odmiennego na temat stawania się dobrym człowiekiem. Według Biblii jedynym sposobem na usprawiedliwienie jest przyjęcie wiarą zbawienia zapewnionego dzięki śmierci i zmartwychwstaniu Jezusa. Ewangelia łącznie z koncepcją usprawiedliwienia przez wiarę różni się diametralnie od wszelkich pozostałych systemów religijnych uczących o zaakceptowaniu przez Boga.

Tabela 1.1 Ewangelia a religia

Ewangelia	Religia
<i>(nadnaturalna próba dotarcia do człowieka podjęta przez Boga)</i>	<i>(naturalna próba dotarcia do Boga podjęta przez człowieka)</i>
Łaska	Uczynki
Wiara	Posłuszeństwo
Miłość bezwarunkowa	Osądzanie
Przekształcanie przez Ducha Świętego	Osobisty wysiłek
Łaska prowadzi do posłuszeństwa	Posłuszeństwo prowadzi do łaski

Ewangeliczni chrześcijanie pojmą w lot, że Ewangelia jest prawdziwa, a religia fałszywa. Nie chcemy zastępować Ewangelii religią, lecz mamy pokusę mieszania tych dwóch. Jednakże dodawanie czegokolwiek do Ewangelii jest równoznaczne z jej przekręcaniem (Gal. 1:6-7).

Ktoś może szybko wtrącić: „My spełniamy dobre uczynki”. Zgoda, lecz nie dzięki nim pozyskujemy sobie Bożą przychylność. Można raczej powiedzieć, że dzięki Bożej przychylności spełniamy dobre uczynki.

B. Usprawiedliwienie nie jest pobożaniem

Wielu wierzących właściwie pojmuje istotę usprawiedliwienia przez wiarę, a nie przez czyny, lecz niesłusznie wnioskuje oni, że usprawiedliwienie jest tylko wybaczeniem, które polega na tym, że Bóg patrzy przez palce na nasz grzech. Jest to wielki błąd. Bóg nie ignoruje tak po prostu naszego grzechu – nie pozwala Mu na to Jego świętość. Za grzech trzeba zapłacić. Usprawiedliwienie to akt, dzięki któremu uznaje się kogoś za sprawiedliwego, czystego. Jesteśmy uznani za sprawiedliwych na podstawie faktu, że Jezus zapłacił cenę za nasz grzech.

Ci, którzy uważają usprawiedliwienie za pobożanie, nie zdają sobie sprawy, że zapłacono za nas wielką cenę. Osoby takie mogą nie przywiązywać wagi do swego zbawienia. Nasze usprawiedliwienie kosztowało kogoś bardzo wiele i powinno nas to inspirować do życia przepelnionego wdzięcznością za to, czego dokonał dla nas Bóg.

II. USPRAWIEDLIWIENIE TO...

A. Sprawiedliwość Boża: Rzym. 3:21-24

Fragment z trzeciego rozdziału Listu do Rzymian 3:21-24 jest jednym z tych, które rzucają najwięcej światła na kwestię usprawiedliwienia przez wiarę oraz tego, w jaki sposób sprawiedliwość Chrystusa tworzy podstawę naszej relacji z Bogiem.

1. „niezależna od prawa”

Sprawiedliwości Bożej nie osiąga się dzięki posłuszeństwu Bożemu prawu. Dlaczego? Ponieważ nikt z nas nie przestrzega tego prawa w sposób doskonały – a tego właśnie

wymaga Bóg, jeśli mamy być usprawiedliwieni na podstawie posłuszeństwa przykazaniom (Gal. 3:10).

2. *„jawną się stała sprawiedliwość Boża”*

Sprawiedliwość Boża oznacza Bożą „doskonałą czystość”. Nasza sprawiedliwość to dokładne dostosowanie się do tej doskonałej Bożej czystości. Jeśli weźmiemy pod uwagę kontekst oraz fakt, że zajmujemy się teraz usprawiedliwieniem przez wiarę, „sprawiedliwość Boża” to doskonała czystość pochodząca od Boga lub przez Niego dana.

3. *„poświadczona przez Prawo i Proroków”*

W mentalności hebrajskiej istniał podział na dwa podstawowe elementy – Prawo i proroków. W obydwu odnajdujemy Boże objawienie tej sprawiedliwości uzyskanej niezależnie od naszego posłuszeństwa. Innymi słowy cała Biblia potwierdza tę głęboką prawdę.

4. *„Jest to sprawiedliwość Boża przez wiarę w Jezusa Chrystusa dla wszystkich, którzy wierzą”*

Sprawiedliwość tę osiągamy dzięki wierze. Obiektem naszej wiary musi być Jezus Chrystus, ponieważ to właśnie On umarł zamiast nas i zapłacił karę za grzech. Tylko On mógł zapłacić tak wysoką cenę, gdyż był doskonałym Bożym Synem. Dlatego tak ważne jest to, by obiektem naszej wiary był właśnie On.

5. *„Bo nie ma tu różnicy: wszyscy bowiem zgrzeszyli i pozbawieni są chwały Bożej”*

Każdy z nas potrzebuje tego usprawiedliwienia z wiary w Jezusa Chrystusa. Nie ma żadnych wyjątków, ponieważ wszyscy zgrzeszyliśmy i nasz grzech sprawił, że zostaliśmy pozbawieni Bożej doskonałości, która jest odbiciem Jego prawdziwej chwały.

6. *„a dostępują usprawiedliwienia darmo, z Jego łaski”*

W chwili uwierzenia nadana jest nam doskonała sprawiedliwość potrzebna do właściwej relacji z Bogiem. Jest to dar ofiarowany z uwagi na Bożą łaskawość, nie dlatego, że na niego zasługujemy. Jest to dar w najlepszym tego słowa znaczeniu – niezasłużony, nieoczekiwany, lecz przyjęty.

7. *„przez odkupienie które jest w Chrystusie Jezusie”*

Bóg w swojej miłości pragnął ofiarować nam ten dar przebaczenia i sprawiedliwości, lecz Jego świętość wymagała zapłacenia kary za grzech – karą tą była śmierć. Wtedy pojawił się Jezus Chrystus, poniósł śmierć zamiast nas spłacając w ten sposób należną nam karę. W efekcie Jezus spełnił słuszne Boże wymagania, sprawił, że Bóg mógł nam wybaczyć i że mogliśmy stanąć przed Bożym obliczem jako sprawiedliwi. Odkupienie grzechu było ceną za nasze usprawiedliwienie.

B. Wielka wymiana

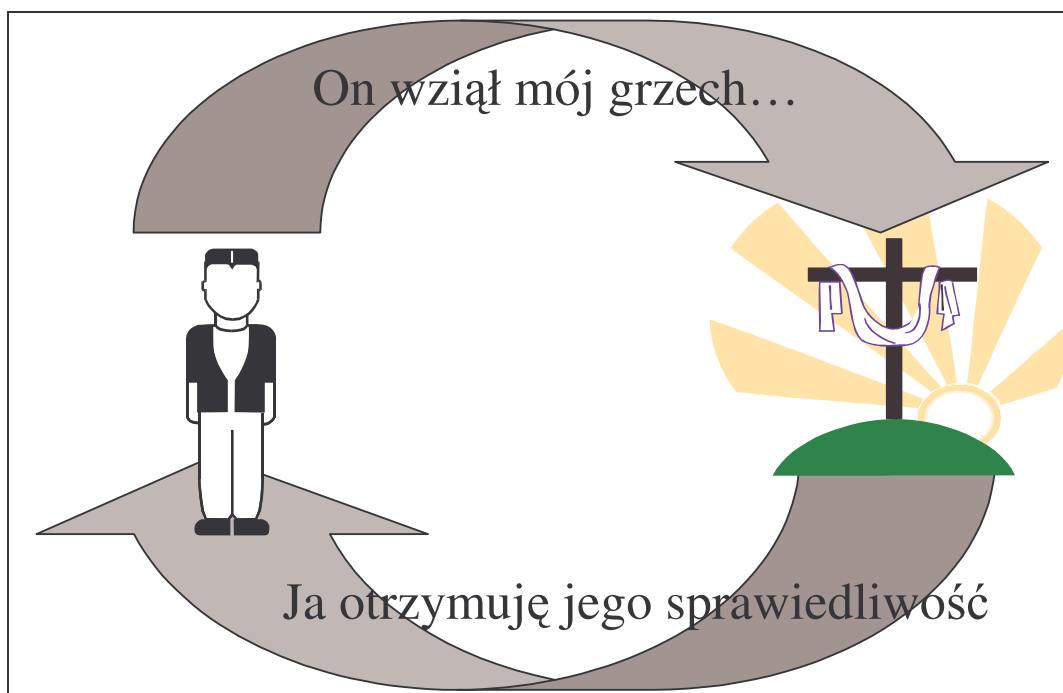
Podsumowując, usprawiedliwienie to **akt Bożej łaski, w którym Bóg dopuszcza do wielkiej wymiany**. Kiedy grzesznik zbliża się do Boga ze skruchą i wiarą, Bóg usuwa jego grzech i przekazuje go Chrystusowi. Bierze też doskonałą Chrystusową sprawiedliwość i udziela jej nowemu wierzącemu. Skutek jest taki, że grzech nowego wierzącego zostaje mu całkowicie wybaczony, a on sam otrzymuje od Chrystusa nieskazitelną sprawiedliwość potrzebną do tego, by stanąć przed Bogiem jako czysty i bez winy (2 Kor. 5:21, Iz. 61:10, Rzym. 4:3-5, 8:1, Efez. 4:22-24).

W dwudziestym rozdziale Księgi Objawienia (Obj. 20:12) czytamy o dniu, w którym Bóg otworzy księgi z opisem naszego życia i osądzi nas na podstawie naszych czynów. Co twoim zdaniem znajdziemy w naszych księgach? Prorok Izajasz wyjaśnia, że przed tronem świętego Boga „My wszyscy byliśmy skalani, a wszystkie nasze dobre czyny jak skrwawiona szmata” (Iz. 64:6). Większość ludzi będzie zaskoczona odkryciem, że ich księgi zawierają długą listę grzechów. Gdy natomiast przyjrzymy się życiu Jezusa, zauważymy, że okazał On Bogu doskonałe posłuszeństwo, gdyż prowadził życie pozbawione grzechu (Hebr. 4:15).

Z chwilą gdy wyznaliśmy swoje grzechy i uznaliśmy wiarą Jezusa Chrystusa za Pana i Zbawcę, Bóg wymazał nasze grzechy i przekazał je Chrystusowi. Następnie wziął Chrystusową sprawiedliwość i udzielił jej nam. Skutkiem tego nasz rejestr grzechu przeszedł na Chrystusa, a my otrzymaliśmy Chrystusowy rejestr sprawiedliwości. **Usprawiedliwienie można zilustrować jako wymianę naszego „rejestru grzechów” na Chrystusowy „rejestr sprawiedliwości”.**

Ilustracja 1.2 przedstawiająca Wielką Wymianę ułatwia zrozumienie usprawiedliwienia przez wiarę.

Ilustracja 1.2 Wielka Wymiana



III. KLUCZOWE ZAGADNIENIA ZWIĄZANE Z USPRAWIEDLIWIENIEM PRZEZ WIARĘ

A. Nie możemy sami osiągnąć sprawiedliwości

Biorąc pod uwagę kluczowe aspekty usprawiedliwienia i traktując je całościowo, warto wspomnieć o istotnej prawdzie, jaka kryje się w tej koncepcji. Gdy czytamy, że usprawiedliwienie to sprawiedliwość nadana nam niezależnie od naszego posłuszeństwa wobec prawa, że otrzymujemy ją przez wiarę w Jezusa Chrystusa, że grzesznicy dostają ją dzięki Bożej łasce oraz że jej cenę zapłacił Chrystus w dziele odkupienia, to wszystkie te myśli wyrażają prawdę, że ludzkie wysiłki nie mają nic wspólnego z tą sprawiedliwością.

Usiłując wyjaśnić prawdziwy charakter usprawiedliwienia Marcin Luter trafnie określił je mianem „**biernej sprawiedliwości**”, gdyż my, ludzie, nie jesteśmy w stanie jej osiągnąć. Zapracował na nią Jezus Chrystus, nie my, my możemy jedynie przyjąć ją wiarą. Prawda ta jest podstawą **usprawiedliwienia człowieka przed Bogiem i tu tkwi ogromna różnica między prawdziwym chrześcijaństwem a wszystkimi innymi religiami oraz fałszywymi odłamami chrześcijaństwa**. Tu również tkwi źródło naszych największych trudności, gdyż usprawiedliwienie przez wiarę uświadamia nam stopień naszej prawdziwej grzeszności i pilną potrzebę łaski. Z koncepcji tej wynika, że aby stawić się przed Bogiem jako ludzie sprawiedliwi, musimy szukać tej sprawiedliwości na zewnątrz. A ponieważ nie ma jej w nas samych, dlatego musimy z pokorą przyjąć jedyny sposób wyrównania naszych rachunków z Bogiem poprzez wiarę w Jezusa Chrystusa.

Oto istota usprawiedliwienia. Jeśli uważamy, że możemy być sprawiedliwi w Bożych oczach dzięki czemukolwiek innemu niż ofiara Chrystusa, to nie doceniamy prawdziwej Bożej świętości oraz

głębi naszej własnej grzesznej natury. Jak to możliwe, byśmy sami z siebie byli godni usprawiedliwienia przed doskonale świętym Bogiem? Jest to najgorsze i najbardziej aroganckie mniemanie, gdyż redukuje ono Boga do poziomu grzesznego człowieka i wynosi zepsute ludzkie istoty do poziomu doskonałego Boga.

B. Nie możemy przypisywać sobie Bożych zasług

Oddając swoje życie Jezus zapłacił karę za wszystkich, którzy łamią prawo. Możemy mieć pewność Bożego usprawiedliwienia z uwagi na to, kim jest Jezus. Niepełna wiara w śmierć Jezusa Chrystusa na krzyżu jako podstawę wybaczenia i naszej relacji z Bogiem w najlepszym wypadku jest dla Boga obrazą.

Przykład:

Wyobraź sobie człowieka, który popełnił straszliwą zbrodnię i grozi mu kara śmierci. I gdy tak czeka, jeden z jego przyjaciół udaje się do sędziego z prośbą o ulaskawienie. Sędzia na to: „Wypuszczę go, jeśli zgodzi się pan, by pański syn umarł zamiast niego”. Przyjaciel skazanego odpowiada: „To śmieszne. Jak mógłbym zrobić coś takiego?” Sędzia jest jednak niewzruszony. „To jedyna możliwość uwolnienia go”. W końcu z wielkim bólem ojciec decyduje, że poświęci swego syna za przyjaciela świadom, że to jedyny sposób, by go ocalić. Syn posłusznie idzie do sędziego i godzi się umrzeć zamiast przyjaciela swego ojca. Następnego dnia sędzia przeprowadza egzekucję syna i uwalnia oskarżonego.

Niedługo po tych wydarzeniach ojciec przypadkiem słyszy rozmowę uwolnionego więźnia z przyjacielem. Na pytanie „Jak udało ci się uniknąć kary śmierci?” uwolniony odpowiada: „Cóż, kiedy byłem w więzieniu, przestrzegałem zasad higieny, dobrze się sprawowałem i stosowałem się do poleceń strażników. No i wypuścili mnie za dobre sprawowanie”.

Jak twoim zdaniem człowiek ten zareagował na to, co powiedział jego przyjaciel? Jak mógł on uważać, że jego zachowanie miało cokolwiek wspólnego z uwolnieniem go, mając świadomość, że syn jego przyjaciela oddał za niego życie?

Bóg wybacza nam nasze grzechy nie z powodu naszego postępowania czy nawet stopnia naszej skruchy. Słowo Boże uczy wprawdzie, że prawdziwa wiara objawia się w miłości i posłuszeństwie wobec Boga, nie powinniśmy jednak tego mylić z prawdą, że Bóg unieważnił nasze grzechy wyłącznie z uwagi na swoją miłość i łaskę – pozwolił bowiem, by Jego jedyny Syn poszedł za nas na krzyż. Jezus Chrystus zapłacił karę za nasze grzechy i to dzięki Jego ofierze przestał na nas ciążyć Boży gniew.

C. Musimy całkowicie polegać na Bogu

Ci, którzy polegają na religii i usprawiedliwieniu przez czyny, budują swoją relację z Bogiem na swoim posłuszeństwie wobec Niego. Powstaje wówczas problem, gdyż ich sumienie mówi im, że zawodzą w wypełnianiu Bożych zaleceń – to prowadzi ich do przekonania, że nie mają prawa wierzyć, iż Bóg spojrzy łaskawym okiem na ich grzech lub anuluje go bez wymierzania sprawiedliwości. Rodzi się wtedy konflikt, który albo skłania ich do wniosku, że nie są tacy źli (zagłuszanie sumienia), albo że jeśli zrobią coś miłego Bogu, to wtedy On spojrzy przez palce na ich grzech (wypaczanie prawdziwej Bożej sprawiedliwości).

Nawet chrześcijanie zmagają się z tym problemem. Nasze sumienie mówi nam, że nie potrafimy zadowolić Boga. **W tym momencie mamy pokusę sięgania po niewłaściwe lekarstwa, aby uspokoić nasze sumienie i rozwiązać problem grzechu.** Czasem próbujemy tego dokonać myśleniem, że nie jesteśmy aż tak źli jak ktoś inny, więc nie możemy być bardzo źli. Drugi sposób to usiłowanie bycia lepszym, próba naprawienia porażki. Jest to błąd bardzo subtelny, gdyż decyzja o lepszym posłuszeństwie wobec Boga nie może być niewłaściwa. Przejawiamy wtedy jednak tendencję do uzależniania naszej relacji z Bogiem od naszego zachowania, od religii zamiast od Ewangelii. Popołniamy fatalny błąd, jeśli zaczynamy pokładać nadzieję na zbawienie w naszym postępowaniu czy posłuszeństwie zamiast w dziele Jezusa Chrystusa na krzyżu. Skutkiem takiego myślenia może być ukrywanie naszej prawdziwej grzeszności, zniechęcenie, a nawet depresja.

KONKLUZJA

W naszym chrześcijańskim życiu nie możemy oddzielać naszej wiary od przebaczenia i sprawiedliwości, jakie zapewnił nam Jezus Chrystus. Jego śmierć na krzyżu to cena za nasze grzechy, która pozwala nam stanąć przed Bogiem z czystym sumieniem. Usprawiedliwienie przez wiarę zawsze musi stanowić podstawę naszej relacji z Bogiem. Krzyż to nasza jedyna nadzieja na pokój z Nim. Jedynym miejscem, w którym grzesznicy, choćby usprawiedliwieni, mogą się spotkać z Bogiem, jest krzyż.

Jeśli podstawą naszego życia jest usprawiedliwienie przez wiarę w Jezusa Chrystusa, to jesteśmy wolni do śmiałej służby dla Boga, nie dlatego, że nasze posłuszeństwo wobec Boga zawsze jest doskonałe, lecz dlatego, że mamy pewność, iż nasza więź z Bogiem opiera się na dziele Chrystusa. Usprawiedliwienie nie ma nic wspólnego z naszym osobistym wysiłkiem, otrzymuje się je z łaski i przez wiarę. Usprawiedliwienie przez wiarę stawia łaskę wyżej niż posłuszeństwo i dzięki temu Bóg nawiązuje z nami kontakt w Chrystusie. Gdy dowiadujemy się, że nasza więź z Bogiem zawsze była i będzie oparta na Jego łasce i gdy ufamy, że dzieło Jego Syna wystarczy, uświadomiamy sobie, jak wielka jest Jego miłość. Dzięki łasce zostaliśmy zbawieni i dzięki niej możemy żyć.

PYTANIA DO ROZWAŻENIA, POWTÓRZENIA I ZASTOSOWANIA

- Czy potrafisz w prosty i przystępny sposób wyjaśnić, co znaczy usprawiedliwienie przez wiarę?
- Co mamy na myśli mówiąc, że usprawiedliwienie przez wiarę to „bierna sprawiedliwość”?
- Dlaczego w naszym codziennym chodzeniu w Panu tak trudno jest nam, którzy zaczęliśmy od łaski, trwać w niej i ufać, że dzieło Jezusa Chrystusa na krzyżu jest pełne?
- Jaki wpływ ma usprawiedliwienie przez wiarę na twój stosunek do Boga oraz Jego więź z tobą?

PLAN DZIAŁANIA

Podziel się z kimś koncepcją usprawiedliwienia przez wiarę, a następnie skłoń go do napisania własnej definicji. Przynieś jego odpowiedź na następną lekcję.

DUCHOWY
CHARAKTER

2

LEKCJA

Życie według Ewangelii

ODRZUCENIE POLEGANIA NA SOBIE

☞ Cel lekcji

Celem tej lekcji jest pomóc założycielowi kościołów dostrzec, jak ważna jest wiara zakorzeniona w Chrystusie jako środek duchowego wzrostu.

☞ Główne punkty

- Ewangelia zajmuje centralne miejsce w procesie osobistego duchowego wzrostu.
- Musimy odrzucić poleganie na sobie w procesie naszego wzrostu w Chrystusie i sukcesu w służbie.

☞ Pożądane rezultaty

Po opanowaniu treści tej lekcji każdy uczestnik powinien:

- Wiedzieć, jak pojmowanie Ewangelii wpływa na ciągły wzrost chrześcijańskiego życia.
- Lepiej uświadamiać sobie potrzebę Chrystusa i wzrost w pokornym poleganiu na Nim.
- Rozumieć różnicę między życiem o własnych siłach a życiem w wierze w Chrystusa i Jego dzieło na krzyżu.

WPROWADZENIE

Większość chrześcijan nie ma problemów ze zrozumieniem, że nasze usprawiedliwienie przed Bogiem odbywa się wyłącznie dzięki wierze. Lecz co ta nauka oznacza w naszym życiu od chwili, gdy już sobie to uświadomimy? Co powinna oznaczać Ewangelia dla tych, którzy przyjęli ją dawno temu? Wielu chrześcijan ma niejasny pogląd na tę sprawę. Wielu uważa koncepcje o zbawieniu, np. tę o usprawiedliwieniu przez wiarę, za mało wartościowe dla kogoś, kto jest chrześcijaninem od wielu lat. Może się wówczas pojawić pokusa, by zastępować te istotne prawdy przestrzeganiem reguł i poleganiem na sobie. Tę lekcję poświęcimy zagadnieniu wpływu Ewangelii na życie każdego, w tym też dojrzałego, chrześcijanina przyglądając się biblijnym ostrzeżeniom przeciwko zastępowaniu Ewangelii czymkolwiek innym.

I. WYPACZENIA EWANGELII

Jednym z najwcześniejszych listów apostoła Pawła był list adresowany do kościołów założonych przez niego podczas pierwszej podróży misyjnej na terenie Galacji. Tamtejsi chrześcijanie mieli zamęt w głowach w kwestii usprawiedliwienia przed Bogiem oraz chrześcijańskiego wzrostu, zwanego uświęceniem. Ponadto stracili swoją radość w Chrystusie (Gal. 4:15) i atakowali jedni drugich (Gal. 5:15).

Paweł z pewnością ubolewał nad stanem tych nowo założonych kościołów, toteż rozpoczął swój list od ostrego upomnienia za to, co się stało. Czytamy tam: „Nadziwić się nie mogę, że od Tego, który was łaską Chrystusa powołał, tak szybko chcecie przejść do innej Ewangelii” (Gal. 1:6). Później Paweł zastanawia się, czy jego czas poświęcony dla nich nie poszedł na marne (Gal. 4:11). W poczuciu frustracji nazywa nawet Galacjan „głupcami” (Gal. 3:1-3).

Paweł rozumiał, że Galacjanie przestali żyć w posłuszeństwie wobec Chrystusa. Powiada o nich, że ktoś ich urzekł (Gal. 3:1). Słowo to oznacza fascynację, zauroczenie czymś. Ktoś przekonał ich, że usprawiedliwienie można osiągnąć dzięki przestrzeganiu prawa. Pod wpływem tych przekonań zamienili oni życie chrześcijańskie w teatralne popisy zamiast polegać na Chrystusie (Gal. 4:10-11).

Zaczęli zabiegać o Bożą przychylność poprzez przestrzeganie prawa, a nie poprzez Ewangelię (Gal. 3:1-5). W ten sposób odcinali się od swego prawdziwego źródła siły. Zostali odciągnięci od Chrystusa. Dlatego właśnie Paweł upominał chrześcijan w Galacji. Mieli błędne pojęcie o chrześcijańskim wzroście. Ulegli fascynacji religijnymi zasadami i rytuałami i zamiast skupiać się na Jezusie, przenieśli punkt ciężkości na siebie samych. Próbowali osiągnąć usprawiedliwienie poprzez dobre czyny, a zatem polegali na sobie nie rozumiejąc tego, że cały czas potrzebują Chrystusa.

II. NIEBEZPIECZEŃSTWA POLEGANIA NA SOBIE

My również, podobnie jak Galacjanie, możemy być odciągnięci od Chrystusa i krzyża. W naszym życiu często widać brak polegania na Chrystusie, który na ogół idzie w parze z niedocenianiem mocy grzechu. Możemy na przykład zamienić chrześcijańskie życie w popis dobrego zachowania. Uczęszczamy na wszystkie zalecane nabożeństwa w tygodniu i na zewnątrz wszystko wygląda dobrze, przynajmniej w oczach innych. Czasem jednak biorąc udział w tych zajęciach możemy się nudzić głoszeniem Bożego Słowa i nasze oddawanie Bogu czci może być tylko pozorne. W naszym sercu jest wtedy mało wiary i miłości dla Boga, a najbardziej przeraża fakt, że prawie nie dostrzegamy tej zmiany.

Z takim właśnie niebezpieczeństwem zmierzył się Paweł w trzecim rozdziale Listu do Galacjan. Jest to śmiertelna pułapka, gdyż zamienia nasze życie w powierzchowne chrześcijaństwo, w którym zabiegamy jedynie o zachowanie pozorów, podczas gdy w środku umieramy. Przypomina to człowieka chorego na raka, który nie zdaje sobie sprawy ze swojej choroby, podczas gdy zaatakowane komórki rozchodzą się zabijając wszystko na swej drodze. Pewnego dnia chory zaczyna źle się czuć i udaje się do lekarza po to, by dowiedzieć się, że jest już za późno.

Innym przykładem błędnego myślenia jest przekonanie, że poradzimy sobie z grzechem o własnych siłach. Mężczyzna może na przykład pielęgnować w swoim sercu grzeszne pragnienia. „W końcu pragnienia nie dyktują postępowania” – może się usprawiedliwiać. Wmawia sobie wówczas, że pożądanie jest mniejszym złem, które jest w stanie opanować. To coś zupełnie innego niż cudzołóstwo, na które nigdy by się nie odważył. Człowiek taki jest przekonany, że panuje nad swoim grzechem, podczas gdy w rzeczywistości pielęgnowanie *jakiegokolwiek* grzechu pozbawia go bliskiego kontaktu z Bogiem. W Ewangelii Mateusza 5:28 Jezus mówi wyraźnie: „Każdy, kto pożądliwie patrzy na kobietę, już się w swoim sercu dopuścił z nią cudzołóstwa”.

Grzech, podobnie jak rak, jest śmiertelną chorobą. Nie powinniśmy być na tyle niemądrzy, by uważać, że możemy ją zlekceważyć lub pokonać dzięki własnym wysiłkom czy pozornemu przestrzeganiu przykazań zawartych w Biblii. Jeśli wciąż będziemy polegali na tych niedoskonałych sposobach przezwyciężenia grzechu, on nas w końcu zabije.

III. CENTRALNE MIEJSCE EWANGELII W OSOBISTYM DUCHOWYM WZROŚCIE

Wskutek naszej porażki prowadzenia chrześcijańskiego życia o własnych siłach odkrywamy własną słabość oraz doniosłość chodzenia w wierze w Chrystusa. W Liście do Galacjan Paweł kilkakrotnie posługuje się wyrażeniem „za pomocą” dla wyrażenia sposobu, w jaki coś można osiągnąć (Gal. 3:2-5). Na wstępie mówi o początku chrześcijańskiego życia i obietnicy Ducha Świętego. Pyta: „Czy Ducha otrzymaliście na skutek wypełnienia Prawa za pomocą uczynków, czy też stąd, że daliście posłuch wierze?” (Gal. 3:2). Innymi słowy chodzi o to, jak otrzymaliśmy Ducha? Jak zaczęło się nasze chrześcijańskie życie? Według Pawła odbyło się to „na podstawie wiary” w Ewangelię (Gal. 3:8). Następnie autor listu porusza temat chrześcijańskiego wzrostu, znany też jako doktryna „uświęcenia”. Pada pytanie: „zaczawszy duchem, chcecie teraz kończyć ciałem?” (Gal. 3:3). Innymi słowy, skoro nie mogliśmy zacząć sami, lecz musieliśmy uwierzyć Bogu i zaufać dziełu Jego Ducha, to dlaczego sądzimy, że możemy teraz dokończyć dzieło naszym własnym staraniem? Dalej pada kolejne, bardzo znaczące pytanie: „Czy Ten, który udziela wam Ducha i działa cuda wśród was, czyni to dlatego, że wypełniacie Prawo za pomocą uczynków, czy też dlatego, że dajecie posłuch wierze?” (Gal. 3:5). Powinniśmy poważnie zastanowić się nad tym ostatnim pytaniem, ponieważ Biblia jasno naucza, że dzięki posłuszeństwu doświadczamy Bożych błogosławieństw.

Zwróć uwagę na kontrast, jaki wprowadza Paweł między *posłuszeństwem* a *wiarą* jako środkami Bożego działania. Nie zostaliśmy zbawieni dzięki posłuszeństwu, lecz dzięki łasce przez wiarę. Co

więcej, wiara jest narzędziem, dzięki któremu doznaliśmy nie tylko zbawienia, lecz również uświęcenia. Nasz wzrost ma miejsce dzięki wierze w Ewangelię oraz przyjęciu wiarą tego, co osiągnął Chrystus dla nas i w nas. Tak w usprawiedliwieniu, jak i uświęceniu jesteśmy powołani do życia wiarą.

Poleganie na własnych siłach jest być może najlepszą praktyczną definicją niewiary, lecz my jesteśmy powołani do tego, by przestać ufać własnym siłom i żyć wiarą. Bóg wzywa nas do rezygnacji z prób samouświęcenia się. Nie ma w nas żadnej świętości prócz tej nadanej nam przez nasz związek z Chrystusem. Wiara pozwala nam na pokorne przyznanie się do naszych potrzeb i wychodzi poza nas samych do Chrystusa przyjmując wybaczenie i doskonałą sprawiedliwość, jaką może On zaoferować.

Przykład:

W czasach reformacji protestanckiej Luter i Erazm dyskutowali o tym, co jest najlepszą ilustracją naszego zbawienia i potrzeby łaski. Erazm przyznał, że grzech doprowadził do choroby człowieka, a następnie stwierdził, że nasza potrzeba łaski jest raczej jak małe dziecko, które uczy się chodzić. Podobnie człowiek może zrobić kilka kroków w kierunku Boga, lecz niekiedy potrzebuje, by jego niebieski Ojciec przytrzymał go i pomógł iść dalej. Lutrowi nie podobało się to porównanie. Jego zdaniem za słabo ilustrowało ono potrzebę łaski, powiedział więc Erazmowi, że się grubo myli. Sam natomiast porównał nasze zbawienie do gąsienicy otoczonej dookoła pierścieniem ognia. Jeśli nikt po nią nie zejdzie i jej nie uratuje, bez wątpienia zginie.

Nasza potrzeba łaski w kwestii zbawienia nie podlega najmniejszej dyskusji. Doskonała Boża świętość domaga się wyroku sprawiedliwości na człowieku pełnym grzechu. Powinniśmy przestać pokładać jakąkolwiek nadzieję we własnej sprawiedliwości i trzymać się z całych sił Jezusa Chrystusa – inaczej na pewno zginiemy. Bóg musi nas uratować tak, jak gąsienicę w przytoczonym przykładzie. To samo dotyczy uświęcenia – tu również nie możemy polegać na sobie. Musimy bezustannie ufać prawdzie Ewangelii i odnajdować swoją sprawiedliwość w Chrystusie, jeśli chcemy zbliżyć się do Boga. Jego świętość będzie wciąż obnażała nasz grzech w całej jego rozciągłości i zniszczy nas, o ile nie uwierzmy, że nasze usprawiedliwienie przed Bogiem zawdzięczamy wyłącznie naszej wierze w daną nam sprawiedliwość Chrystusa. A jeśli wydaje się nam, że możemy sami wyleczyć toczącą nas od środka chorobę grzechu, nie doceniamy jego potęgi. Wiara jest całkowitą rezygnacją z polegania na własnych siłach i środkach, ponieważ pozwala nam dostrzec naszą pożałowania godną słabość. Gdy odczuwamy swoją wielką potrzebę, Igniemy wiarą do Chrystusa i wszelkich dobrodziejstw, jakie tylko On może nam zapewnić. Im bardziej rośniemy w wierze, tym usilniej próbujemy związać się z Chrystusem i dążymy do życia i mocy, jakie jedynie On może nam zapewnić.

IV. CENTRALNE MIEJSCE EWANGELII W SŁUŻBIE

Jak to się ma do sposobu, w jaki Bóg przemawia do ciebie odnośnie do twojej służby dla innych? Wielu wierzących żyje w przekonaniu, że efekty ich służby zależą od tego, jak dobrze się spisują lub od ilości Bożej łaski, jaka spoczywa na nich w danym momencie. Wiele jest przyczyn sukcesu bądź porażki w służbie. Ale z uwagi na Bożą miłość do nas oraz charakter Ewangelii powodzenie w służbie zależy raczej od Bożej potęgi niż naszych osiągnięć.

Za przykład może nam posłużyć porównanie dwóch dni w naszym życiu. Pewnej soboty wstajesz i zgodnie ze swoim zwyczajem idziesz na spotkanie modlitewne. Po drodze uczyniasz sobie krótką, miłą pogawędkę ze swoim sąsiadem. Zamierzasz przeżyć wspaniały dzień, w którym na wiele sposobów objawia się Boża obecność. W drodze powrotnej do domu nadarza ci się okazja podzielenia się z kimś Ewangelią, więc mówisz tej osobie o Chrystusie i zbawieniu przez Niego. Sobota w następnym tygodniu wygląda nieco inaczej. Budzisz się późno, spóźniasz na spotkanie, jesteś nieuprzejmy wobec swego sąsiada po wyjściu z domu. Ogólnie mówiąc cały dzień jest pełen zamieszania, a Bóg wydaje się raczej odległy. Zaczynasz mieć wyrzuty sumienia z powodu swego zachowania, lecz oto ku twemu zaskoczeniu masz kolejną okazję do podzielenia się z kimś Ewangelią. Pytanie brzmi, czy zaprzepaścisz tę okazję dlatego, że czujesz się niegodny dzielenia się Ewangelią z tą osobą? Czy twoim zdaniem Bóg może ci błogosławić nawet w zły dzień? Jeśli nie, to dlaczego?

Nasze najgorsze dni nie są nigdy tak złe, że tracimy Bożą łaskę, ani nasze najlepsze dni nie są nigdy tak dobre, że nie potrzebujemy Bożej łaski.

Często uważamy, że pomimo iż jesteśmy zbawieni dzięki łasce, otrzymujemy lub tracimy Boże błogosławieństwo w zależności od naszych osiągnięć. Powinniśmy jednak zrozumieć, że jeśli podstawą naszej relacji z Bogiem jest usprawiedliwienie przez wiarę w Jezusa Chrystusa, nasze najgorsze dni nie są nigdy tak złe, że tracimy Bożą łaskę, ani nasze najlepsze dni nie są nigdy tak dobre, że nie potrzebujemy Bożej łaski. Łaski potrzebujemy zawsze.

V. JAK ZAKORZENIĆ NASZĄ WIARĘ W CHRYSZTUSIE

Bożym rozwiązaniem problemu naszej niezdolności do zadowolenia Go naszymi własnymi siłami nie jest podwojenie naszych wysiłków. Jego rozwiązanie polega na tym, byśmy mocniej wierzyli w prawdy Ewangelii. Pokładając w nich wiarę zaczynamy zakorzeniać swoje życie w Chrystusie.

Często, ilekroć w naszym życiu stajemy przed jakąś przeszkodą lub trudnym zadaniem, zaczynamy obmyślać strategie i sposoby osiągnięcia tego celu. Niejednokrotnie unikamy trudnych sytuacji dlatego, że nie potrafimy sobie wyobrazić, jak możemy czegoś dokonać. Wszystko zależy tu od naszych własnych zdolności.

Co się z nami dzieje, gdy pewnego dnia odkrywamy prawdziwą grzeszność naszego serca? Pomimo iż wolelibyśmy, aby nasz grzech pozostał w tajemnicy, Bóg pracuje nad jego obnażeniem. Wtedy nawet *nas* samych szokuje ogrom naszego grzechu. Co robimy w takiej sytuacji? Być może będziemy chcieli przez kilka tygodni odprawiać pokutę. Być może zaczniemy siebie nienawidzić z powodu własnej grzeszności. Dopiero po pewnym czasie cierpienia udajemy się do Boga i wyznajemy Mu swój grzech.

Czy widzisz, co się dzieje? Staramy się odpokutować za nasz grzech cierpieniem. Na tym właśnie polega pokuta. Staramy się uczynić siebie godnymi Bożego przebaczenia. Postępując w ten sposób uciekamy się do własnych środków.

Przykład:

21 sierpnia 1544 roku Marcin Luter napisał do jednego ze swoich wiernych i zaufanych przyjaciół, George'a Spalatina. Ten ostatni udzielił pewnej rady, którą później uznał za grzeszną. Gdy doszedł do tego wniosku, pogrążył się w smutku i żalu. Był przekonany, że powinien wtedy okazać więcej rozsądku i że kto jak kto, ale on powinien się ustrzec tego błędu. Był niepocieszony. Gdy Luter dowiedział się o jego stanie, napisał pragnąc przynieść mu słowa pociechy: „(...) proszę cię usilnie i napominam, byś przyłączył się do naszego towarzystwa i zasilili szeregi prawdziwych, wielkich i zatwardziały grzeszników. Nie wolno ci żadną miarą sprawić, by Chrystus wydawał się nam słaby i błahy tak, jakby był naszym Pomocnikiem tylko wtedy, gdy chcemy się pozbyć jakichś urojonych, pozornych i dziecinnych grzechów. O nie, nie! To nie byłoby z korzyścią dla nas. Musi On raczej być Zbawcą i Odkupicielem prawdziwych, wielkich, ciężkich i godnych potępienia przestępstw i niegodziwości, tak, oraz największych i najbardziej szokujących grzechów; krótko mówiąc, wszystkich grzechów zsumowanych razem (...)” Wg *Martin Luter Companion to the Contemporary Christian*.

Czy staliśmy się małymi grzesznikami, którzy potrzebują tylko małego Zbawcy czy też jesteśmy może prawdziwymi grzesznikami potrzebującymi prawdziwego Zbawcy? Wiara łączy nas z Jezusem, a połączenie z Jezusem oznacza odłączenie od wszystkich innych rzeczy. Nie możemy dodać nic do tego, czego dokonał dla nas Chrystus. Jak zauważył pewien człowiek: „Wszystko, co dodajemy do dzieła Chrystusa, zanieczyszcza je. Przypomina to zapach skunka o przepięknym zachodzie słońca. Ładny widok, ale nie chciałbyś się tam znaleźć.”

Odnosi się to zwłaszcza do tych, z którymi mieszkamy i którzy widzą nasze prawdziwe ja. Jeśli do sprawiedliwości Chrystusa próbujemy dodać naszą własną, zaczynamy polegać na własnej sprawiedliwości i okazujemy innym niecierpliwość. Jeśli żyjemy o własnych siłach, nasze relacje służą tylko nam. My się tak naprawdę nigdy nie zmieniamy.

KONKLUZJA

Ewangelia musi pozostać w centrum naszego chodzenia z Chrystusem. Zastępowanie jej jakimś innym systemem usprawiedliwienia niszczy wartość naszego zbawienia. Dzieło Jezusa Chrystusa dokonane na krzyżu jest pełnym dobrodziejstwem tylko dla tych, którzy porzucają wszelkie inne sposoby

usprawiedliwienia i stają się ludźmi wiary zakorzenionymi w Chrystusie. Przenoszenie naszego zaufania z osiągnięć Chrystusa na naszą własną oraz na przestrzeganie zasad czy cokolwiek innego tworzy jedynie fałszywą sprawiedliwość.

Problem polega na tym, że zbyt często nie zdajemy sobie sprawy z naszej potrzeby. Tam, gdzie nie czuje się potrzeby, nie ma wiary. A gdzie brak wiary, brak silnej więzi z Chrystusem i Jego życie zaczyna z nas uchodzić. Nasz wzrost następuje wraz z chwilą, gdy nauczymy się rezygnować z własnych sposobów i zaczniemy chodzić w wierze zakorzenionej w Chrystusie. Wtedy właśnie odkrywamy to, na co Bóg tak bardzo pragnie zwrócić naszą uwagę: że potrzebujemy Chrystusa znacznie bardziej niż możemy sobie wyobrazić. To poprzez naszą potrzebę Chrystusa Bóg pobudza naszą wiarę.

PYTANIA DO ROZWAŻENIA, POWTÓRZENIA I ZASTOSOWANIA

- W jaki sposób wierzący Galacjanie odpadli od Ewangelii?
- Czy tracisz swoją radość w Chrystusie? Jeśli tak, to dlaczego?
- W jaki sposób Ewangelia odnosi się do nas wierzących?
- Na czym polega różnica między własnym wysiłkiem a wiarą?
- Jaki wpływ wywiera życie wiarą na nasze codzienne myśli i czyny?

DUCHOWY
CHARAKTER

3

LEKCJA

Wzrastanie chrześcijanina

CHRYSTUS RDZENIEM CHRZEŚCIJAŃSKIEGO ŻYCIA

Cel lekcji

Celem tej lekcji jest zwrócenie uwagi na fakt, że jeśli mamy naprawdę wzrastać, to krzyż musi się stać rdzeniem naszego życia.

Główne punkty

- Istnieje wiele nieporozumień dotyczących duchowego wzrostu.
- Krzyż pełni zasadniczą rolę w procesie duchowego wzrostu.
- Nasze nieporozumienia hamują wzrost.

Pożądane rezultaty

Po opanowaniu treści tej lekcji każdy uczestnik powinien:

- Być chrześcijaninem, który szczyli się Chrystusem.
- Wiedzieć, że do wzrostu potrzebne jest skupienie się na krzyżu – odniesienie całego życia do dzieła Chrystusa.
- Złożyć poleganie na sobie u stóp Chrystusa i na podstawie wiary postarać się o moc, jakiej może udzielić jedynie zmartwychwstały Zbawca.

WPROWADZENIE

W tej sesji poświęconej zagadnieniu duchowego charakteru próbujemy zbudować podstawę silnego chrześcijańskiego życia. Jest to dziedzina, która domaga się naszej uwagi w sytuacji, gdy przywódcy kościoła stają się duchowymi rozbitkami z powodu takiego czy innego grzechu. W jaki sposób my sami możemy się ustrzec przed rozbitkiem? Jak nasza miłość do Boga może się umacniać i nie wygasać? Jak możemy wrastać w wierze, aby mieć silną, żywą relację z Jezusem Chrystusem?

Chcielibyśmy przedstawić obraz tego, jak chrześcijanin może wzrastać w coraz większej miłości do Boga i żywej wierze, która pozwala mu na duchowe prowadzenie Kościoła Jezusa Chrystusa. Mówiąc konkretnie, będziemy się uczyć, jak uczynić krzyż Chrystusowy rdzeniem naszego duchowego życia.

I. CZYM JEST DUCHOWY WZROST?

Duchowy wzrost to ciąg dalszy Bożego dzieła w życiu wierzącego, pełne uświęcanie danej osoby. Słowo *święty* oznacza tu „podobny do Boga”. W miarę naszego chrześcijańskiego wzrostu nasza kondycja moralna dopasowuje się do naszego statusu prawnego przed Bogiem (jako wierzący jesteśmy uznani za sprawiedliwych). Duchowy wzrost to kontynuacja tego, co dokonało się w chwili zbawienia, gdy wierzący otrzymał nowe życie.

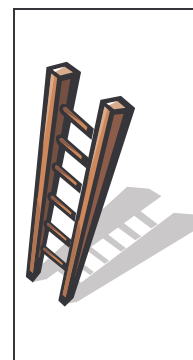
Warto zwrócić uwagę na kilka cech naszego wzrostu. Duch Święty odnowił nas tak, byśmy się stali podobni do Boga. Ale przemiana ta jest ciągłym procesem, który ulega przyspieszeniu wtedy, gdy współpracujemy z Bogiem oraz innymi chrześcijanami. W Liście do Filipian czytamy: „zabiegajcie o własne zbawienie z bojaźnią i drżeniem (...). Albowiem to Bóg jest w was sprawcą i chcenia, i działania zgodnie z Jego wolą” (Filip. 2:12-13). Widzimy tu partnerską współpracę między nami a Bogiem. Nie możemy pozostawać bezczynni i uważać, że Bóg sam ukształtuje nas na swoje podobieństwo. Musimy

być również aktywni, musimy „zabiegać”. Nie chodzi tu o zabiegi związane z Bożą akceptacją. Chodź raczej o wyraz naszego zrozumienia i wdzięczne uznanie wybaczenia naszych grzechów przez krew Jezusa Chrystusa oraz przyjęcie nas jako dzieci do Bożej rodziny.

W celu wyjaśnienia procesu duchowego wzrostu posługiwano się licznymi ilustracjami i wykresami. Oto niektóre z nich:

A. Drabina lub schody

Wielu wierzących postrzega duchowy wzrost jako drabinę lub schody, po których się wspinamy. Jeśli jesteśmy bardzo duchowi, uważamy, że jesteśmy na wysokim szczeblu drabiny. Jeśli jednak nie jesteśmy uduchowieni, znajdujemy się na niskim szczeblu.



B. Śmierć dawnego ja

Inni postrzegają duchowy wzrost jako proces wymiany dawnego grzesznego ja na nowego człowieka stworzonego w Chrystusie. Z chwilą śmierci starego człowieka rodzi się nowy. Wtedy dana osoba wzrasta duchowo.

Tego typu wykresy niekoniecznie muszą być złe, lecz jak się przekonamy, istnieje lepszy sposób pojmowania duchowego wzrostu.

II. ROLA KRZYŻA W DUCHOWYM WZROŚCIE

A. Wzrastanie w poznawaniu Bożej świętości

Pierwsza część procesu wzrostu wymaga lepszego poznania Boga. Pan oznajmia przez proroka Jeremiasza: „Raczej chcąc się chlubić, niech się szczyli tym, że jest roztropny i że Mnie poznaje, iż jestem Jahwe, który okazuje łaskawość, praworządność i sprawiedliwość na ziemi - w tym to mam upodobanie» - wyrocznia Pana” (Jer. 9:23,24). W Ewangelii Jana 17:3 Jezus mówi: „A to jest życie wieczne: aby znali Ciebie, jedynego prawdziwego Boga, oraz Tego, którego posłałeś, Jezusa Chrystusa”.

Poznanie Boga jest celem i sensem życia wiecznego. Głównym dążeniem w życiu chrześcijanina powinno być poznanie Boga w prawdzie. Stąd jeżeli wciąż poznajemy Go w całej Jego wielkości, stajemy się podobni do Niego. Kluczem do poznania Boga jest zrozumienie Jego świętej natury. Zaczynamy wtedy czuć to samo, co apostoł Paweł, gdy mówił: „wszystko uznaję za stratę ze względu na najwyższą wartość poznania Chrystusa Jezusa, Pana mojego” (Filip. 3:8a). Jest to część procesu uświęcania.

B. Uczenie się rozpoznawania swego grzechu

W miarę jak wzrastamy w poznaniu Boga w całej Jego doskonałości zaczynamy też coraz lepiej poznawać siebie samych. Rozpoznajemy zwłaszcza naszą grzeszność tak różną od doskonałego Bożego charakteru. Im bardziej zbliżamy się do Boga, tym wyraźniej dostrzegamy, że pochodzimy od Niego. Im lepiej rozumiemy Jego wspaniałość, tym okropniejszy wydaje się nam nasz grzech.

Wzrost uświadomienia sobie własnej grzeszności obserwujemy w życiu apostoła Pawła. W r. 55 po Chr. Paweł określił siebie jako „najmniejszego ze wszystkich apostołów” (1 Kor. 15:9). Później w r. 60 po Chr. Paweł mówi o sobie „najmniejszy ze wszystkich świętych” (Efez. 3:8). Jeszcze później pod koniec swego życia w r. 64 po Chr. Paweł nazywa siebie „pierwszym spośród grzeszników” (1 Tym. 1:15). Czy Paweł stał się większym grzesznikiem w miarę swego dojrzewania? Z pewnością nie o to chodzi. Wydaje się jednak, że w ciągu całego jego życia rozwinęła się jego pokora i wrażliwość na własny grzech. Kiedy stał się dojrzały, uświadomił sobie, że niektóre z jego postaw, choć wcześniej nie widział w nich nic złego, były tak naprawdę grzeszne. Jest to część procesu duchowego wzrostu.

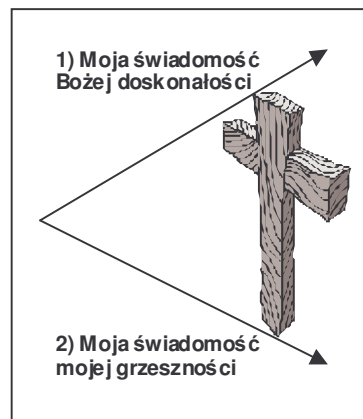
C. Świadomość luki

Uświadomienie sobie luki istniejącej między grzesznym człowiekiem a Świętym Bogiem nastąpiło wraz z wiarą w Jezusa. Ilekroć ktoś przyjmuje zbawienie, krzyż wypełnia tę lukę (ilustracja 3.1).

Ale nawet gdy poznajemy Chrystusa jako Zbawcę, powinniśmy ciągle wzrastać w poznawaniu Bożej świętości i uświadamianiu sobie naszej grzeszności. Doświadczenie to może się okazać przerażające. Poznanie Boga i Jego świętości oznacza zaproszenie do obnażenia się, a to jest trudne doświadczenie dla tych, którzy chcą ukryć swoje występki i wady. Jednakże dla dojrzewających chrześcijan owa luka ukazuje potrzebę Chrystusa oraz wielkość Jego dzieła na krzyżu.

Tak więc krzyż nabiera dla nas coraz większego znaczenia w miarę jak poznajemy Bożą wielkość. Im lepiej znamy Boga, tym bardziej bezwartościowi czujemy się przed Jego obliczem. Gdy nasza wiedza o Nim się powiększa, dostrzegamy wagę wybaczenia naszych grzechów i pojednania z Bogiem za pośrednictwem Jezusa Chrystusa. Kiedy odkrywamy Bożą wspaniałość (tak jak Izajasz, gdy ujrzał chwałę Pańską w świątyni lub naród izraelski, gdy spotkał Boga na górze Synaj), odkrywamy tym samym prawdziwą chwałę naszego Zbawcy. Jego krew obmywa nas grzeszników i ubiera w białe szaty, abyśmy jeszcze bardziej zbliżyli się do tego wielkiego i wspaniałego Boga.

Ilustracja 3.1



III. PRZESKODY NA DRODZE CHRZEŚCIJAŃSKIEGO WZROSTU

Jeśli w pewnym momencie uznaliśmy fakt, że Jezus zapłacił cenę, aby wypełnić przepaść między nami a Bogiem, to staramy się czynić postępy w swoim chrześcijańskim wzroście. Wielu chrześcijan zmaga się z jednym z dwóch głównych problemów na drodze wzrastania w wierze.

A. Faryzeizm – problem dumy

Wielu wierzących kładzie zbyt wielki nacisk na uczynki i wpada w pułapkę szukania akceptacji u Boga i innych poprzez swoje zachowanie. Często akcent przesuwa się z dzieła Chrystusa na krzyżu w kierunku służby dla Boga. Podobnie jak faryzeusze w czasach Nowego Testamentu żyją oni tak, jak gdyby chrześcijańskie życie składało się wyłącznie z tego, co robimy dla Boga.

Problem, jaki się wtedy wyłania, polega na tym, że nie zdają oni sobie sprawy z tego, że istnieją inne aspekty chrześcijańskiego życia, ważniejsze niż służba. Należą do nich np. poznawanie Boga i osobista relacja z Nim (Łuk. 10:38-42). Współcześni faryzeusze żywią fałszywe przekonanie, iż mogą pokonać przepaść dzielącą ich od Boga swoimi własnymi dobrymi czynami. Ich motywacją może być duma lub chęć przypodobania się innym. Dobre zachowanie staje się dla tych ludzi podstawą, na której budują swoją reputację.

Grzech wywiera też wpływ na współczesnych faryzeuszów pod innymi względami. Mogą oni być przekonani, że ich grzech nie ma znaczenia dla Boga (*zwróć uwagę na liczbę 4 w czarnym klinie na ilustracji 3.2*). W takim wypadku pomniejsza się znaczenie krzyża. Osoba, która tak sądzi, właściwie ogranicza w swoim umyśle Bożą wielkość i uważa Boga za kogoś mniejszego niż naprawdę jest. Inni mogą myśleć: „Nie jestem aż *takim* wielkim grzesznikiem!” Ludzie tacy wbijają klin w miejsce na dole pod krzyżem (*liczba 5 na ilustracji 3.2*). Czyż nie łatwiej jest zauważyć cudzy grzech niż własny? Dlaczego tak się dzieje? Czy to prawda, że mamy mniejszy problem z grzechem niż inni? Jeśli tak myślimy, to oszukujemy samych siebie. A ponieważ zbyt wysoko się cenimy, ponownie pomniejszamy znaczenie krzyża.



W celu uniknięcia faryzeizmu musimy wzrastać w rozumieniu prawdziwej Bożej świętości oraz grzeszności naszych serc. Dostrzeganie tego nauczy nas pokory i uświadomi potrzebę Bożej łaski.

B. Rozpacz brakiem wiary

Inni toczą odmienne zmagania. Uznają Bożą świętość i swoją grzeszność, ale popadają w rozpacz, gdyż nie wiedzą, jak to rozwiązać. Próbują wypełnić przepaść dobrymi uczynkami, czują jednak, że nigdy nie będą w stanie wykonać tyle dobrych czynów, by w pełni zadowolić Boga. Mogą starać się codziennie poświęcać czas na Boże Słowo, lecz bywają dni, kiedy zawodzą i czują się straszliwie przegrani w swoim chodzeniu z Bogiem. Usiłują trzymać język na wodzy, ale kiedy im się nie udaje, zastanawiają się, jak Bóg mógłby ich naprawdę kochać. Z powodu wszystkich swoich porażek dochodzą do wniosku, że nigdy nie zadowolą Boga. Wtedy ogarnia ich rozpacz.

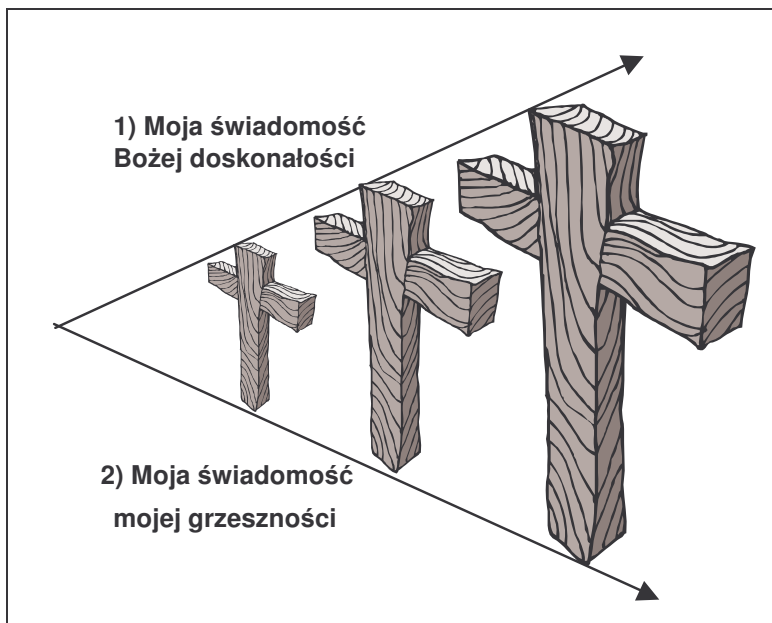
Problemem jest tutaj brak wiary w to, czego dokonał Bóg. Zapewnił On wszystko, czego nam potrzeba do uzyskania Jego akceptacji poprzez ofiarę Jezusa Chrystusa (Hebr. 10:14). Nie możemy dodać niczego do tego, co On już zrobił.

C. Odpowiedź: krzyż musi wzrastać

Dwa przedstawione wyżej problemy są w zasadzie do siebie podobne. Faryzeusze mylnie wierzą w to, że mogą zapracować na Bożą przychylność własnymi uczynkami, podczas gdy zrozpaczeni wiedzą – i jest to prawda – że nie są w stanie zasłużyć na Bożą życzliwość swoimi czynami. W obydwu jednak wypadkach zła jest zasada. Głównym problemem jest skupienie się na zapracowaniu na Bożą akceptację.

Ponieważ problemy są podobne, rozwiązania są właściwie takie same. Zasadniczo jeśli przepaść ma być usunięta, krzyż musi rosnąć. Żadne nasze wysiłki nie mogą zbudować pomostu nad tą przepaścią. Jak słusznie zauważył Paweł: „nie daj Boże, bym się miał chlubić z czego innego, jak tylko z krzyża Pana naszego Jezusa Chrystusa” (Gal. 6:14a). Jezus Chrystus oraz to, czego dokonał na krzyżu, nabierają dla nas coraz większego znaczenia.

Ilustracja 3.3 – Rosnący krzyż



Musimy wierzyć w nową rzeczywistość naszego życia w Jezusie Chrystusie. Pomimo iż wciąż jesteśmy podatni na grzech, Bóg jest łaskawy i wybacza nam nasz grzech. Stajemy się doskonale sprawiedliwi w Chrystusie tylko i wyłącznie z uwagi na Jego dzieło na krzyżu. Staliśmy się dziećmi żywego Boga, który darzy nas miłością, zachwyca się nami i wciąż wytrwale kształtuje nas na obraz Chrystusa.

KONLUZJA

Krzyż jest naszą jedyną nadzieją na pokój z Nim. Nie ma innego miejsca, gdzie grzesznicy, nawet ci usprawiedliwieni, mogliby się spotkać z Bogiem – jedynym takim miejscem jest krzyż.

Jeżeli zależy nam na duchowym wzroście, powinniśmy się skupić na pełniejszym zrozumieniu rzeczywistości Chrystusowego dzieła na krzyżu zamiast na podwajaniu własnych wysiłków. Dzień po dniu, chwila po chwili musimy pamiętać, czego dokonał dla nas Chrystus na krzyżu usuwając nasz grzech i dając nam nowe życie. W takim pojmowaniu uświęcenia rozumiemy, że nasze ciało pozostaje złe aż do dnia naszej śmierci. Ale poznajemy przy tym życie Chrystusa w nas.

W miarę coraz lepszego poznawania Boga coraz bardziej zmieniamy się na Jego podobieństwo. Nasza niezdolność do osiągnięcia tego o własnych siłach staje się jasna i z czasem coraz bardziej zaczynamy całkowicie polegać na Chrystusie. Ewangelia nabiera dla nas coraz większego znaczenia i rośnie nasza potrzeba Chrystusa. Rozumiemy głębiej to, w co uwierzyliśmy na początku. Przypominamy sobie prawdy Ewangelii. Wiarą sprawiamy, iż Chrystusowe dzieło śmierci i zmartwychwstania przybiera w naszym życiu coraz bardziej realne kształty.

PYTANIA DO ROZWAŻENIA, POWTÓRZENIA I ZASTOSOWANIA

- Na czym polega duchowy wzrost? Jak się ma do zbawienia?
- Jak wznosisz w świętości? Opisz ten proces posługując się zwyczajnym słownictwem i opowiedz, jak dowiedziałeś się, że dzieło Chrystusa odnosi się do tego procesu.
- Jaka jest twoja największa trudność odnośnie do duchowego wzrostu?
- Wynotuj to, co dokonało się wskutek Chrystusowej śmierci na krzyżu oraz zmartwychwstania. Opisz, jak te dokonania wcielić we własne życie.

PLAN DZIAŁANIA

Opisz innej osobie, czego się dowiedziałeś o wzrastaniu w świętości i objaśnij jej, jak stosujesz dokonania Chrystusa w codziennym życiu. Podaj konkretny przykład zmian w twoim chrześcijańskim życiu, które były wynikiem zrozumienia przez ciebie procesu uświęcenia.

DUCHOWY
CHARAKTER

4

LEKCJA

Przemieniająca moc Ewangelii

UWOLNIENIE OD NIEWOLI GRZECHU

☞ Cel lekcji

Celem tej lekcji jest wyjaśnienie, w jaki sposób uwolniliśmy się spod władzy grzechu w chwili zjednoczenia się z Chrystusem w Jego śmierci i zmartwychwstaniu po to, byśmy mogli doświadczyć mocy Ewangelii w naszym życiu i chodzeniu w wierze w tym nowym wymiarze rzeczywistości.

☞ Główne punkty

- Nasze zbawienie oznacza, że zostaliśmy przemienieni od wewnątrz.
- Z uwagi na swoją nową naturę w Chrystusie mamy siłę do pokonania grzechu.
- Bóg pragnie, byśmy chodzili w Duchu tak, by nie zaspokajać pożądań ciała.

☞ Pożądane rezultaty

Po opanowaniu treści tej lekcji każdy uczestnik powinien:

- Pojmować znaczenie zjednoczenia z Chrystusem oraz moc zdolną do uśmiercenia ciała tak, by nie znajdowało się już pod panowaniem grzechu.
- Chodzić w wierze w osobistej, duchowej śmierci i zmartwychwstaniu, z jakimi utożsamiliśmy się w Chrystusie oraz w wyzwoleniu spod władzy grzechu.

☞ Propozycje dla prowadzących nauczanie

Lekcja ta zawiera wiele odnośników do szóstego rozdziału z Listu do Rzymian 6,3-10. Uważna analiza tych fragmentów w ramach przygotowań umożliwi ci skuteczne poprowadzenie tej lekcji.

WPROWADZENIE

Ewangelia jest podstawą naszej relacji z Bogiem. Z Bożej perspektywy nasza relacja opiera się wyłącznie na Chrystusowym przebaczeniu i doskonałej sprawiedliwości danej nam przez wiarę. Prawda ta powinna umożliwić nam zapanowanie nad grzechem w naszym życiu, skutkiem czego powinna być głęboka osobista przemiana. Mimo to większość z nas wciąż zmaga się z grzechem i zastanawia się niekiedy, w jaki sposób dziś możemy być przemienieni. Dlaczego wierzący grzeszą? I co można z tym zrobić? Jak według Ewangelii może się dokonać nasza prawdziwa przemiana?

I. ŁASKA BOŻA A POZOSTAWIANIE W GRZECHU

A. Czy możemy dalej grzeszyć?

Jeśli łaska Boża naprawdę jest większa niż wszelkie nasze grzechy i jesteśmy usprawiedliwieni przez wiarę niezależnie od naszego posłuszeństwa, to czy możemy dalej grzeszyć? Jeśli z Bożej łaski mogą skorzystać ci, którzy nawet na nią nie zasługują, lecz otrzymują ją dzięki swojej wierze w Jezusa Chrystusa, zadawanie tego pytania jest rzeczą naturalną. Czy możemy dalej grzeszyć i oczekiwać, że Boża łaska to przykryje?

Apostoł Paweł odpowiedział na to pytanie w swoim Liście do Galacjan mówiąc: „nie bierzcie tej wolności jako zachęty do hołdowania ciału” (Gal. 5:13). Na to samo pytanie Paweł udziela odpowiedzi w szóstym rozdziale Listu do Rzymian: „Czyż mamy trwać w grzechu, aby łaska

bardziej się wzmogła? Żadną miarą! Jeżeli umarliśmy dla grzechu, jakże możemy żyć w nim nadal?" (Rzym. 6:1b,2).

B. Odpowiedź biblijna

Odpowiedź na to pytanie zdecydowanie brzmi: „nie”, nie powinniśmy dalej grzeszyć. Rozumiemy to i bardzo się staramy nie popełniać więcej grzechów. Samodyscyplina i zasady stają się normą postępowania dla kogoś, kto poważnie traktuje swoje chrześcijaństwo i pragnie uniknąć grzechu. Ale prawdziwa poprawa w kwestii grzechu wiąże się z wewnętrzną przemianą wierzącego.

Analizując odpowiedź Pawła w szóstym rozdziale Listu do Rzymian rozumiemy nie tylko powód, dla którego nie możemy dalej grzeszyć, ale też odkrywamy nową dla nas wolność spod władzy grzechu. Jest to bardzo ważny element zwycięskiego chrześcijańskiego życia. W naszym zbawieniu Bóg dostarczył rozwiązania naszych dwóch najbardziej podstawowych potrzeb: uwolnił nas od kary za grzech i pojednał tym samym ze sobą, a także wyzwolił nas spod władzy grzechu, abyśmy mogli żyć i kochać Go z własnej nieprzymuszonej woli. Fragment 6,1-2 z Listu do Rzymian uczy nas, że nie możemy w dalszym ciągu grzeszyć tak, jak przed naszym nawróceniem, ponieważ „umarliśmy dla grzechu”.

W naszym zbawieniu Bóg dostarczył rozwiązania naszych dwóch najbardziej podstawowych potrzeb: uwolnił nas od kary za grzech i pojednał tym samym ze sobą, a także wyzwolił nas spod władzy grzechu.

II. OCHRZCZENI W JEGO ŚMIERĆ – POWSTALI DO ŻYCIA W JEGO ZMARTWYCHWSTANIU (RZYM. 6:3-10)

W swoim Liście do Rzymian w odpowiedzi na pytanie dotyczące grzechu Paweł posługuje się obrazem chrztu dla zilustrowania zmiany, jaka ma miejsce, gdy dana osoba staje się dzieckiem Bożym. Przeczytaj uważnie fragment Rzym. 6:3-10.

A. Nasza śmierć z Chrystusem

1. W jaki sposób umarliśmy?

W szóstym rozdziale Listu do Rzymian 6:2-5 Paweł wyjaśnia, jak umarliśmy dla grzechu. Byliśmy zjednoczeni z Chrystusem i ochrzczeni w Jego śmierć. Zanim zaczniemy się zastanawiać nad naszym chrztem w śmierć Chrystusa, powinniśmy się skupić nad tym, co tak naprawdę spowodowało naszą śmierć dla grzechu. Stało się to dzięki naszemu zjednoczeniu z Chrystusem. W wymienionym fragmencie jest kilka oświadczeń, które wyrażają nasz związek z Chrystusem. W wierszu trzecim czytamy, że „my wszyscy, którzyśmy otrzymali chrzest zanurzający w Chrystusa Jezusa, zostaliśmy zanurzeni w Jego śmierć”. Wiersz czwarty mówi nam, że „zostaliśmy razem z Nim pogrzebani”. Z wiersza piątego dowiadujemy się, że „zostaliśmy z Nim złączeni w jedno”, a z wiersza ósmego, że „umarliśmy razem z Chrystusem”.

Z wszystkich tych oświadczeń jasno wynika, że poprzez nasze połączenie z Chrystusem w Jego śmierci sami umarliśmy. Jeśli chcemy się uwolnić od tkwiącej w nas grzesznej natury, nasz wewnętrzny człowiek musi doświadczyć śmierci. W chwili gdy Bóg w ponadnaturalny sposób połączył nas z Chrystusem, uśmiercił wewnętrznego człowieka, pomimo iż człowiek zewnętrzny żyje nadal.

Określenie „złączeni” (greckie *συμφυτοι*) w wierszu piątym („zostaliśmy z Nim złączeni w jedno”) było terminem używanym na szczepienie dwóch oddzielnych roślin. Kiedy obca gałąź została wszczepiona w dane drzewo, wraz z chwilą pobierania soków z tego drzewa była z nim *συμφυτοι*, „złączona”. Była to żywa, organiczna więź. Ten sam rodzaj żywej więzi ma miejsce wtedy, gdy wierzymy w Chrystusa. W ponadnaturalny sposób jesteśmy złączeni z Jezusem Chrystusem, a On daje życie naszemu wewnętrznemu człowiekowi. Zanim jednak zaczniemy żyć w wolności, musimy najpierw umrzeć po to, by oddzielić naszego

wewnętrznego człowieka od grzesznej natury. Tak więc jesteśmy złączeni w Chrystusie w Jego śmierci.

Nasza śmierć z Chrystusem spowodowała rozdzielenie naszego wewnętrznego człowieka z grzeszną naturą, co z kolei wyzwoliło nas spod władzy grzechu. Pomimo iż grzeszna natura wciąż istnieje i stanowi w nas źródło zła, nie może już nad nami panować, a my nie jesteśmy zniewoleni jej władzą. Jest to nasza pewna, nowa rzeczywistość i musimy wierzyć w jej prawdziwość, jeśli mamy prowadzić udane życie jako chrześcijanie.

2. *Co się stało wskutek naszej śmierci z Chrystusem?*

W szóstym wierszu szóstego rozdziału Listu do Rzymian czytamy, co się stało wskutek naszej śmierci z Chrystusem: nasz „dawny człowiek” został ukrzyżowany. Chodzi tu o wewnętrznego człowieka, który istniał zanim uwierzyliśmy w Jezusa Chrystusa i otrzymaliśmy od Niego nowe życie. Dawny człowiek był niewolnikiem grzechu. Gdy jednak zostaliśmy złączeni z Chrystusem w Jego śmierci, wewnętrzny człowiek został ukrzyżowany, a nasze grzeszne ciało „zniszczone”. Greckie słowo *katargethe*⁵, „zniszczony” nie oznacza całkowitej zagłady i eliminacji grzechu z naszego wnętrza. Oznacza ono „unieszkodliwić, uczynić bezsilnym, unieważnić”, a zatem uczynić coś nieskutecznym przez to, że pozbawia się coś obowiązującej mocy czy sprawowania kontroli. Paweł posługuje się tym samym słowem w trzecim wierszu trzeciego rozdziału Listu do Rzymian, w którym pisze, że ludzka niewiara nie „niweczy” Bożej wierności. W drugim wierszu siódmego rozdziału Listu do Rzymian czytamy, że nad kobietą zamężną prawo małżeńskie „traci moc” z chwilą śmierci jej męża. Takie znaczenie ma to słowo w omawianym kontekście. Panowanie grzechu traci nad nami moc, ponieważ jego zdolność kontrolowania nas została usunięta. Łańcuchy grzechu zostały zerwane i nie jesteśmy już jego niewolnikami.

B. Skutek końcowy: nowe życie z Chrystusem

We fragmencie tym jest zawarta pewna końcowa myśl, która wyjaśnia przemianę naszego wewnętrznego człowieka. Mowa tam o tym, że jesteśmy złączeni z Chrystusem nie tylko w Jego śmierci, ale też w zmartwychwstaniu. Nie tylko umarliśmy, lecz również powstaliśmy do nowego życia. Dzięki złączeniu z Chrystusem i dlatego, że Chrystus żyje, nasz wewnętrzny człowiek też obecnie żyje. W czwartym wierszu szóstego rozdziału Listu do Rzymian czytamy, iż tak jak Chrystus powstał z martwych dzięki mocy Ojca, tak i my mamy wkraczać w nowe życie dzięki tej samej mocy. Moc, która wzbudziła Chrystusa z martwych, nas również wzbudziła z martwych.

Skutkiem tego wszystkiego jest działanie w nas potężnej i ponadnaturalnej siły oraz przemiana naszego wewnętrznego człowieka. Dawny człowiek umarł, a w jego miejsce powstał do życia nowy. Jaki jest ten nowy człowiek? Z szóstego i siódmego wiersza szóstego rozdziału Listu do Rzymian dowiadujemy się, że ten nowy wewnętrzny człowiek jest wolny od grzechu i nie jest już jego niewolnikiem. Tym właśnie jesteśmy w Chrystusie.

C. Przyjęcie wiarą nowego życia w Chrystusie

Zadaniem chrześcijan jest wprowadzanie tych prawd w codzienne życie. Wszyscy wiemy, iż grzech wciąż w nas istnieje i podczas naszych ziemskich zmagania z nim możemy stracić z oczu nasze nowe życie, które naprawdę istnieje w Chrystusie. Są okresy, kiedy nie czujemy się całkowicie wolni od grzechu i zastanawiamy się, czy w ogóle przytrafiło się nam coś ponadnaturalnego. Możemy zgodzić się z wyznaniem apostoła Pawła: „Nie czynię bowiem dobra, którego chcę, ale czynię to zło, którego nie chcę” (Rzym. 7:19).

Dlatego właśnie tak ważne są dla nas słowa zamykające szósty rozdział Listu do Rzymian. Trzykrotnie w tym fragmencie Paweł polecał nam poznać tę prawdę (ww. 3,6,9). Pragnie on, byśmy zrozumieli, co tak naprawdę się z nami stało w Chrystusie. Następnie w wierszu jedenastym Paweł dochodzi do wniosku: „*Tak i wy rozumieście, że umarliście dla grzechu, żyjecie zaś dla Boga w Chrystusie Jezusie*”. W wierszu tym pojawia się greckie słowo *λογίζομαι*, „liczyć”, termin matematyczny używany na rozwiązywanie jakiegoś zadania lub obliczanie. Wyraz ten jest tu

⁵ καταργεω

zastosowany przenieś na „pełne potwierdzenie” prawd tu wyrażonych. Paweł zachęca nas do pełnego zaufania i wiary w tę podstawową prawdę o nas samych. Dawny człowiek już w nas nie żyje. Był on niewolnikiem grzechu, lecz został ukrzyżowany wtedy, gdy zostaliśmy złączeni z Chrystusem w Jego śmierci i zmartwychwstaniu i jesteśmy teraz przemienieni w nowych mężczyzn i kobiety. Musimy potwierdzić i wierzyć w to, że ożyliśmy w Chrystusie i staliśmy się nowymi stworzeniami od wewnątrz.

Nasze chrześcijańskie życie polega na chodzeniu dzięki wierze w tę prawdę. Mimo iż nie doświadczamy tego przez cały czas, nie zmienia to faktu, że to się rzeczywiście dokonało. Codziennie musimy odwracać się od naszych grzechów i wierzyć, że stanowimy jedno z Chrystusem i żyjemy złączeni z Nim.

III. MOC UWOLNIENIA OD GRZECHU

Według szóstego rozdziału Listu do Rzymian przez to, że jesteśmy złączeni z Chrystusem, umarliśmy i powstaliśmy z Nim do życia. Jego zwycięstwo nad grzechem stało się naszym zwycięstwem. Grzech już nad nami nie panuje. Ta wspaniała chrześcijańska rzeczywistość nie oznacza jednak, że grzech już nie próbuje nas zniewolić. Nie jest jednak naszym panem mimo swoich bezustannych wysiłków odzyskania nad nami swojej władzy i panowania.

Być może myślisz: „Ale ja bez przerwy zmagam się z grzechem. Jak mogę go pokonać?” Możesz być pewien, że żadna lista zasad czy samodyscypliny nie wystarczy do zwycięskiego życia w chrześcijaństwie. Możemy wciąż próbować coś osiągnąć w oparciu o własne siły i w końcu poniesiemy porażkę, gdyż ciało jest podatne na grzech. Prawdziwa poprawa i odejście od grzechu wiąże się z wewnętrzną przemianą wierzącego. Zwalczamy grzech umacniając swoją świadomość tego, kim jesteśmy w Chrystusie.

A. Postaraj się zrozumieć Nową Naturę

Gdy stałeś się chrześcijaninem, nie dodałeś bożej natury do swojej dawnej grzesznej. Wymieniłeś natury – stałeś się nowym stworzeniem (2 Kor. 5:17). W chwili gdy zostałeś Bożym dzieckiem, zostałeś przeniesiony z królestwa ciemności do królestwa światła. „Dawny nasz człowiek (natura) został razem z Nim ukrzyżowany” (Rzym. 6:6). Nasza dawna natura jest bezsilna!

Skoro posiadamy nową naturę, to dlaczego grzeszymy? Jest greckie słowo powtarzane wielokrotnie na kartach Nowego Testamentu wskazujące na źródło grzechu w życiu osoby wierzącej. Słowem tym jest ciało. Czym jest ciało? Jest to ta część naszego umysłu, uczuć i woli, która uzależniła się lub przywykła do grzechu. Nawyki i wzorce myślenia są nam przekazywane przez świat, bezbożnych nauczycieli oraz wskutek bezpośrednich ataków Szatana. Nasze światowe doświadczenia tak zaprogramowały nasz mózg, by funkcjonował z dala od Boga i według zasad narzuconych przez świat.

B. Żyj w Duchu

Fragment z ósmego rozdziału Listu do Rzymian, wiersze 5-7 pokazują kontrast między żyjącymi według ciała i według Ducha. Tutaj możemy się dowiedzieć, że decyduje o tym umysł nastawiony albo na ciało, albo na Ducha. Twoje ciało, wyćwiczone przez świat, wytwarza światowe myśli i plany, które prowadzą cię do grzechu. Jako wierzący mamy nie pozostawać w ciele, lecz w Duchu (Rzym. 8:9, Gal. 5:16). Możemy jednak żyć według ciała (Rzym. 8:12-13). Niewierzący nie mają wyboru – chodzą oni w ciele, ponieważ żyją w ciele. Ale my nie jesteśmy skazani na ciało...my mamy wybór. Musimy nauczyć się i wybierać chodzenie w Duchu, a nie w ciele. Paweł radzi: „Oto, czego uczyć: postępujcie według ducha, a nie spełnicie pożądania ciała” (Gal. 5:16).

C. Uświadom sobie swoją tożsamość jako Bożego dziecka

Zanim poznaliśmy Chrystusa, byliśmy grzesznikami, lecz kiedy staliśmy się Bożymi dziećmi, zostaliśmy ‘świętymi’. Jesteśmy świętymi czy grzesznikami? Odpowiedź może być trudna. Jeśli jednak uważasz siebie po części za świętego, a po części za grzesznika, po części za światło, a po części za ciemność, będziesz wciąż się zmagać i ponosił porażki. Kiedy wierzący rozumieją

przemianę, jaka miała miejsce, powinni dążyć do tego, by wciąż sobie uświadamiać, kim są w zmartwychwstałym Chrystusie. Ilekroć stykamy się z grzechem, powinniśmy myśleć o sobie jako o Bożych dzieciach. Jeżeli uważamy się za grzeszników, będziemy mieć tendencję do życia jak grzesznicy. Powinniśmy postrzegać siebie jako świętych, jako dzieci Boże, po to, by żyć jak Boże dzieci.

D. Odnów swój umysł

Wiele grzesznych wzorców postępowania zaczyna się od złych myśli. Grzeszne sposoby myślenia muszą być przemienione „przez odnawianie umysłu” (Rzym. 12:2). Umysł jest centrum walki z grzechem. W Drugim Liście do Koryntian 11:3 możemy przeczytać, że tak jak Ewa dała się zwieść Szatanowi, tak nasze umysły mogą być odciągnięte od szczerego i czystego oddania Chrystusowi. Szatan wywierał wpływ na umysły Dawida, Salomona, Ananiasza, chrześcijan w Koryncie i może też wpływać na twój umysł. Może wnieść tam swoje myśli i przekonać cię, że są one twoje czy nawet Boże. My jednak „wszelki umysł poddajemy w posłuszeństwo Chrystusowi” (2 Kor. 10:5).

E. Znaj prawdę

W czym tkwi moc grzechu? Szatan według Ewangelii Jana „jest kłamcą i ojcem kłamstwa” (Jan 8:44). Ilekroć mamy pokusę zgrzeszyć, zawsze kryje się za tym jakieś kłamstwo. Ale w tej samej Ewangelii Jezus mówi: „i poznacie prawdę, a prawda was wyzwoli” (Jan 8:32). Nasza obrona przed grzechem jest prawdą. Znając naszą prawdziwą, zwycięską tożsamość jako wierzących w Chrystusa, znajdujemy wolność od władzy grzechu.

KONKLUZJA

Ewangelia jest podstawą naszej relacji z Bogiem. Z Bożej perspektywy relacja ta opiera się wyłącznie na Chrystusowym przebaczeniu i doskonałej sprawiedliwości nadanej nam przez wiarę. Prawda ta powinna sprzyjać naszej uczciwości przed Bogiem w sprawie grzechu oraz dawać nam pewność Jego hojnej łaski wobec nas. Powinna ona inspirować nas do życia w sprawiedliwości nie dlatego, że sami czynimy się sprawiedliwymi, lecz dlatego, że Bóg dzięki swej łasce uznał nas za takich.

Bardzo istotna w zwycięstwie nad grzechem jest rosnąca, silna wiara w Chrystusa, oparta na Jego dziele krzyża, gdyż wtedy Jego moc działa w nas potężnie i ujawnia wyraźnie nasze grzechy i słabości. Wiara ta głębiej rozumie i docenia Bożą łaskę prowadząc nas do bardziej intymnego poznania Boga.

PYTANIA DO ROZWAŻENIA, POWTÓRZENIA I ZASTOSOWANIA

- W jaki sposób pozwalasz swoim uczuciom zamiast wierze w Boże Słowo wpływać na sposób patrzenia na twoje życie w Chrystusie?
- Ilekroć zmagasz się z grzechem, co wnosi więcej mocy w twoje życie: podważanie wysiłków czy większa wiara?
- Jak słowo „liczyć” odnosi się do wiary w Liście do Rzymian 6:11?
- Co się stało z twoją grzeszną naturą w świetle Pawłowego Listu do Rzymian?
- Jak można żyć według Ducha?

DUCHOWY
CHARAKTER

5

LEKCJA

Prowadzenie dziennika duchowego

☞ Cel lekcji

Celem tej lekcji jest przedstawienie prowadzenia dziennika jako praktycznego narzędzia ułatwiającego wierzącym skupienie się na osobistym wzroście duchowym oraz rozwoju w służbie.

☞ Główne punkty

- Po co prowadzić duchowy dziennik?
- Codzienny czas z Bogiem
- Codzienne wpisy do dziennika

☞ Pożądane rezultaty

Po opanowaniu treści tej lekcji każdy uczestnik powinien:

- Potrafić posługiwać się dziennikiem jako skutecznym narzędziem do zapisywania osobistych refleksji, modlitw i odpowiedzi na nie, kontaktów w służbie, grup komórkowych i notatek oraz codziennych przemyśleń.

☞ Propozycje dla prowadzących nauczanie

Być może będziecie chcieli wykonać lub zamówić dziennik dla uczestników kursu do użytku podczas seminarium szkoleniowego. The Church Planter's Daily Journal (Dziennik duchowy założyciela kościołów) z Ligi Biblijnej jest bardzo prostą i przydatną pomocą (zobacz Bibliografia w celu uzyskania bliższych informacji).

WPROWADZENIE

W szybkim tempie współczesnego życia niewiele osób znajduje czas i miejsce na refleksję o Bogu i Jego Słowie oraz zastosowaniu go do swego osobistego życia. Ponieważ uczeń pragnie rozwijać się i zmieniać, poddaje swoje życie ciągłej ocenie. Podobnie jak król Dawid prosi Pana, by badał jego serce i życie oraz odślaniał wszystkie wady i grzechy po to, by mógł on się zmieniać i wzrastać (Ps. 139:23-24). Bardzo potrzebujemy tego, by codziennie zatrzymać się na chwilę przed Bogiem i zerwać kajdany zapracowania (Ps. 46:10; 37:7).

Prowadzenie dziennika będzie dla ciebie wielką pomocą podczas całego procesu zakładania kościoła. Niniejsza lekcja opisuje elementy dziennika założyciela kościoła, które możesz wykorzystać w prowadzeniu własnego dziennika.

I. PO CO PROWADZIĆ DZIENNIK?

Kiedy Izraelici przekroczyli rzekę Jordan, aby wejść do Ziemi Obiecanej, Bóg polecił im wziąć z rzeki dwanaście kamieni i zostawić pamiątkę. Celem jej było przypominanie obecnym i przyszłym pokoleniom Izraelitów o Bożej wierności i mocy, jakiej doświadczyli w swoich szeregach (Joz. 4:1-9).

Podobnie i my, gdy zapisujemy lekcje, jakich nam udzielił Bóg lub własne doświadczenia, modlitwy i odpowiedzi na nie, możemy przypominać sobie przykłady Bożej miłości i wierności w naszym życiu, ilekroć stoją przed nami wyzwania lub odczuwamy zniechęcenie. Systematyczne prowadzenie dziennika jest jednym z najskuteczniejszych sposobów ćwiczenia odpowiedzialności za nasz duchowy

wzrost i służbę. Dziennik zmusza nas do zastanowienia się nad własnym życiem i poukładania priorytetów. Pomaga on również wzrastać w wierze pozwalając nam dostrzec, w jaki sposób nasza wiedza i rozumienie Boga zwiększyły się wraz z upływem czasu oraz jak Bóg odpowiedział na nasze modlitwy.

Przez całe wieki chrześcijanie wiele się uczyli z dzienników sławnych wierzących takich jak Jonathan Edwards, Hudson Taylor czy Amy Carmichael. Byli oni żywym świadectwem relacji Boga z daną osobą i zachętą do intymnej więzi, jaką my też możemy z Nim mieć.

Poza tym, że dziennik jest zapisem naszego osobistego duchowego wzrostu, może on też dodatkowo stanowić skuteczne narzędzie rozwoju naszej służby. Jeśli Bóg powołuje cię do zakładania kościoła lub bycia członkiem grupy zakładającej kościół, będziesz się angażował w konkretne zadania typu ewangelizacja, uczniostwo, rozwój małych grup itp. Dziennik może być pomocny w zapisywaniu kontaktów międzyludzkich, obserwacji i celów spotkań grup komórkowych, pytań i spraw, które chcesz omówić ze swoim doradcą itp. Służy on jako widzialny znak twojej służby i pozwala ci zobaczyć, jak Bóg używa cię w konkretny sposób do przyprowadzania ludzi do siebie i zakładania kościoła. Dziennik dostarcza też materiału do przeglądu wraz z twoim nauczycielem lub doradcą.

II. CODZIENNY CICHY CZAS Z BOGIEM (ILUSTRACJA 5.1)

Ilustracja 5.1 jest przykładową formą zapisu refleksji z twojego codziennego cichego czasu z Bożym Słowem oraz modlitw i odpowiedzi na nie. Zwróć uwagę na następujące elementy w tej formie:


- **Fragment na dziś:** Zwróć uwagę na fragment biblijny czytany w trakcie cichego czasu.
- **Osobiste przemyślenia:** Przeczytaj fragment biblijny, poświęć chwilę czasu na refleksje i modlitwę nad nim. Zapisz wszelkie wnioski podsuwane ci przez Ducha Świętego odnośnie do tego fragmentu. Co mówi ten fragment? Co zauważyłeś? Jak możesz dziś zastosować ten fragment do własnego życia?
- **Obietnice, których można się uchwycić:** Czy fragment ten zawiera jakieś obietnice? Odnotuj je i podziękuj Bogu za te prawdy.
- **Polecenia do wykonania:** Czy we fragmencie tym są jakieś polecenia, które powinieneś wykonać?
- **Modlitwa:** Wypisz wszystkie prośby, które szczególnie ci leżą na sercu i odpowiedzi na nie. Bądź bardzo konkretny. To pomoże ci zobaczyć, jak Bóg działa poprzez twoje modlitwy.

III. SYSTEMATYCZNE PROWADZENIE DZIENNIKA (ILUSTRACJA 5.1)

Ilustracja 5.1 jest przykładową stroną z dziennika, który pomaga ci śledzić postępy w twojej służbie zakładania kościołów. Zwróć uwagę na podane niżej tematy, jakie możesz wziąć pod uwagę prowadząc swój dziennik:

- **Plany działania:** Zapisz wszystko, co zrobiłeś przy sporządzaniu planów działania. Zrób listę tego, co udało ci się dokonać przy sporządzaniu planu działania czy postępów w pracy.
- **Kontakty:** Wynotuj kontakty ewangelizacyjne na dany dzień. Wpisz efekty spędzonego razem czasu. Czy podzieliłeś się swoim świadectwem? Jak zostało przyjęte? Czy osoby te były otwarte czy zamknięte na Ewangelię?
- **Spotkania:** Sporządzaj notatki odnośnie do każdej grupy komórkowej, spotkania grupy domowej czy szczególnego zadania. Kiedy i gdzie odbyło się spotkanie? Kto je poprowadził? Co robiliście (studium biblijne, modlitwa grupowa, pokazywanie filmu „Jezus” przyjacielom)? Ile było osób? Ile spośród nich przychodzi regularnie? Czy byli jacyś goście? Czy ktoś podjął decyzję o życiu dla Chrystusa? Zapisz wszelkie problemy czy sprawy wymagające szczególnej uwagi.
- **Refleksje:** Poświęć nieco czasu na refleksje dotyczące tego dnia. Czy jest w nim coś szczególnego dla ciebie? Czy nauczyłeś się lub zauważyłeś coś odnośnie do swego osobistego życia lub służby, co chcesz odnotować? Refleksje te to osobiste notatki dotyczące twojego własnego życia. **Nie musisz się nimi z nikim dzielić.** Pomagają ci one spojrzeć na swój dzień z pewnej perspektywy i utrwalić wszystko, czego uczy cię Duch Święty.

Ilustracja 5.1 Codzienny cichy czas i dziennik duchowy

<p>CODZIENNY CICHY CZAS</p> <p>Fragment na dziś: <i>1Koryntian 13</i></p> <ul style="list-style-type: none">• Osobiste przemyślenia: <u>Wszystkie moje czyny muszą wypływać z miłości. Okazuję swoją miłość czynem. Miłość jest cierpliwa. Muszę być cierpliwy w mojej miłości do innych. Powinienem skupiać się na innych zamiast na sobie</u>• Obietnice, których można się uchwycić: <u>Teraz jesteśmy niedoskonali, lecz w niebie osiągniemy doskonałość i zobaczymy Boga twarzą w twarz takim, jaki naprawdę jest. Teraz nasze rozumienie jest tylko częściowe.</u>• Polecenia do wykonania: <u>Okazuj miłość taką, jak ta opisana w tym rozdziale, upewnij się, czy twoje czyny wypływają z miłości, w przeciwnym razie są bezwartościowe.</u> <p>MODLITWA Prośby i odpowiedzi</p> <p>P: o okazję do podzielenia się moją wiarą z Dr. M.</p> <p>P: o rozwój grupy osób usługujących</p> <p>O: stan zdrowia mojej mamy znacznie się poprawił</p>		<p>data: _____</p> <p>Plany działania:</p> <ul style="list-style-type: none">• <u>Założenie trójki modlitewnej</u>• <u>Ustalenie obszaru docelowego</u>• <u>Rozpoczęcie indukcyjnego studium biblijnego na podstawie Ewangelii Jana 17</u> <hr/> <p>Kontakty:</p> <table><thead><tr><th>Imię</th><th>Uwagi</th></tr></thead><tbody><tr><td><u>Dr. Nowak</u></td><td><u>Podzielić się świadectwem</u></td></tr><tr><td><u>Ciocia Ula</u></td><td><u>Pokazać film „Jezus”</u></td></tr><tr><td><u>Pani Kowalska</u></td><td><u>Podzielić się świadectwem, wyraziła żal za grzechy</u></td></tr></tbody></table> <p>Spotkania (grupy komórkowe, spotkania domowe, szczególne okazje)</p> <p>U Jany o siódmej. Spotkanie naszej trójki modlitewnej (Jana, Maria i ja). Modliłyśmy się przez dwie godziny. Będziemy się spotykać co tydzień u Jany.</p> <p>Refleksje na temat dzisiejszego dnia</p> <p>Jestem bardzo zadowolona z naszej trójki modlitewnej. Nigdy przedtem nie modliłam się systematycznie z innymi o niewierzących. Jestem bardzo ciekawa, jak Bóg posłuży się naszymi modlitwami.</p>	Imię	Uwagi	<u>Dr. Nowak</u>	<u>Podzielić się świadectwem</u>	<u>Ciocia Ula</u>	<u>Pokazać film „Jezus”</u>	<u>Pani Kowalska</u>	<u>Podzielić się świadectwem, wyraziła żal za grzechy</u>
Imię	Uwagi									
<u>Dr. Nowak</u>	<u>Podzielić się świadectwem</u>									
<u>Ciocia Ula</u>	<u>Pokazać film „Jezus”</u>									
<u>Pani Kowalska</u>	<u>Podzielić się świadectwem, wyraziła żal za grzechy</u>									

KONKLUZJA

Jeśli twój nauczyciel lub doradca nie ma dla ciebie dziennika, wykorzystaj do tego celu czysty notatnik. Ważne jest, by dziennik ten pomagał ci rozmyślać o tym, czego Bóg uczy cię w swoim Słowie i modlitwie oraz abyś zapisywał postępy i lekcje wyniesione ze swojej służby zakładania kościołów.

PLAN DZIAŁANIA

W ramach cyklu szkoleniowego na temat zakładania kościołów prowadź dziennik cichego czasu z Bogiem i postępow w służbie w oparciu o ilustrację 5.1. Być może zechcesz przenieść wzór podany na ilustracji 5.1 do własnego zeszytu. Przygotuj się do pokazania tego dziennika swemu nauczycielowi lub doradcy.

BIBLIOGRAFIA

The Church Planter's Daily Journal. The Bible League, 16801 Van Darn Rd., South Holland, IL 60473 USA.
E-mail: bibleleague@xc.org

MODLITWA

MODLITWA
LEKCJA **1,2**

Koncert modlitwy

MODLITWA O PRZEBUDZENIE

Cel lekcji

Celem tej lekcji jest wyjaśnienie koncepcji koncertu modlitwy oraz ukazanie, jak się nią posługiwać w modlitwie o przebudzenie.

Główne punkty

- Zakładanie kościołów rozpoczyna się od przebudzenia wierzących.
- Modlitwa jest kluczowym elementem przebudzenia.

Pożądane rezultaty

Po opanowaniu treści tej lekcji każdy uczestnik powinien:

- Rozumieć formę koncertu modlitwy.
- Być przekonanym o kluczowej roli osobistego przebudzenia w zakładaniu kościołów.

Propozycje dla prowadzących nauczanie

Jest to lekcja dwugodzinna. Wykorzystaj ją jako szkic do pierwszego koncertu modlitwy. Większość tej lekcji należy spędzić na modlitwie, posługując się sekcją II jako przewodnikiem.

WPROWADZENIE

Modlitwa jest niezbędnym składnikiem zakładania kościołów. Bez Bożego błogosławieństwa i prowadzenia wszystkie nasze najlepsze wysiłki zawiodą. Dlatego każde z seminariów zawiera koncert modlitwy. Słowo „koncert” nasuwa skojarzenia ze zorganizowaną prezentacją muzyki instrumentalnej, wokalne czy obu. Koncert składa się zawsze z więcej niż jednego utworu, ale ma na ogół jakiś motyw przewodni – przedstawia się w nim utwory jednego kompozytora, szczególny rodzaj muzyki, instrumentu, odbywa się on z okazji jakiegoś święta lub nieskończonej różnorodności powiązań.

Koncert modlitwy również jest tak zorganizowany, że skupia się na danym temacie. Może brać w nim udział wiele osób, może się składać z wielu modlitw, lecz zmierzają one wszystkie w jednym kierunku. Słuchaczem tego koncertu jest sam Bóg. Dlatego koncert powinien się opierać na takich wątkach biblijnych, które będą mu sprawiały przyjemność.

I. JAK ZAPLANOWAĆ I POPROWADZIĆ KONCERT MODLITWY

Chrześcijanie często bywają pobudzeni do modlitwy dzięki udziałowi w jakiejś akcji modlitewnej, która przerasta ich wcześniejsze doświadczenia. Dzięki modlitwie w wielkiej grupie innych chrześcijan z różnych wyznań i kościołów wierzący uświadamiają sobie, że nie są sami i nie żyją w izolacji, lecz stanowią część wielkiego Bożego ruchu. Widzą, że modlitwa to nie tylko nudny obowiązek, lecz coś ekscytującego, budującego wiarę i wyzwalającego moc. Na wszystkich pięciu wielkich kontynentach świata koncerty modlitwy pobudzały do modlitwy na szeroką skalę, umacniały jedność wśród chrześcijan i rozpały do akcji ewangelizacyjnych i zakładania kościołów.

Koncerty modlitwy opierają się na dwóch głównych koncepcjach biblijnych:

- Modlitwa skierowana *do wewnątrz*- prośenie Boga o to, by ukazał swemu kościołowi „pełnię” Chrystusa jako Pana w jego szeregach. Taka jest idea ożywienia, odnowy i przebudzenia kościoła.

- Modlitwa skierowana *na zewnątrz*- proszenie Boga o „wypełnienie” Jego celu za pośrednictwem kościoła wśród wszystkich narodów. Chodzi tu o wypełnienie Wielkiego Nakazu Misyjnego- ewangelizacji świata, ewangelizacji w kościele miejscowym i zakładania kościołów aż do nasycenia.

Koncerty modlitwy mogą być zorganizowane dla kościoła miejscowego lub w danej okolicy z udziałem wielu kościołów miejscowych z akcentem na jedność i wspólną pracę. Poniżej zamieszczamy propozycję Koncertu Modlitwy, którą można dostosować do twojej lokalnej sytuacji. Ważne jest, by modlić się systematycznie i zespołowo.

Poniżej zamieszczone są proponowane elementy koncertu modlitwy. Warto zaplanować go na dwie lub trzy godziny wieczorne bądź popołudniowe. Długość każdego elementu zależy od poszczególnych celów każdego koncertu modlitwy. Warto jednak uwzględnić je wszystkie. Zapewnia to prawidłowy i wyważony przebieg koncertu bez odchodzenia od głównego wątku.

A. Główny wątek

Warto, by koncert modlitwy był osnuty wokół konkretnego motywu. Pomoże to skupić uwagę na danym wątku i pozwoli na konkretne modlitwy. Np. w stolicy Kazachstanu koncert modlitwy odbył się na temat pojednania. Uroczystość skupiała się na Bogu jako tym, który jedna się z ludźmi oraz na chrześcijanach jako pośrednikach pojednania. Podczas modlitwy zarówno Rosjanie, jak i Kazachowie prosili o wybaczenie krzywd wyrządzonych sobie nawzajem. Koncert ten pomógł wytworzyć atmosferę jedności oraz ukazał wspólny cel kościołom rosyjskim i kazachskim w tym mieście.

B. Program

Przywitajcie zebranych i posługując się Biblią przedstawcie motyw przewodni koncertu modlitwy. Co na ten temat mówi Słowo Boże? Zaprezentujcie główne punkty programu. Wyjaśnijcie przebieg koncertu, doniosłość jego poszczególnych części i ich harmonijną całość. Uczulcie na to, by okazywać sobie nawzajem wrażliwość- zaproponuj czas trwania modlitwy, ton (głośno, cicho) itp.

C. Uroczystość

Wysławiajcie Boga za Jego wierność, Królestwo, Jego Syna Jezusa Chrystusa itp. Upewnijcie się, czy to wysławianie skupia się na Bożym charakterze. Wykorzystajcie ten czas na to, by naświetlić ważne zagadnienia w duchowym przebudzeniu i ewangelizacji świata. Postarajcie się o właściwą różnorodność hymnów i pieśni oraz dopilnujcie, by wiązały się one z głównym tematem koncertu. Wystarczy do tego kilka krótkich komentarzy przed każdym kolejnym utworem. Warto przy tym pamiętać, że nie jest to kazanie, lecz prowadzenie innych w uwielbieniu i wysławianiu Pana.

D. Wyznanie i przygotowanie

Zachęćcie uczestników do potwierdzenia ich gotowości słuchania Bożego głosu i pragnienia służby dla Kościoła i świata poprzez modlitwy wstawiennicze. Poprowadźcie ich w modlitwie zawierającej wyznanie wszelkich grzechów, aby mogli być czysti i gotowi do modlitwy. Nie oznacza to, że wyznanie to musi się odbywać na głos. Poproście o napełnienie Duchem Świętym i Jego prowadzenie w modlitwie. Poświęćcie czas na spokojne słuchanie tego, co Bóg mówi poprzez Pismo oraz Ducha Świętego.

E. Modlitwa w małych grupach

Poproście uczestników o podzielenie się na małe grupy od dwóch do sześciu osób i modlitwę w danej sprawie o zasięgu miejscowym, regionalnym, narodowym i międzynarodowym. Po czasie przeznaczonym na modlitwę w małych grupach poprowadźcie modlitwę o rosnący ruch modlitewny. Proście Boga o systematyczność i wytrwałość uczestników w modleniu się. Proście też o to, by w waszym mieście, miasteczku czy miejscowości wyłonił się ruch modlitewny. Módlcie się o to, by koncert modlitwy objął kościół w całym kraju.

F. Prezentacja

W trakcie modlitwy można posługiwać się informacją i materiałami po to, by skupić uwagę i zachęcić modlących się. Mapy przedstawiające obszary, na których istnieją potrzeby, mogą stanowić doskonałą pomoc wizualną. Można sporządzić mapy ilustrujące rozmieszczenie kościołów na danym terenie oraz miejsca, gdzie ich brakuje. Można też pokazać miejsca o wysokiej stopie bezrobocia, wskaźniku rodziców samotnie wychowujących dzieci itp., aby zainspirować do modlitwy, która przyniesie jakiś przełom.

G. Oddawanie czci i uwielbianie

Zakończcie czasem czci i uwielbiania Boga za Jego cudowne drogi. Zaofiarujcie siebie jako odpowiedzi na wasze modlitwy i życie tak, by sprostać temu wyzwaniu.

II. KONCERT MODLITWY

Tematem koncertu jest przebudzenie. Polega ono na odnowieniu duchowego życia osoby wierzącej. Wymaga ponadnaturalnego pobudzenia, przejęcia się i wyznania grzechów. Jego efektem jest zwrócenie się do Boga z głębszą miłością i większym posłuszeństwem wobec Jego poleceń.

Czasom duchowego przebudzenia kościoła towarzyszy duchowe ożywienie wśród ludzi, którzy nie narodziли się na nowo. Poszczególne osoby i całe grupy zaczynają mocno wierzyć w Chrystusa, powstają nowe kościoły i następuje przemiana społeczeństwa. Oznacza to, że do zakładania kościołów konieczne jest przebudzenie wśród wierzących.

Wykorzystaj pozostały czas lekcji na modlitwę w oparciu o podany materiał na temat przebudzenia. Zanim przejdziesz dalej, poświęć odpowiednią ilość czasu na zastanowienie się nad poszczególnymi punktami.

A. Warunki przebudzenia

Przebudzenie ma miejsce wtedy, gdy Duch Boży porusza się w życiu Bożych dzieci przekonując je o grzechu i wzywając do poprawy. Przeczytaj poniższe fragmenty dla przypomnienia swoim uczniom, że „przebudzenie zaczyna się w sercu – MOIM SERCU.”

1. Kochanie Boga całym sercem i całkowite posłuszeństwo wobec Jego poleceń

- Przeczytajcie fragment z 5 Księgi Mojżeszowej 30:1-10.
- Śpiewajcie pieśni uwielbienia i chwały wyrażające miłość do Pana.
- Przeznaczcie cichy czas na indywidualne prośby o to, by Pan pokazał te dziedziny życia, które nie odzwierciedlają całkowitego posłuszeństwa Bożym poleceniom.

2. Pokorne szukanie Pana

„Jeśli upokorzy się mój lud, nad którym zostało wezwane moje Imię, i będą błagać, i będą szukać mego oblicza, a odwrócą się od swoich złych dróg, Ja z nieba wysłucham i przebaczę im grzechy, a kraj ich ocalę” (2 Kron. 7:14).

- Razem jako Jego lud pokornie szukajcie Jego oblicza.

3. Uznanie swego grzechu i winy

„Wróć (...) - wyrocznia Pana. Nie okażę wam oblicza surowego, bo miłosierny jestem - wyrocznia Pana - nie będę pałał gniewem na wieki. TYLKO UZNAJ SWOJĄ WINĘ, że zbuntowałaś się przeciw Panu, Bogu swemu (...), a głosu mego nie słuchałaś” (Jer. 3:12-13).

„Zbadaj mnie, Boże, i poznaj me serce; doświadcz i poznaj moje troski, i zobacz, czy jestem na drodze nieprawej, a skieruj mnie na drogę wieczną” (Ps. 139:23-24).

- Poświęćcie trochę czasu na ciche, indywidualne wyznawanie przed Panem wszelkich grzechów osobistych oraz na prośbę o oczyszczenie (1 Jana 1:7,9).

B. Rola przywództwa w ruchach przebudzeniowych

Bóg postawił przywódców w Kościele po to, by prowadzili Jego lud drogami sprawiedliwości. Pastorzy i założyciele kościołów powinni być przykładem dla prowadzonego przez siebie ludu.

1. Przywódcy dają przykład przez osobiste opamiętanie się.

„Przepaszcie się i płaczcie, kapłani; narzekajcie, słudzy ołtarza, wejdźcie i nocujcie w worach, słudzy Boga mojego” (Joel 1:13).

2. Przywódcy nawołują lud Boży do opamiętania się.

„Zarządźcie święty post, zwołajcie uroczyste zgromadzenie, zbierzcie starców, wszystkich mieszkańców ziemi do domu Pana, Boga waszego, i wołajcie do Pana” (Joel 1:14).

- Podzielcie się na małe grupy i módlcie o wszystkie osoby w danej grupie. Proście o to, by mogły one być zachowane od złego i służyć Panu w świętości. W duchu miłości i bez krytycyzmu módlcie się o przywódców ich wyznania, pastorów, starszych i diakonów imiennie. Podziękujcie za nich Panu i proście o błogosławieństwo w ich życiu osobistym, życiu ich rodzin i ich służbie.
- Proście Boga, by pokazał przywódcom, jakie kroki podjąć przy wezwaniu ich ludu do opamiętania.

C. Jak ty możesz się przyczynić do ożywienia/ przebudzenia w swoim kraju

- Pozostając w małych grupach proście Boga, by okazał wam, co wy możecie i powinniście zrobić, aby rozpocząć proces przebudzenia w swoim kościele, mieście i narodzie.
- Proście Boga, by pracując nad przebudzeniem w Jego kościele działał też w sercach niewierzących i doprowadził wielu do opamiętania i wiary.

D. Wysławiajcie Boga za jego wierność

- Połączcie się znowu w jedną wielką grupę i przeznaczcie resztę czasu na wysławianie Boga za Jego wierność w wypełnianiu Wielkiego Nakazu Misyjnego poprzez Jego Kościół oraz na dziękowanie Mu za przywilej udziału w tym dziele.
- Zakończcie koncert modlitwy hymnem lub pieśnią, która przypomina o Bożej wierności.

PLAN DZIAŁANIA

Przeprowadźcie studium indukcyjne na podstawie księgi Ezdrasza 9:1-10:17. Odpowiedzcie na poniższe pytania:

- Na czym polegał konkretny grzech ludu? (Ezd. 9:1-2)
- Jaka była reakcja Ezdrasza i innych przywódców na ten grzech? (Ezd. 9:3, 5; 10:1)
- W jakiej cesze Boga Ezdrasz pokładał nadzieję? (Ezd. 9:15)
- Jaka była reakcja ludu na widok opamiętania Ezdrasza? (Ezd. 10:1-4)
- Jaki wpływ na społeczeństwo wywiera przebudzenie? (Ezd. 10:9-17)
- Pamiętajcie o zastosowaniu tego do własnego życia, waszego kościoła i społeczeństwa.
- Zorganizujcie koncert modlitwy w swoim kościele lub małej grupie posługując się wzorem podanym w tej lekcji.

MODLITWA

LEKCJA

3

Jak pomagać w modlitwie

JAK MOBILIZOWAĆ DO MODLITWY O ZAŁOŻENIE NOWEGO KOŚCIOŁA

☞ Cel lekcji

Celem tej lekcji jest pomoc założycielom kościołów w zrozumieniu strategicznej roli modlitwy w zakładaniu kościołów oraz podsuniecie im praktycznych pomysłów, jak zmobilizować do modlitwy o ich służbę.

☞ Główne punkty

- Modlitwa odgrywa strategiczną rolę w procesie zakładania kościołów.
- Istnieje wiele sposobów mobilizacji do wsparcia modlitewnego dla zakładania kościołów.

☞ Pożądane rezultaty

Po opanowaniu treści tej lekcji każdy uczestnik powinien:

- Wiedzieć, jak mobilizować do modlitwy o zakładanie kościołów.
- Znać zasadę strategicznej roli modlitwy w procesie zakładania kościołów.
- Brać udział w modlitwie i mobilizacji do modlitwy o konkretne działania w zakładaniu kościołów.

☞ Dodatek

3A Trójki modlitewne

☞ Propozycje dla prowadzących nauczanie

Jest to lekcja warsztatowa. Dokonaj przeglądu kluczowych wierszy podanych w sekcji I, a następnie omów z uczniami pomysły mobilizacji do modlitwy o zakładanie kościołów. Jakie strategie wypróbowali w mobilizacji do modlitwy o własną służbę? Podziel się doświadczeniami z życia osobistego lub służby, które pokazują, jak modlitwa wspiera i umacnia proces zakładania kościołów.

I. MODLITWA PODSTAWĄ EWANGELIZACJI I ZAKŁADANIA KOŚCIOŁÓW

Apostoł Paweł był przekonany, że modlitwa stanowiła podstawę ewangelizacji i zakładania kościołów. Modlił się on i zachęcał pierwszych chrześcijan do modlitwy o szerzenie Ewangelii. Przykłady możemy znaleźć w całym Nowym Testamencie:

- Mówiąc o swoim pragnieniu przyjęcia Ewangelii przez Żydów Paweł zwraca się do wierzących w Rzymie: „Bracia, z całego serca pragnę ich zbawienia i modłę się za nimi do Boga” (Rzym. 10:1).
- Ostrzegając chrześcijan w Efezie przed duchową walką, w jaką mieli się włączyć, Paweł radził im przywdziać pełną zbroję Bożą i udaremnić diabelskie plany. To ostatnie wymagało zrozumienia Bożej prawdy o zbawieniu, posługiwania się Słowem Bożym jako mieczem i wytrwałej modlitwy. Paweł ponaglał efeskich wierzących: „Módlcie się w Duchu! Nad tym właśnie czuwajcie z całą usilnością i proście za wszystkich świętych” (Efez. 6:18).
- W sprawie szerzenia Ewangelii Paweł konkretnie prosił wierzących: „i za mnie, aby dane mi było słowo, gdy usta moje otworzę, dla jawnego i swobodnego głoszenia tajemnicy Ewangelii, (...) ażebym jawnie ją wypowiedział, tak jak winienem” (Efez. 6:19-20).
- Podobną wiadomość przekazał Paweł wierzącym w Kolosach: „Trwajcie gorliwie na modlitwie, czuwając na niej wśród dziękczynienia. Módlcie się jednocześnie i za nas, aby Bóg otworzył nam

podwoje dla słowa, dla wypowiedzenia tajemnicy - Chrystusa, za co też jestem do tej pory więźniem” (Kol. 4:2-3).

- Podobne zalecenie zostawił Paweł kościołowi w Tesalonikach: „(...) módlcie się za nas, aby słowo Pańskie rozszerzało się i rozślawiło, podobnie jak jest pośród was, abyśmy byli wybawieni od ludzi przewrotnych i złych, albowiem nie wszyscy mają wiarę. Wierny jest Pan, który umocni was i ustrzeże od złego” (2 Tes. 3:1-3).

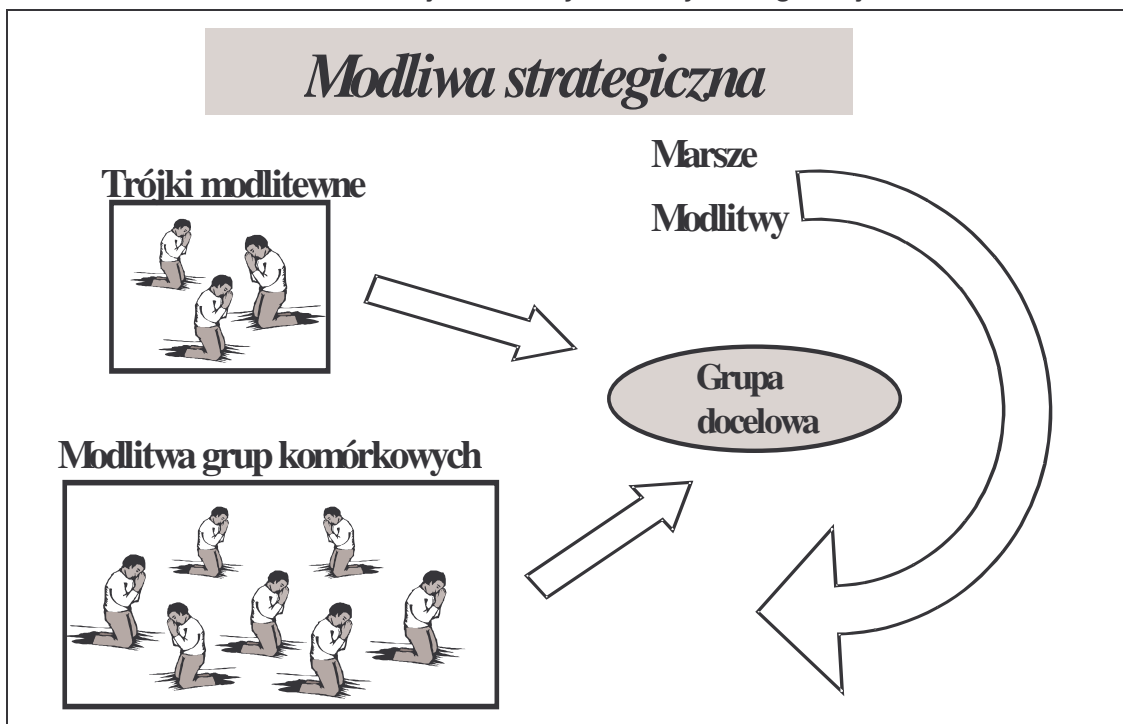
Z fragmentów tych jasno wynika, że pierwsi chrześcijanie modlili się strategicznie o rozpowszechnianie Ewangelii oraz o unieszkodliwianie złych wpływów, które stały temu na przeszkodzie. Również i dziś trzeba się modlić o te same sprawy. **Potraktuj poważnie modlitwę** w rozwijaniu i stosowaniu strategii zakładania kościołów. Nie rób niczego bez modlitwy. Twoja służba zakładania kościołów aż do nasycenia musi wynikać z modlitwy, a potem bezustannie kapać się w modlitwie od początku do końca.

II. JAK POŁĄCZYĆ MODLITWĘ Z EWANGELIZACJĄ I ZAKŁADANIEM KOŚCIOŁÓW

W poprzedniej sekcji widzieliśmy, że apostoł Paweł postrzegał modlitwę jako podstawę ewangelizacji i zakładania kościołów. Jakie są praktyczne sposoby zaangażowania wierzących w modlitwę o twoją służbę tworzenia nowych kościołów? W tej sekcji omawiamy kilka pomysłów. Główne czynniki mobilizacji do modlitwy w tej sprawie są następujące:

- Proś Boga, by poprowadził cię do ludzi, którym leży na sercu twój obszar docelowy.
- Dbaj o dobry system informacyjny między twoją działalnością założycielską a grupą modlitewną.
- Zachęcaj do regularnej, konkretnej, skupionej na temacie modlitwy *o to*, by Ewangelia przenikała do serc ludzi mieszkających na twoim obszarze docelowym oraz o ochronę *przeciwko* złym siłom trzymającym ich w niewoli Szatana, które hamują postęp Ewangelii na tym terenie.

Ilustracja 3.1 Formy modlitwy strategicznej



A. Modlitwa grup komórkowych

Jak wyjaśnimy później w lekcjach poświęconych grupom komórkowym, grupy te to miejsca, w których ludzie spotykają się z Chrystusem w Jego Słowie oraz w życiu wierzących członków danej

grupy komórkowej. Grupy takie powinny rosnąć i powiększać się, a na każdym spotkaniu poświęcać czas na modlitwę o niewierzących przyjaciół, krewnych i znajomych. Członkowie tych grup mogą brać udział w marszach modlitwy w swojej społeczności i modlić się o specjalne akcje ewangelizacyjne. Przywódcy tych grup mogą informować je o szczególnych wydarzeniach, o jakie warto się modlić (zobacz podręcznik 2, Grupa komórkowa lekcja 4, „Ewangelizacja grup komórkowych”).

B. Trójki modlitewne

Trójka modlitewna składa się z trzech osób lub trzech par, które spotykają się regularnie (co tydzień lub co dwa tygodnie), aby modlić się o dziewięciu przyjaciół, kolegów czy sąsiadów, którzy nie są jeszcze chrześcijanami. Najlepiej byłoby, gdyby modlący się często widywali lub rozmawiali z tymi osobami. Więcej szczegółów na temat trójek modlitewnych znajdziemy w dodatku 3A.

Trójki modlitewne są idealnym rozwiązaniem wtedy, gdy założyciel kościoła ma na obszarze docelowym załączek grupy wierzących usiłujących pomóc mu w jego służbie. Jest to doskonały sposób na zaangażowanie nowych wierzących do modlitwy o ich niezabawionych krewnych i przyjaciół. Ponadto trójki modlitewne są bardzo skuteczne w angażowaniu istniejących już kościołów w ewangelizację ich własnych środowisk.

C. Marsze modlitwy

Koncepcja marszów modlitwy nie jest czymś nowym. W Europie wiele słynnych marszów zorganizowali mnisi, którzy chodzili i modlili się na pielgrzymkach od jednego miasta katedralnego do drugiego. Marsze takie umożliwiają uczestnikom obserwację i osobisty kontakt z potrzebami. Zamknięci w pokoju nie mamy takiego samego wglądu w sytuację jak wtedy, gdy twarzą w twarz stajemy z problemami i potrzebami codziennej rzeczywistości. Obchód swojego otoczenia z modlitwą na ustach daje zupełnie inny punkt widzenia na to otoczenie i jego potrzeby niż przyjemny spacer po tej samej okolicy.

W zakładaniu kościołów marsze modlitwy są narzędziem pomocnym w przekopaniu ugoru i przygotowaniu gleby ludzkich dusz na przyjęcie Ewangelii. Marsz taki powinien być zorganizowany przez grupę zakładającą kościół lub inne osoby, którym leży na sercu sprawa założenia kościoła na obszarze docelowym. Uczestnicy marszu powinni iść i modlić się dookoła, przez środek i na danym terenie raz za razem. Powinni być przy tym wyczuleni na głos Ducha Świętego.

Marsze modlitwy powinny się kończyć ewangelizacją strategiczną. Przed i w trakcie ewangelizacji potrzebna jest modlitwa. Jeśli ty i grupa pomagająca ci założyć kościół rozpowszechniacie literaturę, pokazujecie film „Jezus”, karmicie ubogich czy posługujecie się jakąkolwiek inną formą ewangelizacji, kluczową częścią tych przedsięwzięć powinna być modlitwa przed i w trakcie danego wydarzenia. Skutkiem marszu modlitwy jest zaoranie ugoru i przygotowanie serc i domów na zasiew ziarna Bożego Słowa. Ulice, o które się w ten sposób modlono, przynoszą znacznie więcej plonów niż te, które pominięto w modlitwie.

Marsz modlitwy może się odbywać na różne sposoby: mogą prowadzić go jednostki, duże lub małe grupy. Poniżej zamieszczamy analizę dwóch przypadków z życia wziętych, na przykładzie których widać, jak marsz modlitwy przyczynił się do służby zakładania kościołów.

Przypadek 1:

Istniały plany założenia kościoła w okolicy znanej z tego, że mieszkało tam wiele rodzin patologicznych. Problemy socjalne typu bezrobocie, rozbite rodziny, uzależnienie od narkotyków i wysoki stopień przestępczości były na porządku dziennym. We wczesnym stadium misji zakładania kościoła zaplanowano marsz modlitwy dla każdej ulicy na tym terenie. Podczas tego marszu zapisywano wnioski podsuwane przez Ducha Świętego. Ten jeden marsz zapoczątkował jeszcze wiele innych. Niektóre odbywały się wokół miejscowej szkoły, inne na terenie i wokół centrum handlowego, a jeszcze inne wokół całej tej okolicy. Jeden miał miejsce w lesie, z którego widać było ten teren. Las ten był miejscem rozprowadzania narkotyków i tam też znaleziono na drzewach symbole czarnej magii. Grupa uczestników pochodu poświęciła czas na modlitwę o wyzwolenie spod tych złych wpływów. W

ciągu trzech lat po tym, jak wybrano tę okolicę na miejsce założenia nowego kościoła, zmniejszyły się problemy socjalne, nastąpił spadek przestępczości o 40% i powstał kościół liczący 70-80 członków. Istnieje tam teraz duchowa atmosfera zwalczania wszechobecnego zła, a Bóg działa w niejednym życiu (DAWN Europa Prayer Manual, August 1994, s. 13).

Przypadek 2:

Założyciel kościoła wraz z rodziną przeprowadzili się do bloku w mieście, w którym chcieli zobaczyć nowy kościół. Pewnego wieczoru rodzina ta przeszła się razem po całym bloku. Zatrzymywali się przed drzwiami każdego mieszkania i każdy członek rodziny modlił się o żyjących tam ludzi. Syn modlił się o to, by każda z osób w tym mieszkaniu zaprosiła Jezusa do swego serca. Jedna z córek prosiła o zaspokojenie potrzeb finansowych, druga o dobre relacje w rodzinie. Matka modliła się o zdrowie członków rodziny, a ojciec o Boże błogosławieństwo dla danego domu. Po tym pochodzie modlitwy założyciel kościoła i jego rodzina widzieli, jak czternaście osób z tego bloku przyszło do Chrystusa i powstał mały kościół.

Praktyczne wskazówki do zorganizowania marszu modlitwy

- **Ustal teren marszu.** Musisz się zdecydować, czy wybrać raczej niewielki teren i obchodzić go regularnie (np. raz w tygodniu), czy wziąć większy obszar dzieląc go na mniejsze części. Decyzję tę należy podjąć razem z założycielem kościoła lub grupą po to, by marsze były powiązane z akcjami ewangelizacyjnymi.
- **Ustal konkretny czas trwania marszu.** Najlepiej chodzić w małych grupach po dwie lub trzy osoby. Ludzi mniej przeraża widok dwóch lub trzech przechadzających się osób pogrążonych w rozmowie niż wielka grupa czy jedna osoba. Ustal czas marszu.
- **Wybierz konkretny temat modlitwy,** np. bezpieczeństwo dzieci, sytuacja ubogich, nawrócenia do Chrystusa, brak konfliktów rasowych itp. (W podpunkcie E znajduje się lista proponowanych tematów). Wybierz konkretny fragment biblijny, wokół którego skupią się twoje modlitwy. Możesz np. wykorzystać poszczególne fragmenty modlitwy Pańskiej jako przewodnik dla uczestników modlitwy. Możesz też wybrać do modlitwy dany psalm.
- **Idź spokojnie, lecz zdecydowanie, obserwując tyle, ile się da, lecz bez natarczywego przyglądania się.** Módl się z otwartymi oczami tak, jakbyś rozmawiał i mów Bogu o potrzebach otaczających cię ludzi, mijanych domach, szkołach, sklepach czy fabrykach itp. Przez pewien czas módl się po cichu, zwłaszcza wtedy, gdy mijasz innych ludzi.
- **Pod koniec marszu podziel się krótko z innymi.** Zapisz myśli i wrażenia w duchowym dzienniku. Ustalcie datę kolejnego marszu modlitwy.

D. Grupa wsparcia modlitewnego

Każda osoba czy grupa pragnąca założyć kościół powinna rozwinąć grupę wsparcia modlitewnego. Mogą ją tworzyć ludzie z twojego kościoła, wasi chrześcijańscy przyjaciele, rodzina, która odczuwa potrzebę modlenia się o ciebie, waszą grupę, rodziny i służbę założycielską. Proś ludzi o modlitwę systematyczną, np. raz w tygodniu, codziennie lub co miesiąc. Wpisz do kalendarza imiona osób wspierających cię w modlitwie oraz dni, kiedy obiecali modlić się o ciebie. To pomoże ci zapamiętać, kto i kiedy się o ciebie modli. Będziesz wtedy wiedział, z kim się kontaktować w sprawie pilnych potrzeb.

Twoja grupa wsparcia modlitewnego może spotykać się na modlitwy zbiorowe o ciebie i twoją służbę raz w miesiącu lub nawet częściej. Jedna osoba z tej grupy powinna być odpowiedzialna za informowanie założyciela kościoła lub grupy tworzącej kościół o aktualnych prośbach i odpowiedziach na modlitwy. Członkowie grupy wsparcia modlitewnego powinni wiedzieć, jakie były odpowiedzi na modlitwy oraz jakie są potrzeby po to, by mogli się cieszyć Bożym działaniem i czuć się zachęceni do dalszej modlitwy.

E. Tematy modlitwy strategicznej

Grupy komórkowe, członkowie marszu modlitwy oraz grupy wsparcia modlitewnego potrzebują skupić się w modlitwie na konkretnych tematach. Poniżej zamieszczamy przykłady tematów modlitwy, które mogą być wykorzystane podczas marszu lub przez grupy modlitewne. Dzięki przeprowadzonym przez siebie badaniom dowiesz się o innych konkretnych sprawach wymagających modlitwy oprócz podanych niżej propozycji.

- Modlitwa o umacnianie i błogosławieństwo dla rodzin oraz o uznanie Pana.
- O bezrobotnych, aby mogli otrzymać pracę.
- O kościoły i pojedyncze osoby, aby odczuwali głód Boga.
- O szkoły, aby nauczyciele i uczniowie mogli poznać pokój, harmonię i miłość Jezusa.
- O sklepy i banki, aby w kwestiach finansowych dominowała uczciwość.
- O miejscowe władze, aby kierowały się tym, co słuszne, podejmowały właściwe decyzje i posługiwały się władzą tak, jak należy.
- O wskazanie odźwiernych, którzy mają duże wpływy w danej społeczności, a pozyskani dla Chrystusa otworzą drzwi dla szerzenia Ewangelii.

III. BADANIE: ZBIERANIE INFORMACJI DO MODLITWY

Jedną z pierwszych rzeczy, jakich dokonałeś jako założyciel kościoła, było zbadanie obszaru docelowego (Podręcznik 1, Wizja SCP, lekcja 4 „Zasady prowadzenia badań”). Wykorzystaj wyniki tych badań do prowadzenia w modlitwie.

Rozpocząłeś swoje badania od ustalenia, gdzie znajdują się kościoły i grupy misyjne działające na twoim obszarze docelowym. Módl się o każde z nich imiennie – o ich duchowy wzrost, o docieranie do mieszkańców tego obszaru, o wszelkie znane ci problemy, przez jakie przechodzą. Czy Kościół jest postrzegany jako organizacja, która ma pozytywny czy negatywny wkład w życie tego miejsca? Czy słynie z podziałów, czy współpracy? Czy Kościół wzrasta? Gdzie?

Pomódl się modlitwą Jezusa z Ewangelii Jana 17:23: „Oby się tak zespolili w jedno, aby świat poznał, żeś Ty Mnie posłał i żeś Ty ich umiłował tak, jak Mnie umiłowałeś”.

Gdy będziesz się dalej modlił, pamiętaj o grupach, o których dowiedziałeś się ze swoich badań na polu misyjnym. Czy istnieją tam obszary znane z ubóstwa, bogactwa, uprawiania prostytucji, prześladowań itp.? Proś Boga, by ci pokazał, jak możesz docierać do ludzi z różnych grup. Czy są jakieś potrzeby materialne, które powinieneś pomóc zaspokoić w imię Chrystusa? Czy są tam jakieś grupy lub ośrodki New Age, okultystyczne czy satanistyczne? Módl się, by Bóg wyzwolił swój lud spod wpływu złego ducha, jaki powstaje za pośrednictwem tych grup (Mat. 6:13). Módl się imiennie o przywódców miejscowych władz i wpływowych ludzi w tej społeczności. Proś Boga, by pozwolił ci umówić się na spotkania z ludźmi, którzy mogą otworzyć drzwi dla Ewangelii.

Informacje uzyskane przez ciebie w wyniku badań powinny być częścią codziennej modlitwy o swoją społeczność docelową. Wykorzystuj je w wyborze obszarów na pochody modlitwy i do zorientowania się, jakie służby ewangelizacyjne można tam rozwinąć. Podziel się tymi wiadomościami ze swoją grupą modlitewną oraz tymi, którym leży na sercu twój obszar docelowy.

KONKLUZJA

Znane jest wśród chrześcijan powiedzenie, że „Boża armia zwycięża na kolanach”. Obraz ten pokazuje strategiczną rolę modlitwy w rozszerzaniu granic Bożego Królestwa na ziemi. Zakładanie kościołów jest działalnością duchową, wymagającą duchowej walki z siłami ciemności (Efez. 6). Nasza praca jako założycieli kościołów musi wyrastać z modlitwy, być poprzedzona i wspierana modlitwą w trakcie jej trwania. Tylko wtedy przyniesie przewidziany przez Boga plon.

PYTANIA DO ROZWAŻENIA, POWTÓRZENIA I ZASTOSOWANIA

- W jaki sposób trwamy gorliwie w modlitwie (Kol. 4:2-4) lub modlimy się przy każdej sposobności (Efez. 6:18) zgodnie z zaleceniem Pawła skierowanym do pierwszych chrześcijan?
- Czy kiedykolwiek brałeś udział w marszu modlitwy? Opisz swoje doświadczenia. Co robiłeś? Gdzie poszedłeś? O co się modliłeś? W jaki sposób wpłynęło to na twoją służbę na tym obszarze?
- Jakie są jeszcze inne sposoby mobilizacji do modlitwy o twoją służbę zakładania kościoła?
- Jak możesz na bieżąco informować swoją grupę wsparcia modlitewnego o potrzebach i odpowiedziach na modlitwy?
- Jakie informacje warto przekazywać grupie modlitewnej, a jakie pomijać?
- Podaj przykłady powiązania modlitwy z działalnością ewangelizacyjną. Jakie były skutki?

PLAN DZIAŁANIA

- Jeśli jeszcze tego nie zrobiłeś, rozwiń swoją grupę wsparcia modlitewnego. Poproś co najmniej trzech innych wierzących o cotygodniową modlitwę o twoją służbę. Jak będziesz ich informował o potrzebach i odpowiedziach na modlitwę?
- Zorganizuj przynajmniej jeden pochód modlitwy na swoim obszarze docelowym ze swoją grupą zakładającą kościół lub innymi, którym zależy na pozyskaniu tego obszaru dla Chrystusa. Omów to doświadczenie ze swoim doradcą lub nauczycielem.

BIBLIOGRAFIA

- Livingston, Glenn. *Prayer that Strenghtens and Expands the Church*. South Holland, IL: 1999. (Ta publikacja *Alliance for Saturation Church Planting* jest dostępna w Lidze Biblijnej, 16801 Van Dam Road, South Holland, IL, 60473 USA. Tel 1-800-334-7017. E-mail: Bible League@xc.org)
- Mills, Brian. *DAWN Europa Prayer Manual*. Birkshire, England: DAWN Europa, 1994.



Trójki modlitewne

I. CZYM JEST TRÓJKA MODLITEWNA?

Jest to prosty i praktyczny sposób pozyskiwania ludzi dla Chrystusa. Polega na kontakcie z dwoma innymi chrześcijanami i regularnej modlitwie o zbawienie dziewięciu przyjaciół lub krewnych, którzy nie znają Jezusa osobiście. Cieszcie się, jeśli będziecie świadkami wypełnienia obietnicy zawartej w Ewangelii Mateusza 18:19-20: *„Jeśli dwaj z was na ziemi zgodnie o coś prosić będą, to wszystkiego użyje im mój Ojciec, który jest w niebie. 20 Bo gdzie są dwaj albo trzej zebrani w imię moje, tam jestem pośród nich”*.

II. JAK SPRAWIĆ, BY TRÓJKA MODLITEWNA DZIAŁAŁA

- A. Do utworzenia swojej „trójki” wybierz dwóch chrześcijańskich przyjaciół lub krewnych.
- B. Każdy z was niech wybierze trzy osoby, które nie znają Jezusa jako swego osobistego Zbawcy i Pana.
- C. Ustalcie jakiś czas w ciągu tygodnia, kiedy moglibyście się spotkać i wspólnie modlić o swoją dziewiątkę. Możecie się spotykać u siebie w domu, miejscu pracy, szkole czy przed kościołem.
- D. Módlcie się razem o te dziewięć osób z imienia, aby przyjęły Chrystusa jako osobistego Zbawcę. Pamiętajcie o ich potrzebach osobistych oraz o członkach ich rodzin.
- E. Na tyle, na ile to możliwe oraz tak, jak cię Bóg prowadzi buduj z wybraną przez siebie trójką przyjacielskie więzy i okazuj pomoc. Proś Boga, by stworzył okazję podzielenia się z tymi ludźmi Ewangelią. Módlcie się jedni o drugich w czasie realizacji tego zadania.
- F. Gdy osoby, o które się modlisz, zostaną chrześcijanami, módl się wciąż o nich zgodnie z tym, jak cię Bóg prowadzi, lecz w swojej trójce modlitewnej wybierz do modlitwy trzech innych przyjaciół i krewnych, którzy nie znają jeszcze Jezusa. Trójka modlitewna powinna się skupiać na osobach nie znających osobiście Jezusa. Uwaga: Koncepcję trójki modlitewnej można wykorzystać w modlitwach rodziny!

III. ARKUSZ TRÓJKI MODLITEWNEJ

A. Moimi partnerami w trójce są:

- _____
- _____

B. Modlimy się o:

Podaj imiona dziewięciu niezbawionych przyjaciół, o których twoja trójka będzie się regularnie modlić:

Moja lista	Lista 2	Lista 3

METODY STUDIUM BIBLI

METODY STUDIUM
BIBLII

1

LEKCJA

Wprowadzenie do indukcyjnej metody studium Biblii

POZWÓLMY BIBLII BYĆ NASZYM NAUCZYCIELEM

☞ **Cel lekcji**

Celem tej lekcji jest przedstawienie indukcyjnej metody studium Biblii oraz wyjaśnienie, na czym polega jej wyższość nad innymi metodami studium biblijnego.

☞ **Pożądane rezultaty**

Po opanowaniu treści tej lekcji każdy uczestnik powinien:

- Rozumieć różnicę między dedukcją a indukcją.
- Być przekonanym o tym, że metoda indukcyjna jest lepsza niż „powszechne” podejście do studiowania Słowa.
- Znać trzy etapy metody indukcyjnej.

☞ **Główne punkty**

- Dedukcja i indukcja pod względem logicznym zmiernają w przeciwnych kierunkach.
- Metoda indukcyjna jest najlepsza w uczeniu się czegoś nowego ze Słowa.
- Kolejnymi krokami w metodzie indukcyjnej są: obserwacja, interpretacja, zastosowanie.
- Jeśli metodę indukcyjną stosuje się uważnie i bez pośpiechu, dostarcza ona solidnej podstawy do rozumienia Biblii.

☞ **Dodatek**

1A Jak dotarła do nas Biblia

WPROWADZENIE

Biblia jest najważniejszą księgą, jaka kiedykolwiek powstała. Podaje się sama za słowa wszechmocnego, nieograniczonego Boga, przekazane w celu Jego objawienia się ograniczonej ludzkości. Biblia stanowi też najważniejsze narzędzie dla współczesnego założyciela kościoła czy pastora. „Żywe i skuteczne” Słowo Boże jest zdolne przeniknąć serca i dusze tych, których próbujemy pozyskać dla Pana. Daje nam moc do każdego dobrego dzieła, w tym niewątpliwie do służby pomnażania liczby kościołów w całym kraju. Służy ono za normę, według której mierzymy i oceniamy każdą naukę, czyn, tradycję i wszelkie inne książki. Historia, tradycja i ludzki intelekt mogą prowadzić na manowce, ale Biblia pozostaje niezmienną prawdą Bożą. Jej nauki są zawsze słuszne. Jej przepowiednie zawsze się sprawdzają. Jej słowa pomagają nam pozyskać zgubionych oraz stawić czoła diabłu. Biblia jest niezbędną w naszym chrześcijańskim życiu i służbie.

Ponieważ wierzymy, że Bóg dał nam Biblię dla pouczenia nas, powinniśmy podchodzić do niej z całą uwagą i traktować z całym należnym szacunkiem (2 Tym. 2:15). Boży charakter Pisma wymaga, byśmy czytali je z nastawieniem *uczenia się z niego* zamiast *wyciągania z niego tego, co chcemy słyszeć*. Jak możemy być pewni, że właściwie rozumiemy Słowo? Indukcyjna metoda studiowania Biblii jest przeznaczona do tego, by pomóc każdemu wierzącemu – zarówno osobie świeckiej, jak i pastrowi – lepiej zrozumieć naukę płynącą z Bożego Słowa. W tej lekcji prezentujemy prostą i skuteczną metodę, której kolejne etapy będą szczegółowo omówione w kolejnych lekcjach.

Indukcyjna metoda studiowania Biblii jest przeznaczona do tego, by pomóc każdemu wierzącemu – zarówno osobie świeckiej, jak i pastrowi – lepiej zrozumieć naukę płynącą z Bożego Słowa.

I. INDUKCJA JAKO PRZECIWIĘSTWO DEDUKCJI

Dedukcja i indukcja to dwa rodzaje logicznego rozumowania. Obydwa zajmują się sprawami ogólnymi i szczegółowymi. Obie te metody prowadzą do jakiegoś wniosku. Robią to jednak w zupełnie odmienny sposób. Rozumowanie dedukcyjne przechodzi od ogółu do szczegółu, indukcyjne natomiast od szczegółu do ogółu. Chrześcijanie posługują się obydwojema tymi sposobami do studiowania Biblii, lecz na ogół nie zdają sobie sprawy z tego, jak każda z tych metod wpływa na ich studium i wnioski.

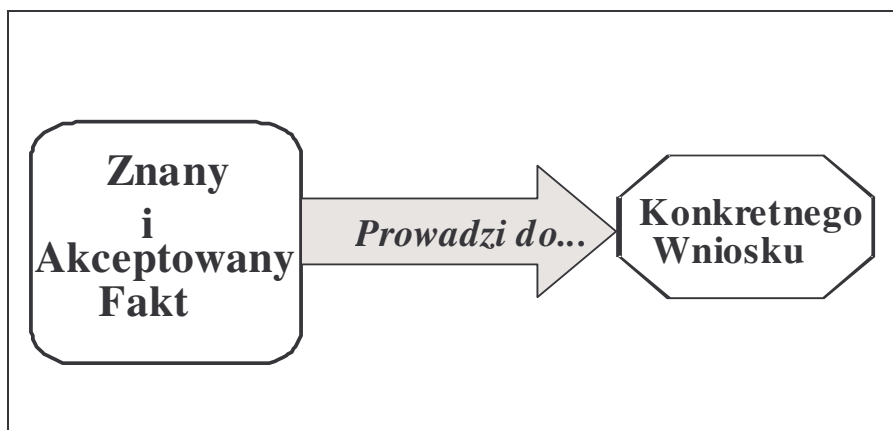
A. Podejście dedukcyjne

Podejście dedukcyjne stosuje się w różnych zawodach. Umiejętność dedukcji jest niezwykle cenna, dlatego też powstało wiele książek na ten temat. Celem tej lekcji nie jest pomniejszanie wartości dedukcji, lecz zasugerowanie, że jest to gorsza metoda studiowania Biblii.

1. Rozumowanie dedukcyjne

Ogólnie rzecz biorąc rozumowanie dedukcyjne przechodzi od ogółu do szczegółu, tzn. zaczyna się od znanej i powszechnie akceptowanej myśli lub przesłanki. To uprzednio istniejące rozumienie porównuje się następnie do konkretnej sytuacji i wyciąga wniosek. Podstawą wniosku jest fakt, że *ogólna myśl* jest prawdziwa, a dana sytuacja *jest do niej podobna*. Innymi słowy *myśl ogólna* kontroluje lub przynajmniej wywiera silny wpływ na nasz sposób postrzegania konkretnej sytuacji. Za przykład mogą posłużyć ślady w śniegu – są one na ogół śliskie, dlatego podchodząc do każdego śladu zachowamy ostrożność – nawet jeśli nigdy nie pośliznęliśmy się na danych śladach. Nasze ogólne doświadczenie ze śladami w śniegu prowadzi nas do logicznego i rozsądnego wniosku. Ilustracja 1.1 pokazuje kierunek rozumowania dedukcyjnego.

Ilustracja 1.1 Rozumowanie dedukcyjne



Dedukcja ma pewien istotny słaby punkt. Jeśli nasze ogólne pojmowanie jest błędne, to taki też będzie nasz wniosek. Załóżmy np., że Rosjanin słyszy, jak ktoś mówi o lekarzu. W Rosji większość lekarzy to kobiety. Dlatego człowiekowi temu logiczna wydaje się dedukcja, że ten lekarz jest kobietą. Często jednak będzie to mylny wniosek. W Rosji zawód lekarza wykonują

też przecież *mężczyźni*, a w niektórych krajach będzie to zawód *zdecydowanie* męski. W tym wypadku wpływ naszych wcześniejszych doświadczeń może nas niejednokrotnie prowadzić w złym kierunku. *Zakładamy*, że znamy odpowiedź zamiast szukać innych wskazówek do poprawnej odpowiedzi.

2. *Dedukcyjne studium Biblii*

Metodą dedukcyjną można się posługiwać przy studiowaniu Biblii, choć jej słabe strony ograniczają jej użyteczność. Kiedy studiujemy Biblię, ważne jest, by rozumieć to, co *mówi Bóg*, a nie nakładać na tekst naszego rozumowania. Bywają sytuacje, gdy nie możemy zrozumieć jakiegoś trudnego wiersza i polegamy na naszym ogólnym rozumieniu Pisma usiłując wydedukować, co on „*prawdopodobnie oznacza*”. Powinna to być jednak ostateczność. Pierwszy krok, jaki należy wtedy uczynić, to modlitwa, rozważanie wiersza i ciągłe czytanie go od nowa w celu zrozumienia jego przesłania. Jeśli się szybko „poddamy” i założymy, że wiersz ten „*jest taki jak inne mu podobne*”, możemy poważnie wypaczyć Słowo Boże. Np. w Nowym Testamencie w dziesięciu na jedenaście przypadków użycia słowa „*drożdże*” odnosi się ono do grzechu. Byłoby zatem rozsądne i logiczne założenie, iż ten jedenasty przypadek (Mat. 13:33) również dotyczy grzechu. Ale myślenie takie okazałoby się błędne. Zbadanie kontekstu tego fragmentu pokazuje, że chodzi o Królestwo Boże!

3. „*Normalna*” metoda

Niestety, dedukcja jest prawdopodobnie najpopularniejszą metodą studiowania Biblii. Skutkiem tego bardzo mało osób uczy się wiele z Biblii. Ponieważ podchodzą do Pisma z *założonym z góry pojmowaniem jego znaczenia*, nie są w stanie dostrzec i uczyć się ze szczegółów danego tekstu.

Nauczyciele biblijni często z góry wiedzą, co chcą powiedzieć, więc sięgają po Biblię, aby odszukać wiersz, który zdaje się potwierdzać ich rozumowanie. Wtedy Słowo Boże służy raczej popieraniu *naszego przesłania* niż przekazywaniu myśli, jakie *Pan zamierzał* przez nie przekazać.

Nauczyciele biblijni często z góry wiedzą, co chcą powiedzieć, więc sięgają po Biblię, aby odszukać wiersz, który zdaje się potwierdzać ich rozumowanie.
--

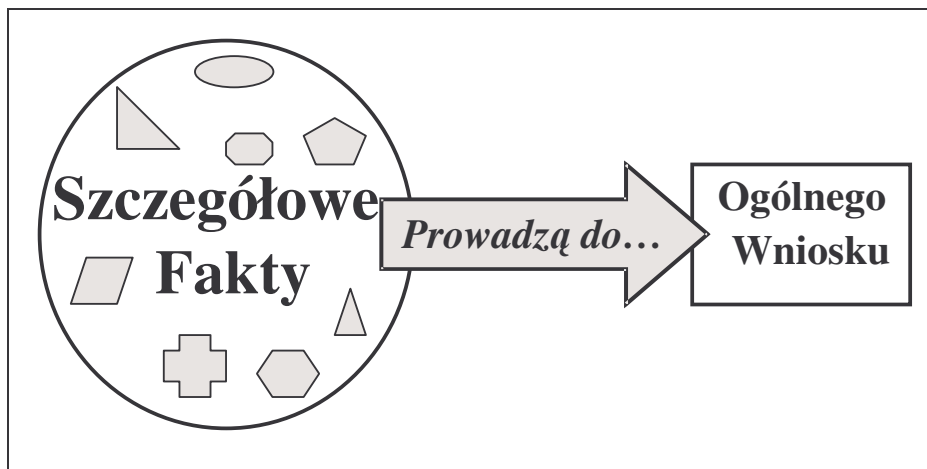
B. *Podejście indukcyjne*

Metoda indukcyjna pod wieloma względami jest przeciwieństwem dedukcyjnej. Bada ona konkretne elementy danej sytuacji, a następnie w oparciu o nie próbuje sformułować ogólną zasadę. Na ogół używa się jej wtedy, gdy nie mamy odpowiedniej zasady ogólnej i nie możemy posłużyć się dedukcją.

1. *Rozumowanie indukcyjne*

Dedukcja jest zasadniczo procesem, w którym posługujemy się zdobytą uprzednio wiedzą. Indukcja przeciwnie - polega na uczeniu się. *Zakładamy*, że nie znamy jeszcze odpowiedzi i uważnie śledzimy fakty po to, by próbować zrozumieć *ich znaczenie*. W metodzie tej nacisk kładzie się na konkretne szczegóły i fakty w określonej sytuacji. Ilustracja 1.2 pokazuje kierunek metody indukcyjnej.

Ilustracja 1.2 Metoda indukcyjna



Szczegółowe fakty prowadzą do ogólnego wniosku

2. *Indukcyjne studium Biblii*

Przy zastosowaniu indukcyjnej metody studiowania Biblii podchodzimy do niej jako uczniowie. Wyznajemy Bogu i sobie, że nie znamy jeszcze wszystkich odpowiedzi. Naszym celem jest *rozumienie*. Podchodzimy z zaangażowaniem do uważnego badania tekstu i pozwalamy, by za jego pośrednictwem Pan przemawiał do nas. Metoda dedukcyjna prowadzi na ogół do krótkiego kazania – indukcyjna do duchowego wzrostu.

3. *Lepsza metoda*

Metoda indukcyjna przewyższa dedukcyjną, ponieważ czyni autorytetem *Pismo*, a nie nasze rozumowanie. Jej wyższość polega też na łączeniu procesu rozumienia z zastosowaniem zasad biblijnych do naszego życia. Zgłębiając Biblię widzimy, jak Bóg postępował z ludźmi w danej sytuacji, danym czasie i danej kulturze. Naszym zadaniem jest zebranie tych faktów i sformułowanie w oparciu o nie biblijnej zasady. Następnie przekładamy tę zasadę na naszą analogiczną sytuację po to, byśmy mogli ją zastosować w naszym życiu. Proces indukcyjnej metody studiowania Biblii przebiega zatem następująco:

- **Obserwacja** faktów w kontekście biblijnym.
- **Interpretacja**, której celem jest odszukanie zasady, jakiej dany fragment naucza.
- **Zastosowanie** tej zasady do analogicznych sytuacji w naszym życiu.

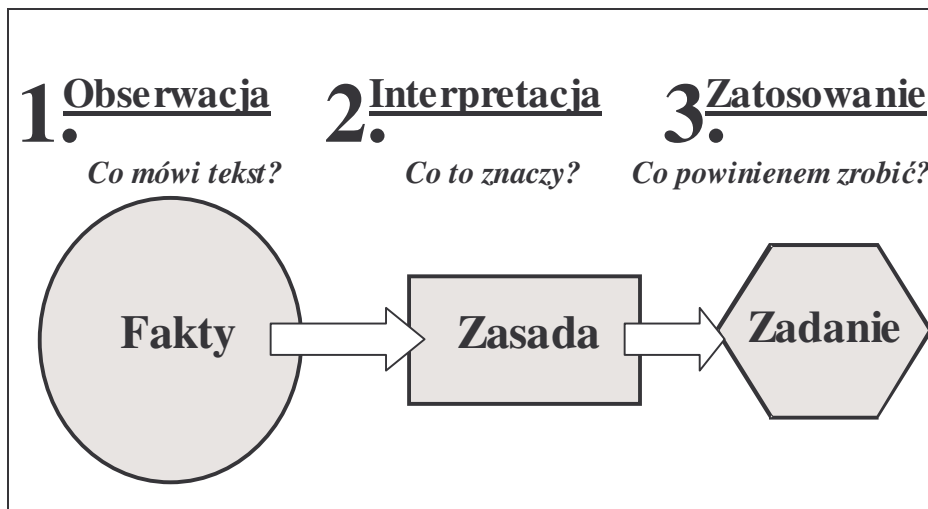
II. ETAPY INDUKCYJNEGO STUDIUM BIBLII

Wszystkie trzy etapy indukcyjnej metody studiowania Biblii są ważne. Są one kolejnymi cegiełkami, które ustawione jedna na drugiej prowadzą nas od tekstu biblijnego do właściwego zastosowania w naszym życiu. Zasadniczo te trzy etapy stawiają trzy różne pytania odnośnie do tekstu.

- Co mówi tekst? [Obserwacja]
- Co oznacza? [Interpretacja]
- Co powinienem zrobić? [Zastosowanie]

Wzajemne powiązanie między tymi etapami pokazuje ilustracja 1.3. Zwróć uwagę na postęp logiczny, jaki dokonuje się podczas tych trzech etapów, poczynając od tekstu biblijnego i kończąc na zastosowaniu do naszego chrześcijańskiego życia. Jeśli etapy te nie przebiegają we właściwej kolejności, skutkiem jest błąd.

Ilustracja 1.3 Trzy etapy



A. Obserwacja – co mówi tekst?

Pierwszym etapem metody indukcyjnej jest obserwacja. Jest to zarazem etap najważniejszy – podobnie jak solidny fundament ma zasadnicze znaczenie dla budowy domu. Na tym etapie śledzimy tekst, szukając każdego szczegółu, jaki możemy w nim znaleźć i zapisujemy nasze spostrzeżenia. Kluczem do tego etapu jest zadawanie niekończącej się serii pytań typu „Kto? Co? Dlaczego? Gdzie? Kiedy?” itp. Pytania te pomagają nam się skupić na *tym, co mówi Biblia* zamiast na przypisywaniu jej naszych własnych pomysłów. Przyglądamy się też uważnie kontekstowi danego wiersza, akapitu, rozdziału i księgi w celu poznania i zrozumienia sytuacji, w jakiej powstały. Na tym etapie bardzo istotne jest to, by *nie interpretować ani nie stosować* tekstu. Najpierw musimy odkryć wszystkie informacje – w następnym kroku (interpretacja) zastanowimy się, co dany tekst oznacza.

B. Interpretacja – co to znaczy?

Proces interpretacji składa się z dwóch części. Pierwsza polega na ustaleniu, *co dany fragment miał przekazać pierwotnemu adresatowi*. Druga część ma za zadanie sformułować *przesłanie tego fragmentu jako biblijnej zasady, którą można zastosować w innych podobnych sytuacjach*.

Jest to trudny etap, wymagający poważnego namysłu i modlitwy oraz prowadzenia Ducha Świętego. W tym punkcie musimy porównać nasze pojmowanie tamtej sytuacji historycznej, geograficznej, politycznej, kulturalnej i religijnej z faktami, które odkryliśmy na etapie obserwacji. Wszystkie przeoczone przez nas wtedy fakty będą przeszkodą na obecnym etapie. Teraz jest też pora na porównanie tego tekstu z innymi podobnymi fragmentami w celu sprawdzenia, czy mogą nam one pomóc go zrozumieć – musimy przy tym uważać, by nie zniekształciły one faktów z czytanego przez nas fragmentu. Jeśli mimo to sens fragmentu jest wciąż niejasny, być może trzeba będzie wrócić do etapu obserwacji i wytrwale poszukiwać więcej informacji.

C. Zastosowanie – Co powinienem zrobić?

Ostatnim etapem metody indukcyjnej jest zastosowanie. W tym punkcie patrzymy na wynik etapu interpretacji i zastanawiamy się, jak dana zasada może odnosić się do naszej sytuacji. Ponieważ uważnie prześledziliśmy oryginalny kontekst i znamy jego szczegóły, możemy poszukać podobnych kontekstów w naszych czasach.

Trudność na tym etapie polega na ustaleniu, jaka współczesna sytuacja jest naprawdę analogiczna do oryginalnej. Możemy jedynie powiedzieć: „tak mówi Pan”, jeśli potrafimy wykazać, że takie podobieństwo istnieje. Jeśli nasza sytuacja jest naprawdę taka sama jak ta z fragmentu biblijnego,

to możemy zakładać, że Pan chce, byśmy odnieśli to przesłanie do siebie. W tym wypadku ważnym zadaniem jest *konkretne i jasne* określenie „co powinniśmy zrobić”.

III. BUDOWANIE SOLIDNEJ PIRAMIDY

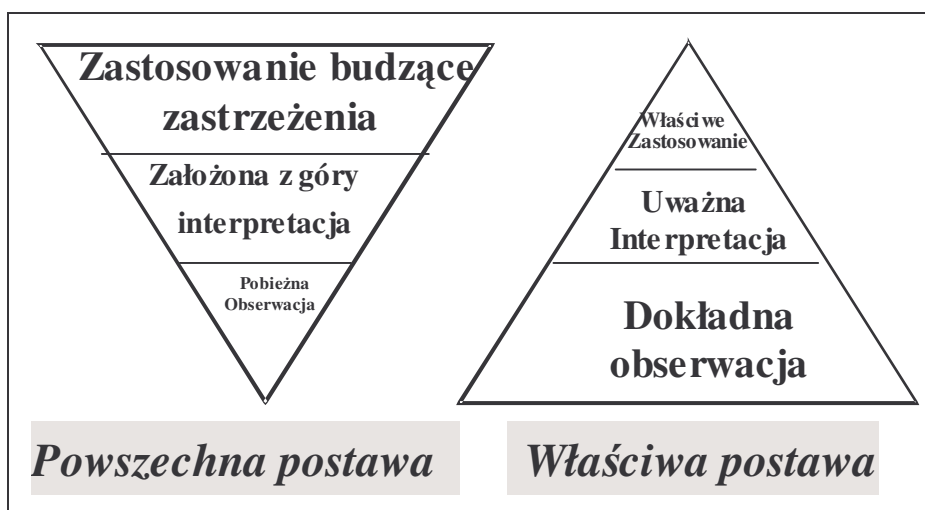
Ważne jest, by nie pomijać żadnego z tych etapów i nie zmieniać ich kolejności. Nie można właściwie ustalić znaczenia danego fragmentu, jeśli się go wcześniej uważnie nie prześledziło i bezowocne jest pytanie, co należy zrobić bez wiedzy, co dany tekst oznacza. Dlatego do właściwego wykorzystania metody indukcyjnej niesłychanie istotne jest poświęcenie tyle czasu, ile potrzeba.

A. Przyspieszanie procesu

Najbardziej powszechnym błędem przy posługiwaniu się metodą indukcyjną jest poświęcanie zbyt mało czasu na etap obserwacji. Osoba studiująca Biblię rzuca okiem na dany fragment i zakłada, że wie, co on mówi. Takie podejście niweczy proces uczenia się. Skutek jest taki, że rozumienie fragmentu jest takie samo, jak było na początku. Nie pozwoliliśmy Pismu przemawiać do nas ani nas uczyć. Tego typu postawa wobec Słowa Bożego sprawia, że nie robimy postępów w pojmowaniu Biblii. Biblia jest żywa i skuteczna. Nigdy nie jesteśmy w stanie pojąć w pełni głębi płynących z niej nauk. Każdy studiujący Słowo zawsze znajdzie w nim jakąś nową naukę – o ile poświęci czas i wysiłek potrzebny do jej zrozumienia.

Każdy studiujący Słowo zawsze znajdzie w nim jakąś nową naukę – o ile poświęci czas i wysiłek potrzebny do jej zrozumienia.

Ilustracja 1.4 Dobre i złe fundamenty



Pracownicy chrześcijańscy często przyspieszają ten proces, ponieważ chcą jak najszybciej przygotować innym przesłanie. Być może wina leży też w ich lenistwie. Tak czy owak skutkiem słabego przygotowania jest słabe nauczanie nie poparte mocą Pana. Żałowanie czasu i fadygi w tym procesie można porównać do piramidy po lewej stronie na ilustracji 1.4. Pobieżna obserwacja przechodzi w interpretację pospieszną lub założoną z góry, opartą na tekście, który niekoniecznie ją potwierdza. W efekcie kazanie czy przesłanie buduje się na takim chwiejnym fundamencie. To smutne, ale jest to być może najbardziej powszechny rodzaj nauczania we współczesnych kościołach.

B. Solidny fundament

Piramida po prawej stronie ilustracji 1.4 pokazuje właściwe zastosowanie metody indukcyjnej. Zwróć uwagę, że najwięcej miejsca zajmuje w niej obserwacja, następnie interpretacja, a na końcu

zastosowanie. Mimo to zastosowanie jest solidne i odpowiednie, gdyż opiera się na dokładnym badaniu Słowa.

Metodę indukcyjną można porównać do kopania złota. Najpierw rozbija się tony skał zawierających złoto na małe kawałki i myje się je (obserwacja). Następnie przesiewa się potłuczoną skałę w celu znalezienia złotych bryłek (interpretacja). W końcu bryłki złota topi się i nadaje im kształt użytkowej biżuterii lub innych przedmiotów przeznaczonych dla kupujących (zastosowanie). W wyniku tego procesu wytwarza się niewielką ilość złotego kruszcu w porównaniu z wagą oryginalnej skały. Jednak ostateczny rezultat ma wielką wartość. Podobnie skutek studiowania Słowa przy pomocy metody indukcyjnej wart jest całego koniecznego wysiłku.

KONKLUZJA

Indukcyjna metoda studiowania Biblii jest lepsza. Prowadzi ona do dokładniejszego rozumienia Biblii i stymuluje prawdziwy wzrost duchowy oraz proces uczenia się. Jako taka jest najlepszą metodą nie tylko dla pastorów i kaznodziejów, ale również dla każdego chrześcijanina. Wszyscy mamy się uczyć z Pisma. Każdy założyciel kościoła powinien nie tylko przyswoić sobie tę metodę, lecz również uczyć jej wszystkich wierzących pozostających pod jego duszpasterską opieką.

Kolejne lekcje podadzą więcej szczegółów odnośnie do zastosowania poszczególnych etapów metody indukcyjnej. Będzie też czas na praktykę i oswojenie się z każdym z tych etapów. Włożony trud będzie w pełni wynagrodzony nowym rozumieniem Słowa Żywego Boga.

PYTANIA DO ROZWAŻENIA, POWTÓRZENIA I ZASTOSOWANIA

- Jaka jest zasadnicza różnica pomiędzy dedukcją a indukcją?
- Dlaczego metoda indukcyjna jest lepszą metodą studiowania Biblii niż dedukcyjna?
- Jakie są niebezpieczeństwa „powszechnego” podejścia do studiowania Biblii i głoszenia kazań?

PLAN DZIAŁANIA

- Następnym razem, gdy będziesz studiował Biblię, zapisz, ile czasu poświęcasz na obserwację, interpretację i zastosowanie. Na podstawie tych wyników oceń, czy posługujesz się metodą indukcyjną, dedukcyjną czy pośrednią.
- W ramach przygotowań do następnej lekcji na temat obserwacji wybierz przykładowy krótki fragment Pisma (nie więcej niż jeden akapit). Poświęć co najmniej dwie godziny na obserwację tego fragmentu z modlitwą oraz proszenie Boga, by stworzył ci oczy na to, czego jeszcze nie zauważyłeś. Zanotuj swoje spostrzeżenia. Czego się nauczyłeś?



Jak dotarła do nas Biblia

BIBLIA JEST WIARYGODNA

Biblia często była przedmiotem ataków pomimo jasnego nauczania o swoim boskim pochodzeniu oraz cudów i spełnionych prorocत्व dowodzących jej wiarygodności. Jest rzeczą zrozumiałą, że Szatan nie zmarnuje żadnej okazji, by podważyć nasze najpotężniejsze narzędzie. Pragnie on, by pracownicy Pana powątpiewali w wartość Biblii, podważali jej dokładność, lekceważyli ją lub zaniedbywali. Mimo to świadomość pochodzenia i przekazanie nam Pisma przez Boga pomaga nam docenić to wspaniałe narzędzie i jego kluczową rolę w sukcesie naszej służby.

Napisana przez ponad czterdziestu autorów, w trzech językach, na przestrzeni ponad tysiąca czterystu lat Biblia jest największym literackim przedsięwzięciem w historii. Jej zgodność, spójność i brak nieściśłości dowodzą, że sam Bóg jest jej głównym autorem. Prowadził On każdego ludzkiego autora do tego, by ostateczny wynik był dokładnie taki, jak to sobie zaplanował.

JAK DOTARŁA DO NAS BIBLIA

Pan czuwał i czuwa do tej pory nad tym, by dostarczona nam Biblia była wiarygodna. Proces ten zaczął się od autorów oryginalnych i trwa dotąd, ilekroć otwieramy Jego Słowo. Proces ten składa się z kilku etapów.

A. Natchnienie

Termin ten oznacza dosłownie Bóg „tchnął” lub „oddał tchnienie” i potwierdza, że Biblia jest dziełem żywego Boga (2 Tym. 3:16) i jako taka wymaga odpowiedniej postawy.

Biblia nie jest tylko wytworem ludzkiej myśli, lecz Słowem Bożym, wypowiedzianym ludzkimi ustami i zapisanym ludzką ręką. Wszyscy prorocy i apostołowie twierdzili, że głoszą i zapisują słowa kogoś innego: samego Boga. Nawet Jezus, Boży Syn, wyznał, że wypowiadał jedynie słowa dane mu przez jego Ojca. Zgodnie z fragmentem z Drugiego Listu Piotra 1:20-21 „kierowani Duchem Świętym mówili od Boga święci ludzie”. Warto zwrócić uwagę, że to sama Biblia jest natchniona, nie jej ludzcy pisarze. Ponadto natchnienie dotyczy nie tyle literackiej jakości pisma, ile jego boskiego pochodzenia i charakteru.

B. Zachowanie

Od samego początku zdawano sobie sprawę z wyjątkowego charakteru Biblii. Wierni zawsze wykazywali ogromną pieczołowitość w starannym kopiowaniu tekstu biblijnego. Popelniali niewiele błędów, a wielka ilość znalezionych rękopisów pozwoliła nam je odszukać i poprawić. Fragmenty biblijne, gdzie brakuje wystarczających dowodów na stuprocentowe ustalenie oryginału, są bardzo nieliczne i żadne z nich nie zawierają znaczących zagadnień lub doktryn.

Biorąc pod uwagę wielką liczbę kopistów, tysiące lat kopiowania, liczne języki, na jakie kopiowano, szeroki zasięg geograficzny oraz niezliczone próby zniszczenia Biblii zadziwiający jest fakt, że posiadany przez nas tekst jest tak rzetelny i dokładny. Najwyraźniej Bóg pracował nad tym, by zachować go na nasz użytek.

C. Kanonizacja

Termin „kanon” został zapożyczony od greckiego słowa oznaczającego zasadę lub normę. Chrześcijanie posługiwali się kanonem od czwartego wieku w celu ustalenia poprawnej listy ksiąg należących do Starego bądź Nowego Testamentu, według których oceniano wszelkie inne księgi.

Wielu wczesnych ojców kościoła i soborów kościelnych z Bożą pomocą przyczyniło się do dzieła kanonizacji. Sami badali świadków ksiąg, wiarygodność autora, zgodność księgi z innymi uznanymi księgami oraz uznanie księgi przez kościół. Tworzenie się kanonu Starego i Nowego Testamentu było raczej procesem niż jednorazowym wydarzeniem i odbywało się pod kontrolą Ducha Świętego.

W czasach Jezusa Stary Testament składał się z prawa, proroków i pism. Na początku ery chrześcijańskiej powszechnie uznawano wszystkie 39 ksiąg Starego Testamentu. Najstarszy zachowany spis pochodzi z ok. 170 r. po Chr. Tworzenie kanonu Nowego Testamentu z jego uznanymi obecnie 27 księgami zakończyło się w czwartym wieku. W kościele zapanowała powszechna zgoda co do tego, że Biblia składa się z 66 znanych nam dziś ksiąg. Wyjątek w tej sprawie stanowią Apokryfy.

Apokryfy są odrzucane przez protestantów, lecz przyjęte przez kościół prawosławny i rzymsko-katolicki. Istnieje jednak znacząca różnica między Apokryfami a pozostałymi 66 księgami. Apokryfy nie roszczą sobie pretensji do księgi Pisma, zawierają ewidentne błędy, a społeczność żydowska odmówiła im włączenia do kanonu. Są one jednak napisane w pobożnym stylu harmonizującym z liturgią kościoła prawosławnego i rzymsko-katolickiego. Wśród Apokryfów znajduje się kilka ksiąg, które kościół katolicki uznał za pomocne w walce przeciwko protestantom w czasach reformacji. Mogło to wpłynąć na decyzję soboru w Trydencie, aby w r. 1548 zaliczyć je do kanonu kościoła rzymsko-katolickiego.

D. Przekład

Boży ludzie trudzili się nad tym, by każdy mógł usłyszeć Słowo w swoim własnym języku. Jest to zadanie na ogromną skalę i wciąż pozostaje aktualne. Współczesne języki i kultury często bardzo się różnią od tych z czasów biblijnych i podlegają ciągłym zmianom. Tłumacze muszą dobierać najlepsze słowa i wyrażenia, aby oddać znaczenie języków oryginału i by przekład wciąż był zrozumiały dla osób w każdym wieku i o każdym stopniu wykształcenia. Żaden przekład nie jest doskonały, lecz współczesna nauka, odkrycia nowych rękopisów i wzrost rozumienia Biblii są pomocne w tym nigdy niekończącym się zadaniu. Ciągłe porównywanie z językami oryginału jest konieczne do tego, by mieć pewność, że dane tłumaczenie właściwie oddaje znaczenie Bożego Słowa. Bóg posługuje się zdolnymi i wykształconymi ludźmi, którzy polegają na Jego prowadzeniu i mądrości w tym aktualnym, istotnym przedsięwzięciu.

E. Oświecenie

Jeśli chrześcijanin czyta, zgłębia i rozważa Słowo, Duch Święty odsłania mu jego znaczenie. Proces oświecenia też nigdy nie ma końca, a przynajmniej tak być powinno. Jest to wspólny wysiłek. Ludzie nie mogą się uczyć bez Ducha (1 Kor. 2:11-14; Ps. 119:18), Duch natomiast nie uczy bez wysiłku ze strony człowieka (2 Tym. 2:15; Ps. 119:97-99; Prz. 2:1-5).

Nauczanie Słowa Bożego jest szczególnym wyróżnieniem (2 Tym. 4:17), ale również poważnym i odpowiedzialnym zadaniem (Jak. 3:1). Nie należy się go podejmować bez poważnego, pełnego modlitwy przygotowania. Bóg jednak zaopatrzył nas we wszystko, co potrzebne do tego, byśmy mieli wiarygodny tekst we własnym języku i umożliwił nam rozumienie Jego Słowa przy pomocy Ducha. Do nas należy jedynie decyzja odpowiedniego traktowania Pisma i wiernego posługiwania się nim do rozwijania przede wszystkim naszego własnego chrześcijańskiego życia, a następnie naszej służby dla innych. Jak wielkim przywilejem jest udział w procesie przynoszenia żywego Słowa Bożego potrzebującemu, ginącemu światu!

KONKLUZJA

Bóg czuwał nad przekazem swego Słowa od czasu pierwszego pisma aż do chwili, gdy otwieramy je po to, by szukać wskazówek dla naszego życia. Kopia, jaką trzymamy w ręku, jest wiarygodna i nadaje się do użytku zarówno w duchowym wzroście, jak i w służbie. Jest to jednak żywa, duchowa księga i można ją zrozumieć tylko wtedy, gdy podchodzi się do niej z modlitwą i szacunkiem pozwalając, by Duch Święty otwierał nam oczy na zawarte tam prawdy. Dziękujemy Panu za tę wspaniałą księgę-przewodnik.

METODY STUDIUM
BIBLI

2

LEKCJA

Obserwacja Bożego Słowa

CO MÓWI BIBLIA?

Cel lekcji

Celem tej lekcji jest przedstawienie założycielowi kościoła indukcyjnego sposobu studiowania Biblii w oparciu o zasadę „obserwacji”.

Główne punkty

- Udane studium biblijne powinno być pełne modlitwy.
- Kontekst jest rzeczą niesłychanie istotną.
- Jest sześć kluczowych pytań do każdego fragmentu.

Pożądane rezultaty

Po opanowaniu treści tej lekcji każdy uczestnik powinien:

- Potrafić przygotować pytania do obserwacji z indukcyjnego studium Biblii.
- Pilnie i systematycznie studiować Słowo Boże.

Dodatek

2A Język Biblii

Propozycje dla prowadzących nauczanie

Po tej lekcji przewidujemy godzinne ćwiczenie skupiające się na stosowaniu zasad obserwacji. W lekcji tej znajdują się przykładowe pytania do obserwacji na podstawie fragmentu z pierwszego rozdziału Księgi Jeremiasza. Należy podkreślać rodzaj zadawanych pytań, ponieważ kursanci podczas ćwiczeń będą mieli za zadanie ułożyć własne pytania.

WPROWADZENIE

Wszyscy chrześcijanie powinni umieć studiować Biblię dla własnego duchowego wzrostu oraz dla wzrostu osób objętych ich duchową opieką. Bóg każdemu wierzącemu udzielił Ducha Świętego jako głównego nauczyciela. Nie zapominajmy o tym, jak ważne jest nasze poleganie na Duchu Bożym w kwestii pouczenia nas i uzdalniania do posłuszeństwa wobec tej nauki. Z Bożą pomocą każdy wierzący może rozumieć Biblię nawet jeśli jedyną książką, jaką ma do dyspozycji, to właśnie Biblia. Ponadto Bóg przydzielił niektórym szczególną rolę pomagania swemu ludowi w odkrywaniu prawd Pisma i właściwym stosowaniu ich we własnym życiu. Szczególnie ważne jest, żeby założyciel kościoła wiedział, jak pomagać innym w odkrywaniu Bożej prawdy poprzez studiowanie Biblii.

Jednym z najlepszych sposobów systematycznego odkrywania, rozumienia i stosowania Bożej prawdy jest indukcyjna metoda studium Biblii. Prowadzi ona do tego procesu odkrywania poprzez trzy etapy zwane „obserwacją”, „interpretacją” i „zastosowaniem”. Duch Święty nas uczy, lecz Bóg oczekuje, że będziemy pilnie zgłębiali Jego Słowo posługując się wszystkimi środkami, jakie dał nam do dyspozycji. Nie powinniśmy nigdy wybierać między uważnym studiowaniem a poleganiem na Duchu Świętym – obie te rzeczy są ważne!

Lekcja niniejsza skupia się na pierwszym kroku w indukcyjnym studium Biblii, tj.

Bóg oczekuje, że będziemy pilnie zgłębiali Jego Słowo posługując się wszystkimi środkami, jakie dał nam do dyspozycji.

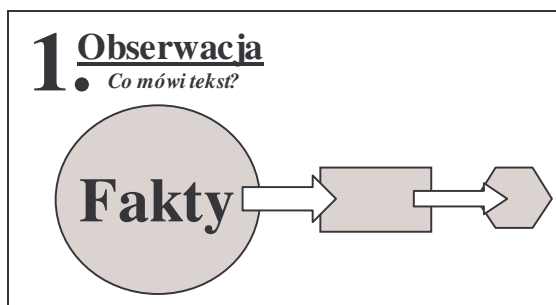
na obserwacji. Jak była mowa w poprzedniej lekcji, obserwacja przypomina podstawę piramidy. Jeśli będzie ona dokładna i uważna, to wypływające z niej interpretacja i zastosowanie będą o wiele bardziej odpowiednie. Naszym celem powinno być *dokładne* zrozumienie tego, co Bóg chce, byśmy wiedzieli i czynili. Dlatego obserwacja stanowi etap krytyczny w tym procesie.

I. OBSERWACJA – CO MÓWI TEKST?

Obserwacja zajmuje się szczegółami i faktami postrzeganymi w wybranym fragmencie biblijnym. Odpowiada ona na pytanie: „Co mówi tekst?” Pokazuje wyraźnie ludzi, miejsca, wypadki, okoliczności, przedmioty, czas, więzi, osobiste opinie, myśli itp., które istniały w umyśle piszącego oraz kontekst, w jakim jest osadzony fragment.

Studenci świeckiej literatury klasycznej spędzają niezliczone godziny usiłując rozszyfrować znaczenie wielkich tekstów napisanych przez ludzi. W wielu wypadkach proces ten trwał przez setki lub nawet tysiące lat od powstania tych tekstów. Ich rozumienie bez przerwy się zmienia. Poświęć chwilę na zastanowienie się nad niektórymi wybitnymi klasykami z twego kraju oraz nad tym, jak dociekano sensu ich utworów. Jeśli ten wysiłek jest uzasadniony, to o ileż bardziej powinniśmy dążyć do zrozumienia żywego, skutecznego, niezgłębionego Słowa Wszechmocnego Boga. Szczytem głupoty jest szybkie przeczytanie fragmentu biblijnego i zakładanie, że całkowicie go rozumiemy. Zawsze jest coś jeszcze do zrozumienia.

Ilustracja 2.1



A. Przygotowanie do obserwacji

Z uwagi na to, że Biblia jest natchnionym Słowem Bożym, nie możemy podchodzić do niej tak, jak do każdej innej książki. Istnieje kilka czynników, które mają wpływ na to, czy ją rozumiemy, czy nie.

1. Wiara

Pismo mówi, że „człowiek zmysłowy” nie może pojąć spraw pochodzących od Boga (1 Kor. 2:14). Ponieważ tylko ci, którzy wyrazili żal za swoje grzechy i zaufali Chrystusowi w sprawie zbawienia, posiadają Ducha Świętego, niewierzący nie może w pełni zrozumieć Biblii. *Nie* oznacza to, że tylko wierzący mogą brać udział w studium biblijnym. *Oznacza* to jednak, że gdy uczestniczą w nim niewierzący, są ograniczeni w swoim pojmowaniu. Duch Święty pragnie im pokazać prawdy o grzechu, sprawiedliwości i sądzie na podstawie Słowa w celu poprowadzenia ich do zbawienia. Dlatego studium biblijne dla niewierzących powinno skupiać się na podstawowych prawdach Ewangelii.

2. Modlitwa

Właściwie poprowadzone studium biblijne powinno być wypełnione modlitwą. Przed jego rozpoczęciem powinniśmy się pomodlić i wyznać wszelki grzech czy przeszkodę, która utrudnia uczenie się ze Słowa. Powinniśmy też modlić się o oświecenie (Ps. 119:18; Efez. 1:18). W trakcie naszego studium warto też pomodlić się o jasność w sprawach dla nas niezrozumiałych. Wreszcie po zakończeniu studium warto się pomodlić o to, jak mamy zastosować to, czego się nauczyliśmy do naszego życia oraz do życia innych osób.

Właściwie poprowadzone studium biblijne powinno być wypełnione modlitwą.

3. Gotowość do posłuszeństwa

W Liście do Jakuba czytamy, że musimy nie tylko słuchać Słowa, lecz także być mu posłusznym (Jak. 1:22-25). Jezus porównał stosowanie Jego słów w praktyce do budowania domu na skale. Lekceważenie ich przypomina natomiast budowanie na piasku (Mat. 7:26).

Jezus zdaje się mówić, że podawanie duchowej prawdy tym, którzy nie chcą jej stosować, jest równie niemądre jak rzucanie pereł przed świnie (Mat. 7:6). Bóg bardzo poważnie traktuje naszą reakcję na Jego Słowo. Im więcej wiemy, tym surowiej będziemy sądzeni.

4. *Samooceńca*

Prawdą jest, że pastor czy założyciel kościoła jest odpowiedzialny za nauczanie Słowa innym. Mamy nakaz „pasienia owiec” (Jan 21:17). Nie zwalnia to jednak od stosowania tej zasady do własnego życia. Każdy dobry kucharz próbuje w trakcie gotowania potrawy w celu ustalenia, czy można ją już podać innym. Powinniśmy zawsze dbać przynajmniej o zastosowanie do nas samych, nawet jeśli naszym celem jest nauczanie innych. Jeszcze więcej korzyści przynosi pełny udział w posiłku niż próbowanie go.

Powinniśmy zawsze dbać przynajmniej o zastosowanie do nas samych, nawet jeśli naszym celem jest nauczanie innych.

Zgłębiający Pismo nigdy nie powinien mieć poczucia, że osiągnął pełne zrozumienie Słowa – jest to niemożliwe. O wiele lepiej jest być „uczniem”, który wzrasta dzień po dniu dzięki studiowaniu Słowa i modlitwie niż udawać „znawcę”. Służba nauczania będzie bogatsza i bardziej satysfakcjonująca, jeśli nauczyciel podzieli się bogactwem prawdy, jakiej uczy się codziennie od Pana.

5. *Chęć uczenia się*

Podchodź do Pisma z otwartym umysłem. Pozwól, by Bóg uczył cię tego, co naprawdę mówi Jego Słowo. Zawsze bądź chętny do przeświecenia swoich osobistych przekonań w świetle Bożego Słowa. Nie bój się zmienić swego punktu widzenia, jeśli pokazuje ci ono prawdę o danej sprawie.

B. Nie żałuj czasu

Jest kilka sprawdzonych zasad rozumienia tego, na czym skupia się dany fragment. Jeśli proces ten przebiega zbyt szybko, skutkiem będzie płytkie zrozumienie tekstu. Ważne jest ćwiczenie cierpliwości i determinacji potrzebnej do pracy tak długo, aż tekst zostanie zrozumiany.

Pierwszym krokiem jest **kilkakrotne przeczytanie tekstu** w celu ogólnego zrozumienia danego fragmentu. Jest to czasochłonne, lecz bardzo owocne. Można wskazać wiele fragmentów, przy których można zaplątać się w szczegóły, dopóki po kilku czytaniach nie odróżni się głównego tematu. Dobre zrozumienie ogólnej wymowy fragmentu pozwoli ci zachować równowagę i właściwie podzielić czas na różne części studium.

C. Spójrz na kontekst

Słowo „kontekst” odnosi się do wierszy otaczających badany fragment. Zrozumienie kontekstu jest jednym z najcenniejszych narzędzi studium biblijnego, a mimo to często bywa lekceważone. Patrząc na kontekst próbujemy zrozumieć, jaki jest motyw lub temat księgi, rozdziału i akapitu, w obrębie których znajdują się nasze wiersze. Śledzenie kontekstu oznacza badanie.

- O czym mówią wiersze wcześniejsze i kolejne?
- Jaki jest temat danego akapitu?
- Jaki jest temat rozdziału?
- Jaki jest cel i temat księgi?
- Czy fragment ten pochodzi ze Starego czy z Nowego Testamentu i jakie to ma znaczenie?

Za dobry przykład tego, jak ważny jest kontekst, może posłużyć fragment z Listu do Filipian 4:19, gdzie Paweł obiecuje, że Bóg „zaspokoi każdą waszą potrzebę”. Wielu uważa to za bezwarunkową obietnicę dotyczącą każdego. Wielu uznaje, że ponieważ List do Filipian jest adresowany do wierzących, obietnica ta odnosi się jedynie do chrześcijan. Jednak bardziej dogłębne zbadanie kontekstu ujawnia, że list ten zawiera

Rozumienie kontekstu jest jednym z najcenniejszych narzędzi studium biblijnego.

podziękowanie dla kościoła w Filipi za dar wysłany przez niego do Pawła za pośrednictwem Epafrodyta. Kontekst rozdziału czwartego skupia uwagę właśnie na tym hojnym darze przekazanym Pawłowi z ich własnego ubóstwa. Kontekst wiersza osiemnastego pokazuje, że Bogu podoba się ten dar. Stąd z kontekstu wynika, że wiersz dziewiętnasty jest obietnicą dla tych, którzy zdobyli się na wsparcie finansowe dla misjonarza – założyciela kościołów (Pawła), głoszącego Ewangelię zgubionym ludziom (w Rzymie, w tamtych czasach).

W niektórych wydaniach Biblii każdą księgę poprzedzają uwagi wyjaśniające jej treść. Mogą one okazać się pomocne. Są też dostępne inne komentarze i książki, które omawiają tło i okoliczności powstania danej księgi biblijnej lub rozdziału. Lepiej jest jednak ograniczyć posługiwanie się tymi źródłami aż do etapu interpretacji. Nic nie może zastąpić samodzielnej lektury Biblii i jej przemawiania do czytelnika za pośrednictwem Ducha Świętego. Na etapie obserwacji skup się na tym, co ty dostrzegasz w danym fragmencie i kontekście. Poświęć czas na słuchanie Boga, zanim sięgniesz po komentarze ludzkiego autorstwa, nawet jeśli autorami są utalentowani nauczyciele czy pisarze.

Badanie kontekstu wymaga przeczytania nieco więcej niż wybrany fragmencik – obejmuje ono sąsiednie wiersze, rozdział czy księgę. Cofamy się i patrzymy na dany fragment z pewnej odległości, zanim zrobimy krok do przodu i przyjrzymy się z bliska. Myśli i uwagi dotyczące kontekstu należy starannie zapisywać. Będą one miały istotne znaczenie na etapie interpretacji.

Cofamy się i patrzymy na dany fragment z pewnej odległości, zanim zrobimy krok do przodu.

D. Badanie struktury

Jeśli spojrzeliśmy na dany fragment z pewnej perspektywy, czas teraz na bliższe przyjrzenie mu się. Przeczytaj go kilka razy, szukając i odnotowując następujące szczegóły związane z jego strukturą:

- Kluczowe słowa – Zapisz słowo lub słowa, które się powtarzają. One właśnie często wskazują na temat.
- Porównania lub przeciwieństwa – Czy coś jest takie samo jak coś innego, czy też jest to coś zupełnie innego?
- Rozwijanie myśli – Czy jedna myśl bazuje na innej? Czy wiążą się one z jeszcze innymi myślami jak ogniwa w łańcuchu?
- Czasowniki – Czy mają tam miejsce jakieś wydarzenia? Czy zawarte jest polecenie, które musimy wypełnić?
- Spójniki – Czy coś jest względem czegoś innego równorzędne? Często spójnik „lecz” wskazuje na przeciwieństwo, a słowa „podobnie jak”, „tak jak” na porównanie.
- Ilustracje – Wyobraź sobie opisywaną rzecz lub czyn.
- Rodzaj literatury – Dany fragment może być opisem historycznym, prorocstwem, alegorią, prawdą dydaktyczną bądź logiczną, przypowieścią itp. – jest jeszcze wiele innych możliwości, których pełniejsza lista znajduje się w Dodatku 2A. Ustalenie rodzaju literatury, do jakiego należy dany fragment, będzie miało wpływ na interpretację w następnym etapie, dlatego warto je teraz starannie odnotować.

E. Zadawaj pytania: Kto? Co? Gdzie? Kiedy? Jak? Dlaczego?

Najlepszą metodą odkrywania treści i znaczenia danego fragmentu Pisma jest stawianie kluczowych pytań na jego temat i zapisywanie odpowiedzi. Ilustracja 2.2 przedstawia sześć kluczowych pytań, jakie należy stawiać i na jakie odpowiadać. Nie są to oczywiście jedyne możliwe pytania, lecz są one najważniejsze. Pozostałe są raczej wariantami tych sześciu podstawowych.

Najlepiej byłoby zadawać te pytania we wszelkich możliwych postaciach (im więcej, tym lepiej). Przykładowe warianty pokazano w następnej sekcji. Zadając pytania uważnie je zapisuj na kartce papieru wraz z odpowiedziami na nie. Będą ci one potrzebne na etapie interpretacji.

Jeśli nie potrafisz udzielić odpowiedzi na jakieś pytanie, zapisz je i wróć do niego później.

Jeśli nie potrafisz udzielić odpowiedzi na jakieś pytanie, zapisz je i wróć do niego później. Nie lekceważ tych pytań, gdyż mogą one być istotne. Módl się raczej w tej sprawie, rozważaj je i proś Boga o wskazanie ci odpowiedzi. Bądź przygotowany na to, że zajmie to sporo czasu i wysiłku, ale opłaci się, kiedy dzięki temu uzyskasz lepsze zrozumienie Pisma. Tylko wtedy będziesz mógł je z ufnością zastosować we własnym życiu i uczyć innych słowami „tak mówi Pan”.

Ilustracja 2.2 Kluczowe pytania na etapie obserwacji



II. PRZYKŁADOWA OBSERWACJA

Posłużymy się teraz tymi sześcioma pytaniami do odkrycia Bożej prawdy zawartej we fragmencie ze Starego Testamentu opisującym młodego człowieka powołanego do służby Bogu. Śledząc ten fragment wyraźnie dostrzegamy, że został on powołany do zajęcia stanowiska zupełnie odmiennego od swoich współczesnych. Niektórzy z was bez wątplenia mogą się utożsamić ze zmaganiem, jakie stały przed tym młodym człowiekiem w związku z odpowiedzią na Boże powołanie. Fragment ten znajduje się w pierwszym rozdziale Księgi Jeremiasza.

Odszukaj ten fragment w swojej Biblii, módl się o oświecenie, a następnie szukaj odpowiedzi na następujące pytania. Zanotuj zwłaszcza *rodzaj* zadawanych pytań. W swoim późniejszym studium będziesz musiał ułożyć podobne pytania dotyczące innych studiowanych przez siebie fragmentów. Zapisz odpowiedzi obok każdego pytania.

A. Kto?

- **Komu** przypisuje się tę część Pisma (wiersz 1)?
- **Kim** są osoby wymienione we fragmencie (wiersze 1-2)?
- **Kim** są królowie wspomniani w wierszach 2-3?
- **Kim** są ludzie, których zwoła Bóg do zniszczenia tej ziemi (wiersz 15)?
- Wiersze 18-19 wymieniają głównych przeciwników Jeremiasza. **Kim** będą ci ludzie?
- (Inne?)

B. Co?

- **Co** szczególnego wydarzyło się i zostało opisane na początku wiersza drugiego?
- Czy można wywnioskować, **na czym** polegała rola Jeremiasza od wiersza drugiego?
- Jeśli tak, to **co** to była za rola?
- **Co** według wiersza drugiego miało miejsce pod koniec rządów Sedecjasza?
- **Co** się przydarzyło Jeremiaszowi w wierszu trzecim?
- **Co** powiedział mu Pan (wiersz 5)?
- **Co** składa się na cztery konkretne czyny przypisane przez Boga Jemu samemu w wierszu piątym?
- **Na czym** miała polegać rola Jeremiasza opisana w wierszu piątym?
- **Co** wyznaczało granice roli Jeremiasza? Czy ograniczała się ona do narodu izraelskiego, czy sięgała znacznie dalej?
- **Co** odpowiedział Jeremiasz w wierszu szóstym?
- **Co** odparł na to Bóg w wierszach siódmym i ósmym?
- **Co** Bóg nakazuje Jeremiaszowi w wierszach siódmym i ósmym (dwie rzeczy)?
- **Co** według wiersza siódmego może wybrać Jeremiasz?
- **Co** odczuwa Jeremiasz i o jakich jego emocjach mówi Bóg na początku wiersza ósmego?
- **Co** ma być głównym powodem braku lęku u Jeremiasza (chodzi o dwie rzeczy)?
- **Co** Pan czyni Jeremiaszowi w wierszu dziewiątym?
- Wiersz dziesiąty opisuje zadanie Jeremiasza. **Na czym** ono polegało?
- **Na czym** polegał postęp odnotowany w wierszu dziesiątym?
- **Co** Bóg pokazał Jeremiaszowi w wierszach 11-16 (dwie rzeczy)?
- **Co** według wiersza dwunastego robi Bóg?
- **Co** według wierszy 14-16 ma się stać z Bożym ludem?
- **Co** spowodowało, że Bóg osądza swój lud (wiersz 16)?
- **Co** Bóg poleca Jeremiaszowi w wierszu siedemnastym?
- **Co** z wydanych wcześniej poleceń zostało powtórzone?
- **Co** głosi nowa obietnica (wiersz 17)?
- **Co** zrobią Jeremiaszowi ludzie z wiersza osiemnastego (wiersz 19)?
- **Co** Bóg obiecuje Jeremiaszowi odnośnie do przyszłych walk (wiersz 19)?
- (Inne?)

C. Gdzie?

- **Gdzie** według wiersza pierwszego rozgrywają się wydarzenia?
- **Gdzie** jest położone to miejsce?
- **Skąd** będą się wywodzić ludy opisane w wierszu piętnastym?
- (Inne?)

D. Kiedy?

- **Kiedy** rozgrywają się wydarzenia przedstawione w całej księdze?
- **Kiedy** Bóg poznał (wybrał) Jeremiasza według wiersza piątego?
- **Kiedy** Bóg przeznaczył Jeremiasza do służby (wiersz 5)?
- **Kiedy** ma miejsce wydarzenie opisane w wierszu osiemnastym?
- (Inne?)

E. Dlaczego?

- **Dlaczego** Bóg „czuwa” w wierszu dwunastym?
- **Dlaczego** Bóg ogłasza wyrok na swój lud (w.16)?
- (Inne?)

F. Jak?

- **Jak** został opisany Jeremiasz w wierszu pierwszym?
- **Jak** przedstawiono jego ojca Chilkiasza?
- **Jak** Jeremiasz zwraca się do Boga w wierszu szóstym?
- **Jak** Jeremiasz reaguje na słowo Boże w wierszu szóstym?
- **Jak** Bóg opisuje Jeremiasza w wierszu osiemnastym?

Wykorzystaj to miejsce na wypisanie wszelkich innych spostrzeżeń, jakie przyszły ci na myśl odnośnie do pierwszego rozdziału Księgi Jeremiasza:

PYTANIA DO ROZWAŻENIA, POWTÓRZENIA I ZASTOSOWANIA

- Co oznacza słowo „kontekst”?
- Jaki jest zestaw sześciu kluczowych pytań do danego fragmentu?
- Kiedy podczas studium biblijnego powinniśmy się modlić?

PLAN DZIAŁANIA

Jeśli nie miałeś czasu na dokończenie obserwacji pierwszego rozdziału Księgi Jeremiasza, zrób to przed następną lekcją. Sprawdź, czy możesz zadać inne odpowiednie pytania dotyczące tego samego fragmentu. Zachowaj te pytania i odpowiedzi – przydadzą ci się do lekcji 4.



Język Biblii

Gdy studujemy Słowo Boże, szukamy jego zamierzonego przez autora, dosłownego znaczenia. Chcemy zrozumieć przesłanie, które Pan pragnie nam poprzez nie przekazać. Warto sobie jednak uświadomić, że tak jak w każdej wielkiej literaturze pisarze biblijni często posługiwali się figurami literackimi, aby przekazać prawdę. Co więcej, wykorzystywali oni w swoich pismach wiele różnych gatunków literackich. Dokładne studiowanie Biblii wymaga wychwycenia tych różnic i potraktowania każdego fragmentu zgodnie ze stylem i gatunkiem literackim, w jakim został napisany.

I. RODZAJE FIGUR LITERACKICH W BIBLI

A. Porównanie

Porównanie występuje wtedy, gdy porównuje się dwie rzeczy przy użyciu słów „podobnie”, „tak jak”, „niż”. Psalm pierwszy porównuje człowieka sprawiedliwego do drzewa zasadzonego nad płynącą wodą. Obaj przynoszą owoc i wszystko im się układa pomyślnie.

B. Przypowieść

Przypowieść jest to porównanie w formie dłuższej opowieści. Jezus pomagał uczniom zrozumieć swoje Królestwo opowiadając przypowieść o robotnikach, którzy otrzymywali jednakowe wynagrodzenie pomimo, iż jedni pracowali dłużej niż inni. Zaczyna się ona słowami: „Albowiem królestwo niebieskie podobne jest do gospodarza, który wyszedł wczesnym rankiem, aby nająć robotników do swej winnicy...” (Mat. 20:1).

C. Przenośnia

Przenośnia porównuje dwie rzeczy niepodobne do siebie bez posługiwania się słowami „podobny”, „tak jak”. W Księdze Jeremiasza 1:18 Pan zwrócił się do proroka Jeremiasza: „A oto Ja czynię cię dzisiaj twierdzą warowną, kolumną żelazną i murem spiżowym...”.

D. Alegoria

Alegoria jest długą metaforą. W Księdze Sędziów 9:7-15 Jotam opowiada historię o bezużytecznym krzewie cierniowym, który miał panować nad innymi drzewami przynoszącymi owoce. Jotam chciał w ten sposób opisać zepsutego przywódcę politycznego.

E. Hiperbola

Hiperbola opisuje coś posługując się przesadnymi określeniami, wyolbrzymia pewne zjawiska po to, by uwypuklić jakiś pogląd. Kiedy Jezus mówi o człowieku osądającym innych, a nie dostrzegającym belki we własnym oku, mówi o czymś, co fizycznie jest niemożliwe. Chodzi mu jednak o to, że osoba nieświadoma własnych grzechów nie jest w stanie właściwie ocenić cudzych.

F. Sarkazm

Sarkazm polega na krytykowaniu przy użyciu niezasłużonych lub śmiesznych wręcz pochwał. Paweł piętnuje dumę Koryntian pisząc: „Tak więc już jesteście nasyceni, już opływacie w bogactwa. Zaczęliście królować bez nas!” (1Kor 4,8).

Ustalenie, kiedy pisarze biblijni posługiwali się figurami stylistycznymi, a kiedy pisali dosłownie, jest odpowiedzialnym zadaniem. Byłby to karygodny błąd, gdybyśmy zlekceważyli jedno z Bożych przykazań uznając je za figurę stylistyczną. Z drugiej strony twierdzenie, że każdy wiersz biblijny należy interpretować dosłownie prowadzi do zamieszania. Kiedy Pan nazywał Jeremiasza "twierdzą warowną, kolumną żelazną i murem spiżowym", to oczywiście nie mówił tego dosłownie (Jr 1,18). To samo można powiedzieć o fragmencie, w którym Pan wyznaczył Jeremiasza, by „wrywał i obalał, (...) niszczył i burzył” (Jr 1,10).

Jak można odróżnić język dosłowny od figur stylistycznych? Można zadać kilka prostych pytań w rodzaju:

- Czy dany fragment mówi o tym, że jest figurą stylistyczną? („Posłuchajcie innej przypowieści (...)” Mt 21,33).
- Czy dany fragment staje się niedorzeczny lub nie do przyjęcia, jeśli rozumie się go dosłownie? (“Widzę wrzący kocioł, a powierzchnia jego jest od strony północnej (...) Od północy rozszaleje się zagłada wszystkich mieszkańców ziemi (...)” Jr 1,13-14).
- Czy dany fragment opisuje Boga, który jest Duchem, tak jakby posiadał On fizyczne ciało i inne typowo ludzkie cechy? („I wyciągnąwszy rękę, dotknął Pan moich ust (...)” Jr 1,9).

Jeśli na powyższe pytania można odpowiedzieć przecząco, to jest wysoce prawdopodobne, że dany wiersz można interpretować dosłownie.

II. GATUNKI LITERACKIE W BIBLI

A. Opisy historyczne

W Biblii znajduje się wiele opisów historycznych i elementów biografii. Księga Sędziów na przykład opisuje historię Izraela w okresie między podbojem kraju przez Jozuego a panowaniem króla Saula. Księga Nehemiasza to dziennik, w którym Nehemiasz opisuje odbudowę murów Jerozolimy. Ewangelie są biografiami Jezusa zawierającymi Jego nauki. Dzieje Apostolskie odnotowują znaczące wydarzenia z historii wczesnego Kościoła.

B. Pouczenia

Cała Biblia pełna jest wytycznych, poleceń, zasad, przypowieści, nauk i praktycznych rad. Większość III Księgi Mojżeszowej to szczegółowe zalecenia dla duchownych izraelskich. Księga Przypowieści udziela porad na temat pieniędzy, stosunków międzyludzkich i pracy. Listy Pawła do poszczególnych kościołów zawierają mnóstwo doktryn i praktycznych wskazówek dla chrześcijańskiego życia.

C. Proroctwa

Większość literatury prorockiej to zapis kazań wygłoszonych początkowo do ludu Bożego. Większe księgi prorockie takie jak księga Izajasza, Jeremiasza i Ezechiela to zbiory kazań obejmujących kariery tych proroków. Ksiąg tych nie należy czytać od deski do deski jako nierozdzielnych całości. Kluczem do ich zrozumienia jest odszukanie początku i końca poszczególnych kazań oraz czytanie od jednego kazania do następnego. Niemal wszystkie kazania opisują jakiś okres historyczny, w jakim żyli pisarze. Niektóre z nich odnosiły się do przyszłości wykraczającej poza długość życia proroków.

D. Poezja

W poezji biblijnej opisane zostały wszelkie ludzkie emocje. Wiele ksiąg biblijnych zawiera elementy poezji. Psalmi i Pieśń nad Pieśniami są w całości poezją, natomiast wiele z ksiąg prorockich w głównej mierze ma charakter poetycki.

E. Apokalipsa

Niektóre prorocтва reprezentują szczególny gatunek literacki znany jako apokaliptyczny. Słowo to oznacza "odslaniający", gdyż odsłania on wydarzenia, które mają się rozegrać w przyszłości. Dobrym przykładem tego rodzaju literatury są Księga Daniela i Księga objawienia. Fragmenty apokaliptyczne mają charakter symboliczny, a zatem jeśli chce się zinterpretować ich przesłanie, trzeba najpierw zrozumieć ich symbolikę. Głównym motywem literatury apokaliptycznej jest powtórne przyjscie Chrystusa oraz Jego ostateczne zwycięstwo nad Szatanem. Na ogół całe stworzenie bierze udział w nadchodzących wydarzeniach. (Kompilacja na podstawie Inch and Bullock, wyd., 1981. *Literature and Meaning of Scripture*. Baker Book House.)

METODY STUDIUM
BIBLII

3

LEKCJA

Zastosowanie - warsztat

☞ Cel lekcji

Celem tego warsztatu jest stworzenie uczestnikom kursu okazji do praktycznych ćwiczeń w zadawaniu i odpowiadaniu na pytania dotyczące obserwacji w indukcyjnym studium biblijnym.

☞ Główne punkty

- Zawsze można zadać więcej trafnych pytań.

☞ Pożądane rezultaty

Po opanowaniu treści tej lekcji każdy uczestnik powinien:

- Potrafić przygotować pytania do obserwacji w indukcyjnym studium biblijnym.
- Znać doniosłość studiowania fragmentu jako cała grupa.

☞ Propozycje dla prowadzących nauczanie

Istotne jest, by zebrać razem wszystkie grupy na piętnastominutowe porównanie wyników. Powinno to pokazać, że istnieje wiele pytań, które mogły ująć uwagę poszczególnych osób lub nawet małej grupy. Podkreśla to również wartość studiowania Pisma w grupie zamiast oddawanie głosu jednej osobie, aby wygłosiła małe kazanie na temat własnych spostrzeżeń z danego tekstu.

Przygotuj więcej papieru i długopisów do użytku grup. Będziesz też potrzebować tablicy na odnotowanie pytań i odpowiedzi, kiedy grupy zbiorą się pod koniec tej sesji.

ELEMENTY WARSZTATU

Fragmentem, jaki wykorzystamy podczas naszego warsztatu będzie fragment z Dziejów Apostolskich 17,1-10a. Poszczególne elementy tego warsztatu są następujące:

- Podzielcie się na grupy trzy lub czteroosobowe.
- Poświęćcie 35 minut na zapoznanie się z tym fragmentem, sformułujcie pytania do **obserwacji** i zanotujcie odpowiedzi.

Ostatnie piętnaście minut warsztatu wykorzystajcie na spotkanie z pozostałymi grupami w celu porównania pytań i odpowiedzi. Sporządźcie zbiorczą listę pytań i obserwacji na podstawie list z każdej grupy. Następnie wybierzcie *najlepsze pytanie* do każdej z sześciu sekcji. Chodzi o pytania, które okazały się najbardziej pomocne lub najwięcej wniosły i którymi posłużylibyście się, gdybyście mieli poprowadzić innych przez to studium.

ETAPY

Wykorzystaj następujące etapy wymienione w lekcji drugiej:

- Módl się o jasność umysłu.
- Przeczytaj fragment kilka razy.
- Zbadaj kontekst i zanotuj swoje spostrzeżenia.
- Zbadaj strukturę i zanotuj wyniki swoich obserwacji.

- Pomyśl o wszystkich możliwych wariantach sześciu kluczowych pytań oraz zapisz swoje odpowiedzi. Nie każde pytanie będzie się nadawało do tego fragmentu, wpisz te, które pasują.
- Wybierz *jedno najlepsze pytanie* do każdej sekcji, które wykorzystałbyś jako nauczyciel prowadzący to studium.

PRACA W GRUPIE

Wykorzystaj poniższe tabele do zanotowania swoich pytań i odpowiedzi. Jeśli zajdzie potrzeba, możesz użyć więcej papieru.

KONTEKST <i>Temat wierszy otaczających wybrany fragment</i>
<ul style="list-style-type: none">• Wiersze wcześniejsze –• Wiersze następne –• Akapit / sekcja –• Rozdział (17) –• Księga (Dzieje) –• Nowy Testament –

STRUKTURA <i>Struktura tego fragmentu oznacza jego gramatykę i rodzaj języka.</i>
<ul style="list-style-type: none">• Kluczowe słowa –• Porównania lub przeciwstawienia –• Rozwijanie myśli –• Czasowniki –• Spójniki –• Ilustracje –• Gatunek literacki -

KLUCZOWE PYTANIA

Stawiaj pytania we wszystkich możliwych odmianach sześciu kluczowych pytań i udzielaj na nie odpowiedzi.

Twoje pytania:	Twoje odpowiedzi:
<p>Kto?</p> <ol style="list-style-type: none">1.2.3.4.5.6.7.8.9.10. <p>[Zakreśl pytanie, które uważasz za najbardziej pomocne]</p>	
<p>Co?</p> <ol style="list-style-type: none">1.2.3.4.5.6.7.8.9.10. <p>[Zakreśl pytanie, które uważasz za najbardziej pomocne]</p>	

Twoje pytania:	Twoje odpowiedzi:
<p>Gdzie?</p> <ol style="list-style-type: none">1.2.3.4.5.6.7.8.9.10. <p>[Zakreśl pytanie, które uważasz za najbardziej pomocne]</p>	
<p>Kiedy?</p> <ol style="list-style-type: none">1.2.3.4.5.6.7.8.9.10. <p>[Zakreśl pytanie, które uważasz za najbardziej pomocne]</p>	

Twoje pytania:	Twoje odpowiedzi:
<p>Jak?</p> <ol style="list-style-type: none">1.2.3.4.5.6.7.8.9.10. <p><i>[Zakreśl pytanie, które uważasz za najbardziej pomocne]</i></p>	
<p>Dlaczego?</p> <ol style="list-style-type: none">1.2.3.4.5.6.7.8.9.10. <p><i>[Zakreśl pytanie, które uważasz za najbardziej pomocne]</i></p>	

METODY STUDIUM
BIBLI

4

LEKCJA

Interpretacja Bożego Słowa

CO TO ZNACZY?

Cel lekcji

Celem tej lekcji jest podanie założycielowi kościołów przykładu studiowania Biblii w oparciu o zasadę interpretacji indukcyjnej do studium biblijnego.

Główne punkty

- Istotna rola uważnej interpretacji.
- Powszechne błędy interpretacyjne.

Pożądane rezultaty

Po opanowaniu treści tej lekcji każdy uczestnik powinien:

- Znać podstawowe zasady interpretacji Pisma.
- Nauczyć się pilnie zgłębiać Słowo Boże.

Dodatek

4A Tabele biblijne

Propozycje dla prowadzących nauczanie

Po tej lekcji zamieszczony jest jednogodzinny warsztat mający na celu rozwijanie umiejętności interpretacji danego fragmentu.

WPROWADZENIE

Poza Duchem Świętym i modlitwą Biblia jest najważniejszym narzędziem, jakie ma do swojej dyspozycji założyciel kościoła. Żywe i skuteczne Słowo Boże może przeniknąć serca i dusze tych, których pragniemy pozyskać dla Bożego Królestwa. Uzdalnia nas ono do wszelkiego dobrego dzieła, którym z pewnością jest też nasza służba pomnażania liczby kościołów w naszym kraju. Stanowi ono jedyną normę, według której mierzymy i oceniamy każdą naukę, praktykę czy tradycję Kościoła. Historia, tradycja i ludzki intelekt mogą prowadzić na manowce, lecz Biblia jest niezmienną i wiarygodną prawdą Bożą.

Dlatego ważne jest, byśmy wiedzieli, jak "sprawiedliwie dzielić Słowo Prawdy". Nasz przeciwnik Szatan nie szczędzi trudu, by podważyć Biblię i zawartą w niej prawdę. W ciągu stuleci powstało wiele sporów na tle niewłaściwego pojmowania biblijnych treści. Nikt chyba nie chce być winny przyczyniania się lub popierania tych fałszywych interpretacji Bożego Słowa.

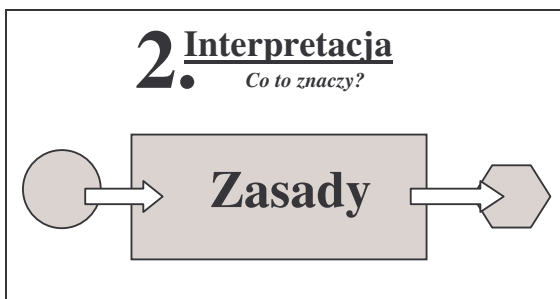
I. INTERPRETACJA – DRUGI ETAP METODY INDUKCYJNEJ

Interpretacja odpowiada na pytanie "Co oznacza dany tekst?" W sesji tej zamieszczamy kilka wskazówek pomocnych w odkrywaniu tego, co tak naprawdę mówi Pismo. Nie jest to wyczerpujące potraktowanie tematu, lecz zaledwie wprowadzenie. Zajmiemy się tu tym samym fragmentem, z którym mieliśmy do czynienia w pierwszym rozdziale Księgi Jeremiasza oraz zastosujemy te same zasady w celu lepszego zrozumienia tego tekstu.

W indukcyjnym studium Biblii etap interpretacji następuje po etapie obserwacji. Wydaje się to oczywiste, lecz zbyt często studiujący Biblię spieszą się do tego etapu bez starannych przygotowań na

etapie obserwacji. Skutkiem tego ich interpretacja nierzadko bywa błędna, ponieważ nie dysponują odpowiednią ilością faktów, aby właściwie zinterpretować dany fragment.

Ilustracja 4.1



Etapy obserwacji, interpretacji i zastosowania można porównać do procesu budowy domu. Obserwacja przypomina *gromadzenie materiałów*. Interpretacja to etap, na którym właściciel *buduje dom* z zebranych materiałów. Zastosowanie natomiast jest etapem, na którym właściciel wprowadza się do domu i *mieszka w nim*. Każdy etap jest równie ważny i wszystkie są ze sobą wzajemnie powiązane. Jeśli brakuje materiałów (obserwacja), nie można będzie ukończyć budowy. Jeśli budowa nie będzie solidna, mieszkanie w tym domu okaże się niebezpieczne. Jeśli nikt nie mieszka w domu

(zastosowanie), to budowanie go było stratą czasu.

Mając na uwadze to porównanie widzimy jasno, że interpretacji należy dokonywać bardzo starannie, z modlitwą i w sposób przemyślany. Jeśli w którymś momencie stwierdzisz, że nie masz dość faktów, by odczytać znaczenie danego tekstu, powinieneś wrócić do etapu obserwacji i postawić więcej pytań. Jest to właściwie normalne. Rzadko zdarza się, że dostrzegamy w tekście wszystko to, co jest ważne, podobnie jak budowniczy, któremu też kończą się materiały i musi sprowadzić więcej.

Interpretacji należy dokonywać bardzo starannie, z modlitwą i w sposób przemyślany.

II. PROCES INTERPRETACJI

Podczas interpretacji danego fragmentu Pisma próbujemy jasno przedstawić oryginalną sytuację biblijną i wyrazić przesłanie przekazane przez Boga w tej sytuacji. Wtedy możemy ostrożnie i z modlitwą założyć, że w podobnej sytuacji Bóg przemówiłby w podobny sposób – tak można sformułować ogólną biblijną zasadę.

Ilustracja 4.2 Posługiwanie się indukcją do odkrycia zasady biblijnej



Dlatego na proces interpretacji składa się:

- Zrozumienie oryginalnej biblijnej sytuacji i ludzi
- Rozpoznanie przesłania przekazanego tamtym ludziom w tamtych czasach
- Sformułowanie zasady streszczającej te fakty, która ma zastosowanie do podobnej sytuacji w każdej epoce – szczególnie współczesnej.

Zasada wynikająca z interpretacji może być ostrzeżeniem, obietnicą, wyzwaniem itp. Ważne jest, by zrozumieć oryginalną sytuację na tyle wyraźnie, by można było z przekonaniem powiedzieć “tak mówi Pan”, kiedy zastosuje się tę zasadę w życiu własnym i innych.

A. Przesiej fakty z obserwacji i odszukaj kluczowe

Interpretacja jest raczej sztuką niż nauką. Oznacza to, że jest to coś więcej niż przestrzeganie pewnych zasad, jakkolwiek zasady i wytyczne istnieją. Praktyka, modlitwa i wyczerpanie na prowadzenie Ducha Świętego są konieczne do rozwijania umiejętności przesiewania wszelkich faktów zgromadzonych na etapie obserwacji, wyboru najważniejszych i zrozumienia głównego przesłania tekstu.

B. Ustal, do czego zmierza autor

Ilekczo mówimy o autorze danego fragmentu, mamy na myśli zarówno ludzkiego autora, jak i Boga, który dał mu natchnienie do pisania. Z wyjątkiem kilku prorocत्व, których ludzki autor nie rozumiał, przesłanie piszącego człowieka i przesłanie Boga są takie same.

W niektórych wypadkach to, do czego zmierza autor, jest wyraźnie powiedziane w tekście. Na ogół jednak konieczne jest szukanie wskazówek i dokonywanie kluczowych obserwacji. Zazwyczaj kontekst jest najważniejszą wskazówką tematu lub głównego przesłania. Powtarzające się słowo lub określenie też stanowią cenne wskazówki. Każdy fragment jest inny, lecz ty zawsze będziesz próbował zdobyć następujące informacje:

- Na jaki temat pisze autor?
- Co na ten temat mówi?

Idealnym rozwiązaniem byłoby podsumowanie tych dwóch rzeczy w jednym krótkim zdaniu. Może będzie to wymagało kilku prób zanim cel zostanie osiągnięty. Posługując się ponownie analogią do budowy domu, przypomina to solidne budowanie fundamentów. Pełniejszy opis przesłania danego fragmentu zostanie zbudowany na tym fragmencie, podobnie jak zastosowanie.

Idealnym rozwiązaniem byłoby streszczenie przesłania danego fragmentu w jednym krótkim zdaniu.
--

C. Ustal bieg myśli w tekście

Po ustaleniu głównej myśli autora kolejnym krokiem jest opisanie, jak rozwija ją w tekście. Jakim stylem się posługuje? Dlaczego? Jaką obrał metodę bądź logikę? Dlaczego wybrał taki sposób jej przedstawienia? Warto odnotować zarówno treść danego fragmentu, jak i wyrażoną w nim postawę czy emocje. Teksty mogą wyrażać zachętę, sarkazm, gniew, konfrontację, uspokojenie, prośbę, wyzwanie itp.

III. PODSTAWOWE ZASADY INTERPRETACJI

Jakkolwiek interpretacja jest w zasadzie sztuką, którą rozwija się poprzez praktykę, jest kilka podstawowych zasad, jakie należy przestrzegać. Podane niżej zasady zakładają, że Biblia jest natchnionym Słowem Bożym i że Bóg chce, byśmy je czytali i rozumieli. Nie wszyscy zgadzają się z tymi założeniami, dlatego są one przedmiotem sporów religijnych w świecie oraz przyczyną powstania wielu sekt.

A. Ogólne zasady interpretacji biblijnej

1. Biblia jest niepodważalnym Słowem Bożym.
2. Biblia najlepiej interpretuje samą siebie, odzwierciedlając Boży charakter.

3. Zbawcza wiara oraz Duch Święty są niezbędne do rozumienia Pisma.
4. Wydarzenia historyczne, czyny, postawy, osobiste doświadczenia należy interpretować w świetle Pisma, a nie Pismo w ich świetle.
5. Głównym celem Biblii nie jest powiększenie zasobu naszej wiedzy, lecz zmiana naszego życia.
6. Każdy chrześcijanin ma prawo, obowiązek i przywilej badania i interpretacji Słowa Bożego z pomocą Ducha Świętego.

B. Gramatyczne, historyczne i teologiczne zasady interpretacji biblijnej

1. Słowa należy interpretować zgodnie z ich znaczeniem w kontekście historyczno-kulturowym autora. Zawsze warto pomyśleć o tym, jak oryginalni odbiorcy rozumieli i reagowali na to przesłanie.
2. Ważne jest, by rozumieć gramatykę danego fragmentu przed próbą zrozumienia zawartych w nim prawd teologicznych.
3. Figury stylistyczne mają na ogół jeden cel. Nie próbuj wyczytać zbyt wielu rzeczy z tego właśnie fragmentu. (Porównaj Dodatek 2A "Język Biblii", gdzie znajduje się opis różnych figur stylistycznych.)
4. Nie bądź bardziej oświecony w danej kwestii od samego Pisma. Nie dodawaj własnych poglądów lub tradycji kościelnej do tekstu biblijnego, ponieważ ty sam lub inni mogliby dojść do wniosku, że myśli te są czysto biblijne.

C. Powszechne błędy interpretacyjne

Źródłem trzech powszechnych błędów w interpretacji jest zapominanie o kluczowych atrybutach Pisma.

1. Trampolina

Błąd ten przypomina trampolinę, jaka posługują się gimnastycy usiłując wyżej skoczyć. Trampolina nie ma zasadniczego znaczenia dla ich wyczynu – pomaga im tylko wzbic się w górę. Błąd tego typu ma miejsce wówczas, gdy interpretator wie już, co chce powiedzieć i nie jest zbyt zainteresowany odkrywaniem znaczenia tekstu. Rzuca okiem na dany fragment i "skacze" z tego miejsca na jakiś inny temat czy naukę, którą tak naprawdę chce omówić. To obraża Pana, który napisał Słowo po to, by przekazać nam prawdę.

2. Alegoria

Metoda jest również bardzo popularna, ale równie niedopuszczalna. Polega ona na lekceważeniu jasnego znaczenia Pisma i próbie doszukania się w nim jakiegoś ukrytego przesłania. Istnieje kilka fragmentów bardzo trudnych do zrozumienia, większość tekstu jednak ma sens, jeśli przyjrzymy się uważnie słowom i gramatyce. Nie powinniśmy doszukiwać się "ukrytych znaczeń", kiedy są one przedstawione w sposób wyraźny. Nawet przy trudnym fragmencie lepiej jest przyznać, że go nie rozumiemy niż wymyślać znaczenie, które trudno uzasadnić.

Nie powinniśmy doszukiwać się "ukrytych znaczeń", kiedy są one przedstawione w sposób wyraźny.
--

3. Lekceważenie objawienia progresywnego

Zrozumienie fragmentu jest niemożliwe, jeśli zapominamy o progresywnym charakterze Pisma. Bóg niekiedy zmienia sposób traktowania ludzi. Na przykład w Starym Testamencie domagał się wielu ofiar ze zwierząt. Miały one jednak charakter przejściowy. Gdy doskonały Baranek Boży zmarł na Kalwarii, spełnił starotestamentowe

wymagania (Hbr 9,12). W Nowym Testamencie nie żąda się już żadnej ofiary. Gdyby dziś ktoś chciał złożyć baranka w ofierze za swoje grzechy, byłaby to obraza dla Chrystusa. Dlatego interpretacji należy dokonywać ostrożnie, mając na uwadze szerszy zasięg nauk biblijnych.

D. Posługuj się „pomocami”, ale w sposób ostrożny

Istnieje wiele narzędzi i pomocy przydatnych w procesie interpretacji. Zalicza się tu komentarze, podręczniki biblijne, przypisy, paralelne odnośniki, słowniki, atlasy i wiele innych książek. Mimo iż są one pożyteczne, nie powinny zastępować osobistego wysiłku zrozumienia danego fragmentu. Są przeznaczone do tego, by *pomagać*, nie *wykonać pracę za siebie*. Posługuj się nimi w razie potrzeby, kiedy chcesz zrozumieć to, co dla Ciebie niejasne. Uważaj zwłaszcza na paralelne odnośniki biblijne. Często odnoszą się one do innego wiersza, który zawiera to samo słowo lub wyrażenie, nie musi jednak mieć *nic* wspólnego z tematem wybranego tekstu.

IV. PRZYKŁADOWA INTERPRETACJA

Wróć do swoich notatek dotyczących pierwszego rozdziału Księgi Jeremiasza i jeśli czas pozwoli dokonaj interpretacji zgodnie z podanym niżej schematem.

A. Przesiej informacje w poszukiwaniu kluczowych faktów

Przyglądając się obserwacjom poczynionym na temat pierwszego rozdziału Księgi Jeremiasza wydaje mi się, że najważniejsze z nich to: (*Wymień*)

B. Podaj główny temat

Tematem rozdziału jest:

Jeremiasz wypowiada się na ten temat następująco:

Główny temat uwzględniający dwie powyższe myśli można ująć następująco:

C. Opisz przebieg myśli

Jeremiasz rozwija główną myśl fragmentu przez:

D. Niektóre pytania dotyczące znaczenia

Podczas pracy nad powyższymi zagadnieniami pomocne mogą się okazać podane niżej pytania o *znaczenie* tekstu. Być może wymyślisz inne dobre lub nawet lepsze pytania. Poniższe mają ci pomóc przejść przez ten etap.

Wiersz 5

- Co to znaczy, że Pan „znał” Jeremiasza?
- Co znaczy być „poświęconym”?
- Co sugeruje to zdanie „(...) nim przyszedłeś na świat, poświęciłem cię (...)”?

Wiersz 6

- Dlaczego Jeremiasz mógł uważać się za „młodzieńca”?
- Dlaczego twoim zdaniem Jeremiasz tak właśnie odpowiedział?

Wiersz 7

- Jak opisałbyś Boże powołanie na podstawie tego, co widzisz w tym wierszu?
- Co twoja odpowiedź na powyższe pytanie mówi o Bogu i Jego naturze?

Wiersz 8

- Co Pan mówi o reakcji ludzi na przyszłą służbę Jeremiasza?
- Co motywuje Jeremiasza do przeciwstawienia się opozycji?

Wiersz 9

- Jak Pan „włożył” swoje słowa w usta Jeremiasza?

Wiersz 10

- Co twoim zdaniem oznaczają wyrażenia „byś wyrywał i obalał, byś niszczył i burzył, byś budował i sadił”?
- Co możesz powiedzieć o cechach charakteru Jeremiasza, które umożliwią mu wykonanie Bożego planu?

Wiersz 12

- Jaka zasadę odnajdujesz w tym wierszu odnośnie do Bożego zaangażowania w służbę tych, których sam powołał?

Wiersz 16

- Jaka stroną Bożego charakteru ukazuje ten wiersz, nawet gdy przychodzi do sądu Jego własnego ludu?
- Czy Bóg miał prawo postąpić z tymi ludźmi tak, jak zaplanował? Dlaczego?

Wiersz 17

- Co mogło stanowić część przygotowań Jeremiasza?
- Dlaczego twoim zdaniem Pan powtórzył to, co już powiedział wcześniej (wiersz 8)?

Wiersz 18

- Jaki jest sens i znaczenie określeń „twierdza warowna, kolumna żelazna i mur spiżowy”?
- Dlaczego ludzie z wiersza osiemnastego będą przeciwni Jeremiaszowi i jego przesłaniu?
- Jak współcześnie Bóg umacnia i przygotowuje swój lud do reprezentowania go?

Wiersz 19

- Co pokazuje ten wiersz, jeśli chodzi o Boży charakter i wierność wobec tych, których Bóg powołuje?

E. Zasada biblijna

Ostatnim krokiem w procesie interpretacji jest próba ustalenia znaczenia fragmentu jako związanej zasady biblijnej. Powinna ona wykazywać bardzo duże podobieństwo do „Głównego tematu” w zamieszczonej powyżej sekcji IV.B. Jednakże główny temat w tej sekcji odnosił się do konkretnego kontekstu pierwszego rozdziału Księgi Jeremiasza, ponad 2500 lat temu. Zasada, jaką chcesz teraz sformułować, powinna być aktualna w każdej epoce, zwłaszcza współczesnej.

Zasada może być sformułowana mniej więcej tak: „W tego rodzaju sytuacji powinniśmy...” lub „Gdy takie wydarzenie ma miejsce, Bóg...” Oczywiście dokładne słownictwo zasady dla danego fragmentu będzie się różniło. Także zasada powinna być możliwie jak najbardziej konkretna. Proces ten nie jest łatwy, ale bardzo ważny. I z Bożą pomocą jest on możliwy.

Na podstawie mojego studium pierwszego rozdziału Księgi Jeremiasza sformułowałem następującą ponadczasową zasadę biblijną: (zanotuj)

PYTANIA DO ROZWAŻENIA, POWTÓRZENIA I ZASTOSOWANIA

- Na czym polegają trzy powszechne błędy interpretacyjne?
- Na jakie pytanie odpowiada interpretacja?

PLAN DZIAŁANIA

- Odpowiedz na wszystkie pytania w tej lekcji, na które nie zdążyłeś jeszcze odpowiedzieć.
- Rozpocznij proces interpretacji w oparciu o fragment z Dziejów Apostolskich 17,1-10.



Tabele biblijne

Na następujących stronach znajdują się dwa wykresy, które mogą być pomocne:

- Ilustracja 4A. 1 przedstawia wielki obraz odwiecznego Bożego planu w Starym i Nowym Testamencie.
- Ilustracja 4A. 2 przedstawia historyczne okresy biblijne.

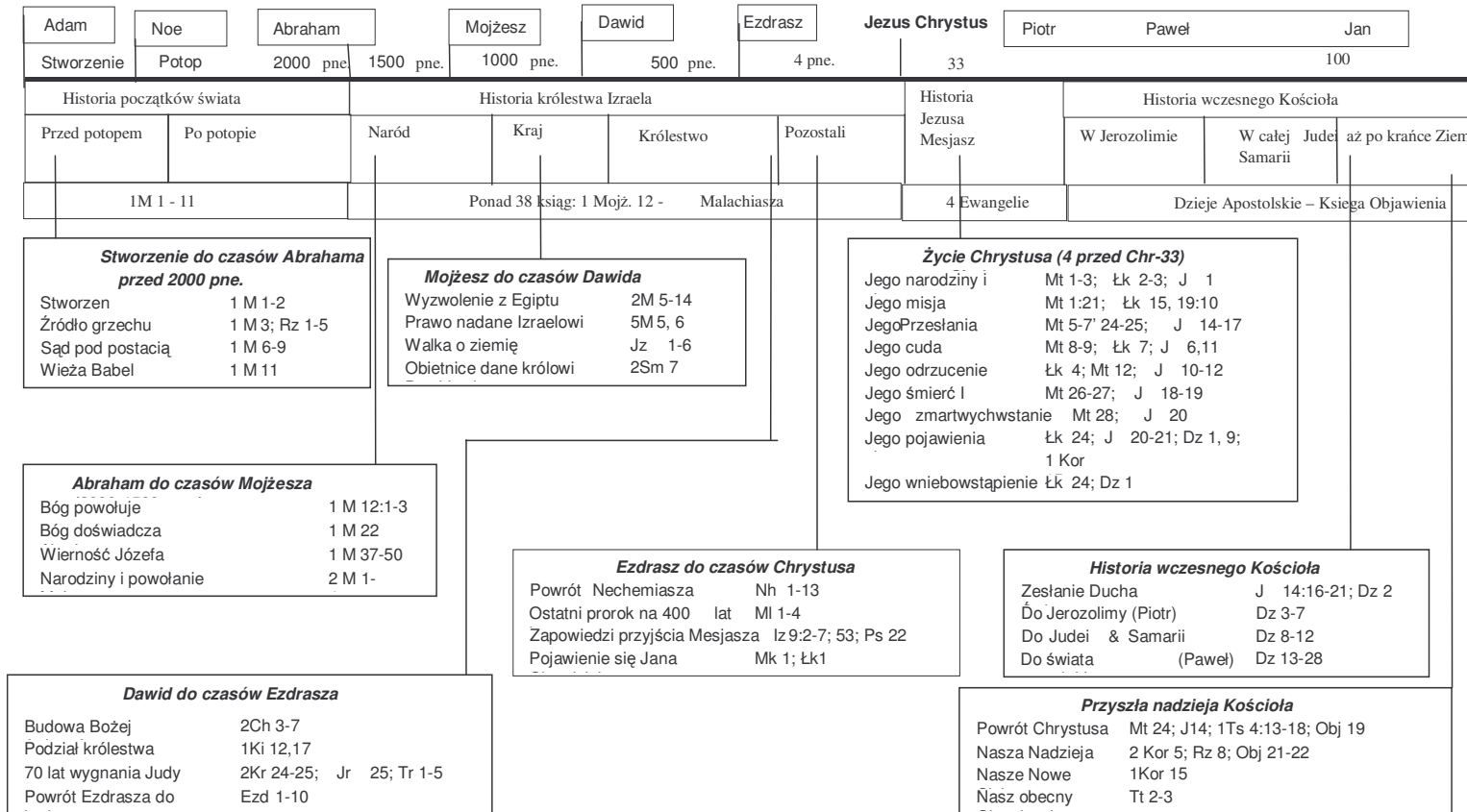
Tabela 4A.1: Historia odkupienia świata w Starym (ST) i Nowym Testamencie (NT)

Zamieszczona niżej tabela ma na celu przedstawienie PEŁNEGO OBRAZU Biblii i ukazanie, że oba Testamenty, Stary i Nowy, łączą się w wyrażaniu odwiecznego Bożego celu. Poczynając od I Księgi Mojżeszowej Bóg stworzył człowieka (mężczyznę i kobietę) po to, by mieli z Nim więź. Grzech człowieka sprawił, że więź ta została zerwana. Relacja z próby odbudowania tej więzi zaczyna się w trzecim rozdziale Księgi Mojżeszowej (1M 3,15), a kończy w dwudziestym drugim rozdziale Księgi Objawienia. W zasadzie Biblia jest przede wszystkim historią Bożego planu odkupienia.

ST	Stworzenie 1M 1,2	Upadek/Grzech 1M 3,1-14	Obietnica Odkupiciela 1M 3,15,21	Obietnica powtórzona Abrahamowi 1M 12	System ofiarny zapoczątkowany przez prawo Mojżesza/ Odkupienie przez krew 2 M	Naród wybrany, który ma świadczyć o Nim na całym świecie
	- Człowiek (mężczyzna i kobieta) stworzeni na OBRAZ Boży 1,27 - po to, by mieć więź z Bogiem 3,8 - po to, by mieć więź ze sobą nawzajem 2,24 - by się rozmnażać 1,28 - by uczynić sobie ziemię poddaną 1,28 - by przyjmować Boże błogosławieństwo 1,28	- Obraz zniekształcony - Więź z Bogiem zerwana - Ból i cierpienie - Próba wzajemnej dominacji - Wszystko pod przekleństwem	- Potomstwo kobiety zmiażdży piętę węża. - Bóg sporządził dla nich odziecie ze skór.	- Będę ci błogosławił -Przez ciebie będą otrzymywały błogosławieństwo ludy całej ziemi - Bóg wybrał jeden naród, aby stał się jego ludem i głosił Go po całej ziemi.	- Iz 53,7 - IIM 12,13 baranek ofiarny za grzechy (obraz baranka Bożego, który weźmie na siebie grzechy świata) - IIIM	- Jz 2,8-14; 4,24 - 2Sm 7,25-26 - 1Kr 8,41-43 - Iz 43,10-12; 54,5; 55,4, 5; 59,20; 60,16 - Dn 7,13-14 - Zch 13,1 - (oraz wiele, wiele innych)
NT	Jezus: Baranek Boży, który bierze na siebie grzechy świata	Ewangelie: Przyjście Jezusa Odkupiciela	Dzieje: Historia odkupienia zanieśiona na krańce ziemi	Ludzie odkupieni kształtowani na obraz Chrystusa: "Jak powinniśmy żyć?"	Objawienie: ostateczne odkupienie	
	- J 1,29	- Mt 1,21 - J 3,16, 17 - Łk 4,18, 19 - Łk 19,10	- Jerozolima 2 i 6,7 - Judea i Samaria 6,8- 9,31 - Palestyna i Syria 9,32- 12,24 - Wschodnia część świata rzymskiego 12,25-19,20 - Do Rzymu 19,21-25,31	- Rz 3,24; Rz 4,22-25; Rz 6,11-14 - Rz 8,29 - 2Kor 3,18 - Ef 4,21-33 - Kl 1,15-22 - 1P 5,1, 10 - 1Ts 2,19 - Jd 24,25	(Stworzenie) Nowego Nieba i Nowej Ziemi (21,1) - Wszystko uczynione nowym (21,5) Jego słudzy będą z Nim królować (22,5) Błogosławieni, którzy płuczą swe szaty (22,14)	

Ilustracja 4A.2 Chronologia biblijna

Poniższy wykres pokazuje historię Biblii podzieloną na okresy. Wypisano tu kluczowe postaci z danego okresu



© 1995 – Myles Lorenzen. Wykorzystano za zgodą

METODY STUDIUM
BIBLIJ

5

LEKCJA

Interpretacja - warsztat

☞ Cel lekcji

Celem tej lekcji jest stworzenie uczestnikom kursu możliwości zastosowania w praktyce interpretacji metodą indukcyjnego studium biblijnego.

☞ Główne punkty

- Celem interpretacji jest zrozumienie myśli autora.

☞ Pożądane rezultaty

Po opanowaniu treści tej lekcji każdy uczestnik powinien:

- Znać stosować zasady interpretacji.
- Lepiej rozumieć znaczenie fragmentu z Dziejów Apostolskich 17,1-10a.

☞ Propozycje dla prowadzących nauczanie

Warsztat: Podziel uczniów na małe grupy 3-4 osobowe. Wszystkie grupy mają pracować nad tym samym fragmentem zalecanym pod koniec pierwszej godziny. Pod koniec warsztatu daj grupom piętnaście minut czasu na wspólne omówienie znaczenia danego fragmentu.

PLAN WARSZTATU

Fragmentem, jakim będziemy się posługiwali w trakcie naszego warsztatu jest fragment z Dziejów Apostolskich 17,1-10a. Warsztat będzie przebiegał następująco:

- Podzielimy się na grupy 3-4 osobowe.
- Mamy 35 minut na zapoznanie się z treścią fragmentu i opracowanie poszczególnych etapów interpretacji przedstawionych w lekcji 4.
- Przez ostatnie piętnaście minut warsztatu ponownie podzielimy się na grupy i powiemy, jak rozumiemy ten fragment oraz wybierzemy kluczowe pytania "interpretacyjne".

PRACA W GRUPACH

Po zakończeniu lekcji 3 każdy uczestnik kursu powinien znać fragment z Dziejów Apostolskich 17,1-10a. Trzeba będzie wrócić do tamtej lekcji w celu przeprowadzenia tej. Być może konieczne okaże się poczynienie dodatkowych obserwacji, jeśli wyłonią się pytania, na które nie potraficie odpowiedzieć.

Wykorzystaj ten sam proces, jakim posługiwałeś się przy interpretacji pierwszego rozdziału Księgi Jeremiasza w lekcji 4.

A. Dokonaj „przesiewu” obserwacji w celu odszukania kluczowych faktów

Z moich obserwacji na temat Dziejów Apostolskich 17,1-10a wynika, że najważniejsze są (wymień):

Kontekst fragmentu:

Pierwotny odbiorca:

Pierwotne okoliczności:

Inne fakty i obserwacje:

B. Ustal główny temat

Tematem tego fragmentu jest:

Oto, co Łukasz mówi na ten temat:

Główny temat obejmujący dwie powyższe myśli można streścić słowami:

C. Opisz bieg myśli

Łukasz rozwija główną myśl fragmentu przez:

D. Pytania typu „co to znaczy”

W trakcie pracy grupowej nad tym fragmentem zanotujcie poniższe kluczowe pytania na temat jego znaczenia, pytania, które pomogły wam lepiej zrozumieć, *co oznaczają te wiersze*.

[Zakreśl dwa najbardziej pomocne pytania, którymi posłużyłbyś się w prowadzeniu grupowego studium tego fragmentu.]

E. Sformułuj zasadę biblijną

Ponadczasowa zasada, jaką można sformułować w oparciu o ten fragment, brzmi:

PODSUMOWANIE

Wykorzystaj zostawione niżej miejsce na notatki podczas wspólnego omawiania przez grupy ich rozumienia tego fragmentu. Zwróć uwagę na podobieństwa i różnice w rozumowaniu twoim i innych grup. Spróbujcie dojść do porozumienia w ustaleniu znaczenia tego fragmentu.

Spośród wybranych przez wszystkie grupy pytań pomocnych przy interpretacji wybierz dwa najlepsze do studium w grupie i zapisz je poniżej.

- 1.
- 2.

BIBLIOGRAFIA

Hendricks, Howard G., and William Hendricks. *Living By the Book*. Chicago, IL: Moody Press, 1991.

METODY STUDIUM
BIBLI

6

LEKCJA

Stosowanie Bożego Słowa CO POWINIENEM ZROBIĆ?

☞ Cel lekcji

Celem tej lekcji jest przedstawienie założycielowi kościołów modelu „zastosowania” metodą indukcyjnego studium biblijnego.

☞ Główne punkty

- Powinniśmy być posłuszni zasadom biblijnym, jakich się uczymy, gdyż w przeciwnym wypadku ćwiczenie jest bezużyteczne.
- Aby zastosowanie było właściwe, nasza sytuacja musi odpowiadać kontekstowi biblijnemu.

☞ Pożądane rezultaty

Po opanowaniu treści tej lekcji każdy uczestnik powinien:

- Wiedzieć, jak stosować zasady, jakich się nauczył z Pisma.
- Wiedzieć, jak przygotować pytania do etapu zastosowania w indukcyjnym studium Biblii.
- Zacząć stosować zasady zastosowania przedstawione w niniejszej lekcji.

☞ Propozycje dla prowadzących nauczanie

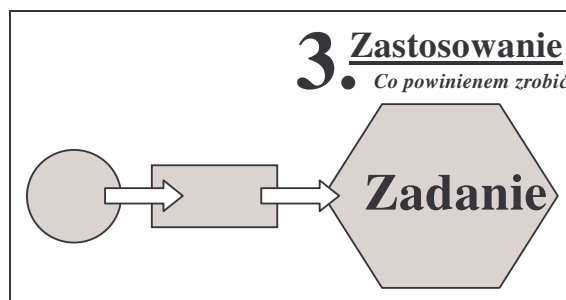
W lekcji tej główny akcent kładzie się na praktycznym zastosowaniu, które każdy może wykorzystać w swoim życiu i służbie. Uczestników kursu należy zachęcać do tego, by zastosowali te zasady we własnym życiu.

WPROWADZENIE

Z jakiegoś powodu najtrudniejszą częścią chrześcijańskiego życia jest stosowanie prawd biblijnych w codziennym życiu. Skutkiem studiowania Biblii może być powiększenie naszej wiedzy i naszej wiary. Mimo to jednak jeśli nie zrozumiemy, jak zastosować w praktyce to, czego się dowiedzieliśmy, studiowanie nie przyniesie nam wielkich korzyści. Na poprzednich lekcjach zebraliśmy materiały (obserwacja) i zbudowaliśmy z nich zasadę biblijną (interpretacja). Teraz jest czas na życie w prawdzie (zastosowanie). Kluczowym pytaniem stawianym przy zastosowaniu jest “co powinienem zrobić?”

Gdy ustalimy, co *powinniśmy* zrobić, wciąż pozostaje kwestia **posłuszeństwa** naukom biblijnym. Jezus nauczał, że Jego uczniowie powinni uczyć innych “zachowywać wszystko, co wam przykazałem” (Mt 28,20). Apostoł Paweł mówi o zastosowaniu tego, czego się w ten sposób nauczył: „Bądźcie naśladowcami moimi, tak jak ja jestem naśladowcą Chrystusa” (1Kor 11,1). Apostoł Jan pisze: „Po tym zaś poznajemy, że Go znamy, jeżeli zachowujemy Jego przykazania” (1J 2,3). Musimy też szukać praktycznych sposobów **zastosowania** prawd, jakie poznajemy zgłębiając Biblię. Apostoł Jakub mówi: „wiara, jeśli nie byłaby połączona z

Ilustracja 6.1



uczynkami, martwa jest sama w sobie” (Jk 2,17).

W tej lekcji chcemy wrócić do pierwszego rozdziału Księgi Jeremiasza. Ponownie będziemy studiować tekst, szukając zasad biblijnych, które możemy zastosować do własnego życia. I o ile zasady będą się odnosić do wszystkich, praktyczne zastosowania mogą u różnych osób być odmienne z uwagi na różnorodność okoliczności, w jakich się znajdujemy.

I. ZASTOSOWANIE – TRZECI ETAP METODY INDUKCYJNEJ

Są dwie bardzo istotne sprawy, które należy poruszyć na etapie zastosowania. Pierwsza dotyczy faktu, że zastosowanie zawsze należy raczej odnosić do siebie niż do innych. Nie ma znaczenia, czy dane studium ma służyć osobistemu wzrostowi, czy nauczaniu innych. Jeśli najpierw nie zastosujemy czegoś do siebie, stajemy się obłudnikami. To, czego uczyliśmy innych, powinno zawsze wypływać z tego, czego sami się już nauczyliśmy i zastosowaliśmy we własnym życiu. Wtedy dopiero możemy nauczać innych, jeśli pojawi się taka potrzeba.

Druga istotna sprawa to upewnienie się, że *nasz kontekst* jest taki sam, jak *kontekst oryginalny*. Nie możemy i nie wolno nam stosować przesłania adresowanego do postaci biblijnych do naszego własnego życia, jeżeli nasza sytuacja nie jest analogiczna. Dlatego większa część etapu zastosowania składa się z pytań “W czym moje życie przypomina sytuację opisaną w tym fragmencie?”

Większa część etapu zastosowania składa się z pytań “W czym moje życie przypomina sytuację opisaną w tym fragmencie?”

Ilustracja 6.2 Porównywanie kontekstów



II. PROCES ZASTOSOWANIA

Właściwe zastosowanie zaczyna się od logicznego i systematycznego rozważenia podstawowych dziedzin naszego życia i służby, które powinny odzwierciedlać zasady biblijne, jakie zauważyliśmy w tekście. Pomocne może okazać się rozważanie każdego tematu, a następnie zadawanie sobie wnikliwych, dających do myślenia pytań o to, co powinniśmy zrobić w odpowiedzi na dane przesłanie. Procesowi temu jak zwykle powinna bezustannie towarzyszyć modlitwa oraz chęć uczenia się i wzrastania w Panu.

A. Zagadnienia związane z zastosowaniem

Ostatecznym celem zastosowania jest osobiste kształcenie charakteru i większa wydajność w służbie. Istnieje wiele kwestii lub zagadnień, które należy wziąć pod uwagę próbując zastosować przesłanie danego fragmentu do życia osobistego. Zagadnienia te obejmują zarówno nasze życie osobiste, jak i służbę. Niektóre z przykładów zamieszczono poniżej:

- Wiara: Czego mogę się nauczyć o osobistej wierze?
- Postawy: Jakie postawy są dobre, a jakie złe? Jakie są ich skutki? Jak mogę zmienić postawy negatywne?
- Czyny: Co powinienem zacząć robić? Z czego powinienem zrezygnować?
- Grzechy: Jaki(e) grzech(y) został(y) mi pokazany(e)? Jak mogę uporządkować sprawy z Bogiem/innymi?
- Wyzwania: Jakie wyzwania stały się dla mnie jasne w moim życiu osobistym? W relacjach z innymi? W mojej służbie?
- Obietnice: Jakie obietnice mogę uznać za odnoszące się do mnie? Czy są postawione jakieś warunki? Co z tego wynika dla mego życia i służby?
- Charakter: Jakie są Boże cechy charakteru, które muszę rozwinąć w swoim życiu i służbie?

B. Pytania ogólne

Hendricks w swojej książce wymienia szereg uniwersalnych pytań do zastosowania, nadających się do każdego fragmentu Pisma. Oto one:

- Czy jest tam dla mnie jakiś wzór do naśladowania?
- Czy jest jakiś grzech, którego trzeba unikać?
- Czy jest obietnica, której mogę się uchwycić?
- Czy jest tam modlitwa, z którą mogę się utożsamić?
- Czy jest polecenie, które należy wykonać?
- Czy jest jakiś warunek do spełnienia?
- Czy jest jakiś werset do zapamiętania?
- Czy jest tam jakiś błąd godny uwagi?
- Czy jest wyzwanie, któremu trzeba sprostać?

C. Pytania konkretne

Po odpowiedzi na ogólne pytania dotyczące zastosowania pierwszego rozdziału księgi Jeremiasza warto też przyrzeć się z osobna każdemu wierszowi czy akapitowi i postawić pytania bardziej konkretne. W przeciwieństwie do poprzednich etapów te pytania bezpośrednio odnoszą się do tego, *co powinieneś zrobić* po zapoznaniu się z przesłaniem. Jest nieskończona ilość takich pytań szczegółowych, gdyż dla każdego fragmentu są one inne. Twoja kreatywność znajdzie tu szerokie pole do popisu. Ważne jest to, by otworzyć swoje serce przed Panem i pozwolić Mu pokazać, co On chciałby zmienić w twoim życiu.

Poniżej znajduje się lista przykładowych pytań. W trakcie pracy nad tym fragmentem możesz dodawać do niej swojej własne.

Wiersz 5

- Jak osobiście przemawia do ciebie nauczanie zawarte w tym wierszu odnośnie do twojego stosunku z Bogiem Stwórcą?
- Jak osobiście przemawia do ciebie ten wiersz odnośnie do twego powołania do służby?
- Jeśli nie masz jeszcze jasno określonego powołania, co ten wiersz usiłuje ci przekazać?
- Co wiersz ten mówi na temat Bożej woli dla twojego życia?

- Czy wiesz, jaka jest teraz Boża wola dla twojego życia?
- Jaki wpływ wywiera ten wiersz na twoją wiarę w Bożą najwyższą władzę?
- Czy się z tym zgadzasz? Czy przyjmujesz tę myśl bez zastrzeżeń?

Wiersz 6

- Czy możesz się utożsamić z wahaniem Jeremiasza w odpowiedzi na Boże wyzwanie?
- Jakie są twoje „wymówki”?
- Czy wciąż szukasz jakichś wymówek? Co powinieneś z nimi zrobić?

Wiersz 7

- Co sądzisz o Bożej odpowiedzi dla Jeremiasza?
- Jakie uczucia wzbudza w tobie oczywisty brak „elastyczności” ze strony Jeremiasza w odrzucaniu Bożego powołania?
- Wygląda na to, że Jeremiasz nie może podjąć samodzielnej decyzji. Co osobiście odczuwasz nie mając tak naprawdę wyboru w kwestii Bożego powołania? Czy powinieneś mieć wybór?
- Czy wiersz ten stanowi dla ciebie problem dotyczący wolnej ludzkiej woli i Bożej wszechwładzy?
- Jeśli to istotnie sprawia problem, jaka będzie twoja odpowiedź?

Wiersz 8

- Co ten wiersz oznacza dla ciebie osobiście?
- Jak to zastosujesz do swojej sytuacji osobistej oraz do służby?

Wiersz 9

- Czy możesz opisać sytuację, w której Bóg „spotkał” się z tobą osobiście?

Wiersz 10

- Co wiersz ten mówi do ciebie osobiście o ostatecznym Bożym celu dla twojej służby?
- Czy dostrzegasz jakieś podobieństwo między zadaniem Jeremiasza a swoim jako założyciela kościołów?
- Istniały przeszkody, którym Jeremiasz musiał stawić czoła i pokonać je po to, by osiągnąć cel budowania i zakładania czegoś od nowa. Jakie są niektóre z przeszkód, jakie ty napotykasz zmierzając do osiągnięcia celu budowania Bożego królestwa przez zakładanie nowych kościołów?
- Jakie uczucia wzbudza w tobie perspektywa znalezienia się w sytuacji, w której musiałbyś naruszyć tradycję i stawić czoła przywódcom przeciwnym twoim planom zakładania kościoła?
- Jak poradziłybyś sobie z przeszkodami i osobami, które mogłyby ci się przeciwstawiać?

Wiersz 12

- W jaki sposób zasada ta odnosi się do ciebie osobiście?
- Jak wiersz ten wpływa na twoją pewność siebie jako założyciela kościoła?

Wiersz 16

- Jak radzisz sobie z „innymi bogami” w swoim własnym życiu?
- Co musisz zrobić, aby upewnić się, że jesteś posłuszny jedynie Bogu, a nie innym „bogom”, takim jak np. materializm, nacjonalizm, itp.?

Wiersz 17

- Jak oceniasz swoją obecną gotowość do opowiedzenia się za Bogiem wbrew wszelkim przeciwnościom?
- Co musisz zrobić, aby przygotować się do swojej przyszłej służby?
- Jakie dziedziny życia wymagają duchowego wsparcia?

Wiersz 18

- Bóg umocnił Jeremiasza. W jaki sposób Bóg umocnił ciebie, abyś mógł Go reprezentować?
- Co Bóg dał ci, żeby być z tobą w każdych okolicznościach?
- Jak to wpływa na twoje odczucia wobec Boga i Jego zaopatrzenie dla ciebie i twojej służby?

III. PODSUMOWANIE

Zastosowanie, jakie dostrzegam dla swego życia i służby w pierwszym rozdziale Księgi Jeremiasza jest następujące:

PYTANIA DO ROZWAŻENIA, POWTÓRZENIA I ZASTOSOWANIA

- Czy zgadzasz się z poglądem, że nauki należy stosować przede wszystkim do siebie? Dlaczego jest to takie ważne?
- Jak „kontekst” wpływa na zastosowanie danego fragmentu?

PLAN DZIAŁANIA

- Jeśli nie miałeś czasu na dokończenie tej lekcji w grupie, zrób to przed następnym warsztatem, aby zapoznać się z zasadami.

BIBLIOGRAFIA

Hendricks, Howard G., and William Hendricks. *Living By the Book*. Chicago, IL Moody Press, 1991.

METODY STUDIUM
BIBLII

7

LEKCJA

Zastosowanie - warsztat

☞ Cel lekcji

Celem tej lekcji jest stworzenie uczestnikom kursu możliwości zastosowania w praktyce etapu zastosowania metodą indukcyjnego studium biblijnego.

☞ Główne punkty

- Przede wszystkim musimy zastosować przesłanie danego fragmentu do siebie samych.

☞ Pożądane rezultaty

Po opanowaniu treści tej lekcji każdy uczestnik powinien:

- Wiedzieć, jak zastosować przesłanie Dziejów Apostolskich 17,1-10a do własnego życia i służby.

☞ Dodatek

7A Efez –Indukcyjne Studium Biblii

☞ Propozycje dla prowadzących nauczanie

Niniejszy warsztat przebiega podobnie jak poprzednie. Podziel uczniów na grupy trzy-czteroosobowe. Pod koniec godziny lekcyjnej daj im piętnaście minut na zebranie się i porównanie wyników.

PLAN WARSZTATU

Będziemy w dalszym ciągu studiować fragment z Dziejów Apostolskich 17,1-10a. Wykorzystamy do tego wcześniejsze obserwacje oraz interpretację. Tym razem jednak będziemy zastanawiać się nad zastosowaniem w naszym własnym życiu i służbie.

- Podzielcie się na grupy trzy-czteroosobowe.
- Przez 35 minut pracujcie nad poszczególnymi etapami zastosowania i zdecydujcie, jak najlepiej zastosować dany fragment do waszego życia i służby.
- Przez ostatnie piętnaście minut spotkajcie się razem, omówcie swoje zastosowania i wybierzcie odpowiednie pytania przydatne na etapie zastosowania do użytku dla prowadzących indukcyjne studium biblijne na temat tego fragmentu.

PRACA W GRUPIE

Wykorzystaj poniższy proces do tego, by osiągnąć trafne i pomocne zastosowanie do swego własnego życia.

A. Pamiętaj o zasadzie biblijnej

Wpisz tu ponownie zasadę biblijną sformułowaną przez siebie w oparciu o fragment z Dziejów Apostolskich 17,1-10a z lekcji 5:

B. Porównaj konteksty

Aby twoje zastosowanie było trafne, twoja sytuacja powinna być odpowiednikiem oryginalnego kontekstu biblijnego.

1. *Opisz krótko oryginalny kontekst biblijny fragmentu z Dziejów Apostolskich 17,1-10a:*

2. *Opisz krótko swoją obecną sytuację (kim jesteś, co robisz itp.):*

3. *Napisz krótkie zdanie opisujące przynajmniej jedno podobieństwo twojej sytuacji do tej z siedemnastego rozdziału Dziejów Apostolskich (Uwaga: Wyniki będą nieco inne dla każdej osoby w grupie, ale podobieństwo będzie na tyle widoczne, że będziecie w stanie pomóc sobie nawzajem).*

C. Zastanów się nad zagadnieniami związanymi z zastosowaniem

Przeczytaj fragment i sprawdź, czy któreś z podanych zagadnień pasują do twojej sytuacji. Jeśli tak, zapisz, w jaki sposób się do niej odnoszą. Być może jest jeszcze jakiś inne trafniejsze zagadnienie. Jeśli tak, zapisz je poniżej.

- Wiara
- Postawa
- Działanie
- Grzech(y)
- Wyzwanie
- Obietnica
- Charakter
- *(inne)*
- *(inne)*

D. Pytania ogólne

Zadawaj pytania ogólne pomocne przy zastosowaniu – ich listę znajdziesz poniżej. Wpisz swoje odpowiedzi na każde z tych, które odnoszą się do twojej sytuacji.

- Czy jest tam dla mnie jakiś wzór do naśladowania?
- Czy jest jakiś grzech, którego trzeba unikać?
- Czy jest obietnica, której mogę się uchwycić?
- Czy jest tam modlitwa, z którą mogę się utożsamić?
- Czy jest polecenie, które należy wykonać?

- Czy jest jakiś warunek do spełnienia?
- Czy jest jakiś werset do zapamiętania?
- Czy jest tam jakiś błąd godny uwagi?
- Czy jest wyzwanie, któremu trzeba sprostać?

E. Zadawaj konkretne pytania

Teraz, gdy razem pracujecie nad wybranym fragmentem, pomyślcie o konkretnych pytaniach do każdego wiersza, które skupiają się na tym, "co powinienem zrobić?" Zanotujcie te pytania i odpowiedzi w podanym niżej wolnym miejscu:

[Zakreśl dwa najlepsze pytania, które wykorzystałbyś, gdybyś miał prowadzić grupowe studium indukcyjne na podstawie tego tekstu.]

PODSUMOWANIE

Gdy już zbierzecie się razem, omówcie i porównajcie zastosowania, które dostrzegacie w tym fragmencie. Na końcu porównajcie pytania pomocne przy zastosowaniu wybrane przez każdą grupę i wybierzcie dwa najbardziej przydatne w prowadzeniu indukcyjnego studium biblijnego w oparciu o ten fragment. Wpiszcie je poniżej:

1.

2.

PYTANIA DO ROZWAŻENIA, POWTÓRZENIA I ZASTOSOWANIA

- Jaka jest najważniejsza rzecz, którą powinieneś zrobić po przeczytaniu tego fragmentu?
- Jaki nowy skutek tej metody dostrzegłeś?

PLAN DZIAŁANIA

- Przeszedłeś już przez etapy obserwacji, interpretacji i zastosowania. Przed kolejnym seminarium będziesz musiał odbyć krótkie studium biblijne posługując się zasadami, których się nauczyłeś. Podczas warsztatu na tym seminarium będziesz mieć 20 minut na przedstawienie studium biblijnego. Na kolejnym seminarium będziemy omawiać zasady *prowadzenia* studium indukcyjnego.
- Twoim obecnym zadaniem jest przestudiowanie danego fragmentu przy użyciu metody indukcyjnej oraz przygotowanie tylu pytań potrzebnych do obserwacji, interpretacji i zastosowania, ile to tylko możliwe. W trakcie tych przygotowań powinieneś ustalić *znaczenie* tego fragmentu oraz *zastosowanie*. Następnie ze wszystkich pytań wybierz najwyżej 5-6 pytań dotyczących obserwacji, 2-3 pytania dotyczące interpretacji oraz 1-2 pytania związane z zastosowaniem. Wybrane pytania powinny jak najlepiej pomagać pozostałym kursantom w odkrywaniu i stosowaniu nauczania tego fragmentu.
- Jako temat studium możesz wybrać jeden z fragmentów podanych niżej. Porównaj swój wybór z innymi uczestnikami kursu tak, by nikt nie miał takiego samego fragmentu. Możesz posłużyć się przykładowym studium indukcyjnym na temat zakładania kościoła w Efezie (DZ 19,1-10) zamieszczonym w Dodatku 7A. Twoje studium powinno przebiegać według tego samego planu, ale oczywiście będzie miało inne pytania, główną myśl i zastosowanie.
- Przykładowe fragmenty do wyboru:
 - Dz 13,4-12 (Pafos)*
 - Dz 13,13-52 (Antiochia)*
 - Dz 14,1-7 (Ikonium)*
 - Dz 14, 8-20 (Listra i Derbe)*
 - Dz 16,11-40 (Filippi)*
 - Dz 17,10-15 (Berea)*
 - Dz 17,16-34 (Ateny)*
 - Dz 18, 1-17 (Korynt)*

BIBLIOGRAFIA

Hendricks, Howard G., and William Hendricks. *Living By the Book*. Chicago, IL: Moody Press, 1991.



Efez – indukcyjne studium biblijne

JAK PAWEŁ ZAŁOŻYŁ KOŚCIÓŁ

WPROWADZENIE

Jezus polecił czynić uczniami wszystkie narody. Czy naprawdę potrafimy tego dokonać? Ile możesz osiągnąć? Ilu ludzi możesz pozyskać dla Chrystusa, powiedzmy, w ciągu dwóch lat? Jak wielki obszar geograficzny możesz nasycić Ewangelią przez ten okres? W dziewiętnastym rozdziale Dziejów Apostolskich apostoł Paweł był w stanie głosić Ewangelię każdemu na olbrzymim terytorium w tak krótkim czasie. Jeśli chcemy być skuteczni jako założyciele kościołów powinniśmy dowiedzieć się, jak Paweł to osiągnął i postarać się wykorzystać te same metody, jakimi on się posługiwał. Przyjrzyjmy się metodom zastosowanym przez Pawła w tym udanym zakładaniu kościoła.

I. MODLITWA

Poświęć chwilę czasu na modlitwę o to, by Bóg otworzył nasze oczy i serca, abyśmy mogli zrozumieć, jak chce do nas przemawiać przez ten fragment.

II. ZAPOZNAJ SIĘ Z FRAGMENTEM Z DZIEJÓW APOSTOLSKICH 19,1-10

Przeczytaj ten fragment z uwagą i zastanowieniem – po cichu albo na głos.

III. OBSERWACJA

Pierwszym krokiem jest odkrycie tego, co *mówi* Biblia. Przyjrzyj się uważnie temu fragmentowi i odpowiedz na poniższe pytania.

Z kontekstu (Dz 18,18-28)

- Gdy Paweł przybył do Efezu (Dz 19,1), znalazł tam kilku uczniów. **Jak** twoim zdaniem ludzie ci stali się uczniami?
- Kto był zaangażowany w czynieniu ich uczniami i **w jaki sposób**?

Z fragmentu (Dz 19,1-10):

- **Jaką** słabość Paweł odkrył w tych uczniach i **co** z tym zrobił?
- **Gdzie** Paweł rozpoczął swoją pracę w Efezie?
- **Jakiej** zmiany Paweł dokonał w swojej strategii i **dlaczego**?
- **Jaki** był skutek służby Pawła w Efezie?

IV. INTERPRETACJA

Kolejnym krokiem jest ustalenie *znaczenia* Biblii. Zastanów się nad przesłaniem tych wierszy omawiając następujące pytania:

- **Dlaczego** w początkowych ośmiu wierszach tego fragmentu Łukasz skupia się na odpowiedzi Pawła na naukę o Duchu Świętym?

- W wierszu ósmym Paweł w przekonujący sposób argumentuje. Natomiast w wierszach 9-10 skupił się raczej na szkoleniu uczniów. Na podstawie tekstu odpowiedz, **jaka** była reakcja na każdą z tych metod oraz do **której** z nich ten fragment ma zachęcać?

W jednym lub dwóch zdaniach streść *główną myśl* tych wierszy. Jeśli to możliwe, sformułuj ją jako *zasadę biblijną*. Wpisz ją w poniższe miejsce:

Zasada wynikająca z tego fragmentu:

V. ZASTOSOWANIE

Trzeci krok polega na ustaleniu, jak ta prawda odnosi się od naszego życia i służby jako założycieli kościoła. Zagląając ponownie do tekstu zastanów się nad następującymi pytaniami:

1. Jeśli mam służyć tak, jak apostoł Paweł, muszę wykonać dwie najważniejsze czynności:

2. Na podstawie tego fragmentu jak mogę służyć tak, by możliwie jak najbardziej zmniejszyć skalę prześladowań i zwiększyć rozpowszechnianie Ewangelii?

PODSUMOWANIE

Znajomość prawdy nie wystarczy. Musimy ją zastosować. Końcowym krokiem jest *jej wprowadzenie w życie*. Poświęć kolejną chwilę na modlitwę o Bożą pomoc w okazaniu posłuszeństwa zasadom zauważonym w tym fragmencie.

EWANGELIZACJA

EWANGELIZACJA

1

LEKCJA

Wprowadzenie do ewangelizacji

BÓG TAK UMIŁOWAŁ ŚWIAT

Cel lekcji

Celem tej lekcji jest przedstawienie charakteru, motywacji i miejsca ewangelizacji w strategii SCP.

Główne punkty

- Ewangelizacja jest procesem, a nie jednorazowym wydarzeniem.
- Umiejętności i doświadczenie w ewangelizacji można rozwijać
- Proces ewangelizacji jest niepełny, dopóki bardziej dojrzały wierzący nie zacznie prowadzić w uczniostwie nowego chrześcijanina i pomagać mu wzrastać w wierze.

Pożądane rezultaty

Po opanowaniu treści tej lekcji każdy uczestnik powinien:

- Dostrzegać nagłą potrzebę zgubionych i mieć silną motywację wynikającą z bezwarunkowej miłości do tego, by ich ewangelizować.

Dodatek

1A Most

Propozycje dla prowadzących nauczanie

Poproś uczestników o głośne przeczytanie wybranych wierszy w sekcji II. Poświęć nieco czasu na przegląd trójek modlitewnych. Zachęć uczestników do założenia własnej trójki modlitewnej przed kolejnym seminarium szkoleniowym.

WPROWADZENIE

Ewangelizacja jest istotnym zadaniem dla wszystkich wierzących. Jest ona niemniej ważna dla osób zaangażowanych w zakładanie kościoła. Na dobrą sprawę zakładanie kościoła bez ewangelizacji jest niemożliwe. Nadzieję podczas tego procesu możemy znaleźć w Ewangelii Mateusza 4,19, gdzie Jezus postawił swoich uczniów przed wyzwaniem naśladowania go słowami: „Pójdźcie za Mną, a uczynię was rybakami ludzi”.

Jezus pragnął, by ci doświadczeni rybacy poświęcili swoje życie na budowanie Jego Kościoła. gdy podążamy za Chrystusem, przestrzegamy Jego prawa i jesteśmy Mu posłuszni, On pragnie również nas uczynić rybakami ludzi, potrafiącymi przyciągać i pozyskiwać dla Niego nowe osoby. Jedyne Pan jest w stanie uczynić nas skutecznymi rybakami dusz.

Jest wiele sposobów na złowienie ryby. By złowić ich tysiące, posługujemy się wielkimi łodziami, skomplikowanymi maszynami i olbrzymimi sieciami. Mniejsze sieci zarzucamy po to, by złowić kilka. A haczyki z przynętą lub atrakcyjnym wabikiem stosujemy wtedy, gdy łowimy jedną na raz. Nie łowimy ryby za pierwszym zarzuceniem wędki lub jej szarpnięciem, ale każde doświadczenie czegoś nas uczy. Musimy iść tam, gdzie są ryby i wybrać odpowiednią metodę, by je złowić.

Podobnie jest mnóstwo sposobów przyprowadzania mężczyzn, kobiet i dzieci do Chrystusa. Jest oczywiście tylko jedna prawdziwa Ewangelia. Kiedy ją głosimy, Boży Duch Święty przekonuje świat o winie, czyli o grzechu, sprawiedliwości i sądzie (J 16,8) i przyprowadza ludzi do wiary, która przemienia życie. Naszym

zadaniem jest łączenie skutecznych metod i strategii w celu pozyskiwania ludzi dla Chrystusa i włączania ich do kościoła. W niniejszej lekcji będziemy rozważali niektóre z tych metod i strategii.

I. CHARAKTER EWANGELIZACJI

Ewangelizacja oznacza „oznajmianie dobrej nowiny”. „Dobra nowina” o tym, że Jezus Chrystus uczynił zbawienie możliwym i osiągalnym darem, za który nie trzeba płacić, to najlepsza nowina, jaka może dotrzeć do ludzkiego ucha i serca. Ewangelizacja oznacza pomaganie niewierzącym w Chrystusa w kierowaniu się do wiary w Niego. Ewangelizacja nie jest jednak końcem procesu. Prawdziwa ewangelizacja przypomina pierwszy odcinek w biegu sztafetowym. Gdy pozyska się ludzi dla Chrystusa, należy ich „przekazać” uczniowi, który pomoże im w rozwoju ich życia w Chrystusie. Bieg nie jest ukończony, dopóki nie powstanie społeczność wierzących i nie pomnoży się ciało Chrystusowe poprzez dalszą ewangelizację i uczniostwo. Opuszczenie pałeczki po etapie ewangelizacji jest nie do przyjęcia.

A. Proces

Proces ewangelizacji jest ważnym sposobem, w jaki Pan angażuje chrześcijan we współpracy z Duchem Świętym, do budowania królestwa Bożego – Kościoła Jezusa Chrystusa. Podczas gdy działanie Ducha Świętego w sercach mężczyzn jest niewidzialne, chrześcijańska działalność ewangelizacyjna jest zarówno publiczna, jak i prywatna.

Ewangelizacja zaczyna się w prywatności od modlitwy. Oznacza to tak modlitwę indywidualną, jak i w trójkach modlitewnych (porównaj Dodatek 3A na temat trójek modlitewnych). Trójka taka składa się z trzech wierzących chrześcijan, którzy spotykają się regularnie, aby modlić się o trzech niezabawionych przyjaciół lub krewnych. Grupa taka spotyka się na modlitwie o tych ludzi dotąd, aż staną się wierzący lub dopóki okoliczności nie przeszkodzą jej w dalszej wspólnej modlitwie. W trakcie swojej pracy ewangelizacyjnej zachęcaj innych do modlitwy za przykładem Pawła w Liście do Efezjan 6,19-20 i Liście do Kolosan 4,2-6. Modląc się prosimy Boga, aby:

- Przygotował serca tych, do których zgodnie z Jego wolą mamy przemawiać
- Prowadził nas do tych, którzy są gotowi
- Pomógł nam przedstawić Ewangelię w jasny i sensowny sposób
- Zachował zasianą nowinę

Jeśli chodzi o ewangelizację publiczną, korzystamy ze spotkań z Bogiem, aby dzielić się swoją wiarą w naszych codziennych zajęciach. Nawijujemy prawdziwe relacje z członkami naszych społeczności. Spędzamy jakiś czas z ludźmi, aby mogli przyglądać się naszemu życiu, a my ich. Budujemy mosty zaufania wobec jednostek i rodzin, rozpowszechniając świadectwo i wpływ Chrystusa. Częścią ewangelizacji są często konkretne czynności zaplanowane po to, by zyskać słuchaczy dla Ewangelii. Może się to odbywać poprzez proste uprzejmości lub rozdawanie traktatu albo może być bardziej skomplikowane i polegać np. na zorganizowaniu kampanii ewangelizacyjnej na skalę regionalną z wykorzystaniem filmu *Jezus* czy utalentowanego ewangelisty.

B. Przesłanie

Do nowo założonego kościoła w Rzymie apostoł Paweł skierował następujące słowa:

„Ja nie wstydzę się Ewangelii, jest bowiem ona mocą Bożą ku zbawieniu dla każdego wierzącego, najpierw dla Żyda, potem dla Greka” (Rz 1,16).

Jakie jest przesłanie Ewangelii – owa „dobra nowina” – którym się dzielimy? Paweł dokonuje jasnej i prostej prezentacji Ewangelii w Pierwszym Liście do Koryntian 15,3-7. W tym fragmencie dzieli on treść Ewangelii na dwie równoważne części – opamiętanie i zaufanie. Teologowie potrafią pisać niezliczone tomy na temat treści Ewangelii. Jednakże sedno „dobrej nowiny” zawiera się w tym tekście.

Elementy Ewangelii są wyraźnie widoczne, jeśli się wydrukuje wiersze tak, jak pokazano poniżej:

Chrystus umarł [- zgodnie z Pismem -] za nasze grzechy

- że został pogrzebany

że zmartwychwstał trzeciego dnia, [zgodnie z Pismem]

- i że ukazał się Kefasowi, a potem Dwunastu...

Łatwo w tej formie zauważyć dwie główne myśli – śmierć i zmartwychwstanie Chrystusa. Obie te rzeczy dokonały się „zgodnie z Pismem” i każda ma na swoje poparcie jakiś dowód. Dowodem Jego śmierci było pogrzebanie, a dowodem Jego zmartwychwstania Jego ukazanie się wierzącym. Przyjrzyj się uważnie każdej z tych wiodących myśli.

1. *Opamiętaj się – (z uwagi na Jego śmierć)*

Zdanie to zawiera wiele treści. Przede wszystkim musimy przyznać się przed Świętym Bogiem, że jesteśmy grzesznikami. Gdybyśmy sami w jakikolwiek sposób mogli przyczynić się do naszego zbawienia, Chrystus nie musiałby umierać. Nie ma jednak niczego, co moglibyśmy zrobić, aby pozyskać łaskę w Bożych oczach. Nie ma ani jednego sprawiedliwego (Rz 3,10, 20). Jesteśmy zdani na Jego miłosierdzie. Potrzebujemy łaski, nie sprawiedliwości (Ef 2,8-9).

Śmierć Chrystusa oznacza również, że wystarczyła do naszego zbawienia. Nie byłoby to możliwe, gdyby nie był On Synem Bożym – Bogiem-Człowiekiem – Bogiem w ciele. Bóg nie mógłby umrzeć, gdyby Jezus nie przyjął ludzkiej postaci. Ale sam człowiek nie może umrzeć za każdego. Może jedynie ponieść śmierć za własne grzechy. Dlatego tylko Jezus jako Bóg w ciele mógł uśmierzyć Boży gniew z powodu grzechu i zaoferować nam zbawienie z łaski.

Pierwsza część Ewangelii mówi o tym, że sami na nic nie zasługujemy oraz o tym, że Chrystus jest Bogiem i Jego ofiara wystarczy. Nikt nie jest tak naprawdę zbawiony dopóki nie uzna mocy Chrystusa i nie opamięta się.

2. *Zaufaj Chrystusowi – (z uwagi na Jego zmartwychwstanie)*

Druga część Ewangelii mówi o zaufaniu. Opamiętanie się jest konieczne, ale samo w sobie nie wystarczy do naszego zbawienia. Wielu „chrześcijan” wierzy, że Chrystus zmarł za grzech, lecz są przekonani, że muszą sobie w jakiś sposób zapracować i zasłużyć na zbawienie. Z tego typu herezją Paweł zmierzył się w Liście do Galacjan. Niektórzy nauczali, że aby osiągnąć zbawienie, musimy zarówno wierzyć, jak i przestrzegać prawa. Paweł potępił tę myśl w bardzo ostrych słowach (Gl 1,8-9; 2,15-16; 3,3,11). Ofiara Chrystusa wystarczyła do naszego zbawienia. Nie musimy i nie możemy niczego dodać wskutek naszych wysiłków.

Fakt, że Chrystus powstał z martwych oznacza, iż Jego obietnica jest prawdziwa. Poszedł przygotować nam miejsce i wróci, żeby zabrać nas ze sobą do domu (J 14,2-3). Gdy Mu ufamy, nasze zbawienie możemy uważać za pewnik. Rzeczywiście możemy Mu służyć naszymi dobrymi czynami jako wyrazem naszego podziękowania i czci dla Niego. Czyny te jednak stanowią część naszego *uświęcenia*, a nie naszego *zbawienia*.

C. Pośrednictwo

Najsilniej przemawiająca prezentacja przesłania Ewangelii to ta, którą poświadczamy własnym życiem. Są to słowa, które wprowadza się w czyn. Nasza czystość, współczucie i przejrzystość są niezbędnymi narzędziami, jakimi Pan posługuje się po to, by uczynić nas „solą i światłem” tam, gdzie mieszkamy. Poniższy wiersz stanowi dla nas wyzwanie:

*Piszesz Ewangelię – co dzień wiersze nowe
Każdym swoim czynem, każdym swoim słowem.
Może być prawdziwa albo udawana.
Jaka jest Nowina twym życiem pisana?*

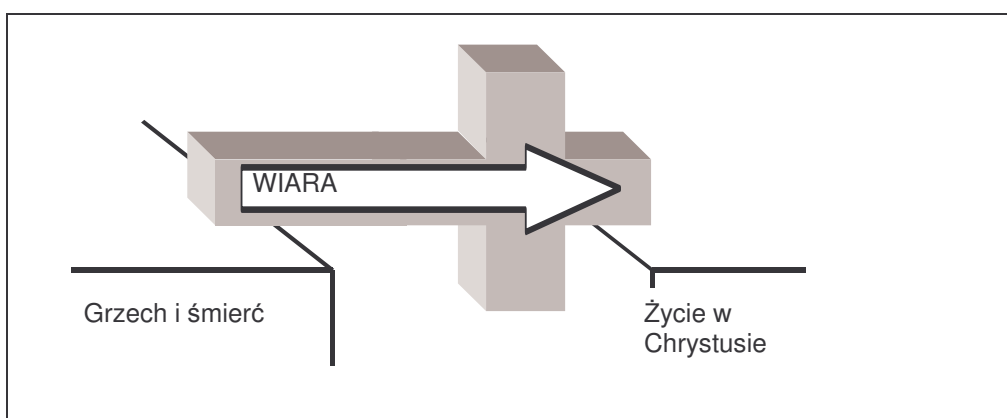
II. POTRZEBA EWANGELIZACJI

A. Bez Jezusa Chrystusa ludzie są duchowo zgubieni i na zawsze odłączeni od Boga

Każdy człowiek jest nie tylko odłączony od Boga duchowo, lecz także nie jest w stanie sam się odkupić. Z powodu grzechu Święty Bóg jest dla niego niedostępny. Bez względu na to, czy dana osoba jest świadoma swego stanu, czy nie jest skazana na rozpacz i potępienie, jeśli nie przyjmie rozwiązania oferowanego wyłącznie przez Jezusa Chrystusa. Proszę zapoznać się z Dodatkiem 1A „Most”, aby w prosty sposób wyjaśnić, jak Chrystus wypełnia przepaść dzielącą nas od Boga.

- ◆ Rz 1,18 nn
- ◆ J 14,6
- ◆ Rz 6,23
- ◆ Rz3,9-20,23
- ◆ Ez 3,16-21
- ◆ Ef 2,1-3

Ilustracja 1.1 Proces ewangelizacji



B. Jesteśmy Bożym narzędziem docierania do świata

Od czasów Chrystusa na Jego uczniach spoczywała odpowiedzialność za reprezentowanie w świecie Pana i Jego królestwa. Apostołowie byli pierwszymi, którzy przyjmowali na siebie ten obowiązek. Rozumieli, że mieli być świadkami – rzecznikami i ambasadorami Chrystusa. Role te wymagają wiernego przedstawiania prawdy tak, jak ją pojmujemy i wiernego reprezentowania Boga, który nas pozyskał i posłał.

Paweł pojmował tę odpowiedzialność jako dług lub zobowiązanie, które był winien Panu i osobom zgubionym. Jakkolwiek prawdą jest, że człowiek może być zbawiony tylko dzięki Bożemu Słowu i Duchowi Świętemu, to zdarza się to nadzwyczaj rzadko. W rzeczy samej gdy sam Chrystus przemówił do Pawła na drodze do Damaszku, wysłał Ananiasza, aby dokończył w życiu Pawła proces ewangelizacji. Bóg pragnie posługiwać się kobietami i mężczyznami, którzy Go znają jako narzędziami docierania do zgubionych.

- ◆ 2Kor 5,16-21
- ◆ Dz 1,8
- ◆ Mk 16,15
- ◆ Mt 28,18-20
- ◆ Rz 1,14-17
- ◆ 2Tm 4,5b

C. Wielu chce usłyszeć i zrozumieć rozwiązanie swego dylematu

Francuski filozof Blaise Pascal zauważył, że w człowieku jest próżnia w kształcie Boga, którą tylko Bóg może należycie wypełnić. Przez stulecia ludzie szukali rozwiązania swego duchowego dylematu. Zamieszczona poniżej lista jest tylko przykładem wielu postaci z Nowego Testamentu, które otwarcie mówiły o swojej sytuacji w nadziei rozwiązania swoich problemów. Są inni podobni do nich, którzy będą słuchać Ewangelii, jeśli pójdziemy do nich i podamy ją w przystępny sposób.

- ◆ Nikodem – J 3
- ◆ Kobieta przy studni – J 4
- ◆ Zacheusz – Łk 19
- ◆ Człowiek niewidomy od urodzenia – J 9
- ◆ Tłum w Jerozolimie – Dz 2
- ◆ Eunuch z Etiopii – Dz 8

D. Ewangelia ma moc przemiany

1. Ewangelia zmienia duchową rzeczywistość.

Ewangelia przenosi ludzi z królestwa Szatana do królestwa Bożego, z ciemności do światła, ze śmierci do życia. Nie będąc już wrogami Chrystusa i niewolnikami grzechu staliśmy się (a wraz z nami i ci, którzy uwierzyli dzięki naszemu świadectwu) częścią Bożego królestwa (Kl 1,10-14).

2. Ewangelia zmienia cały świat.

Ewangelia zmienia życie – na olbrzymich terenach pełnych różnych narodowości, w zapadłych górskich wioskach, w parujących dżunglach tropikalnych, wśród „trudnej” młodzieży, w zmagających się z życiem rodzinach, pośród zapracowanych ludzi interesu i zatroskanych przywódców politycznych. Na każdym kontynencie Ewangelia przynosi skutki. Rodziny, społeczności i narody na całym świecie zmieniają się pod wpływem Ewangelii Jezusa Chrystusa.

3. Ewangelia zmienia społeczeństwo.

Gdy ludzie przychodzą do Chrystusa i poddają się Duchowi Świętemu, społeczność ludzi kochających Chrystusa może wywierać korzystny wpływ na cały naród.

4. Ewangelia zmienia jednostki.

Wszyscy, którzy po wysłuchaniu przesłania Ewangelii uwierzyli w Chrystusa mają świadectwo o tym, jak Boża łaska głęboko i osobiście ich zmieniła, czyniąc ich nowym stworzeniem w Chrystusie. Ma to ogromny wpływ na jednostki i rodziny.

5. Ewangelia zmienia życie teraz.

Życiodajna Ewangelia Chrystusa wyzwoliła nas. Uniknęliśmy kary za grzech! Co więcej, zostaniemy uwolnieni od samej obecności grzechu. Na razie jednak jesteśmy wolni od mocy grzechu. Ewangelia już dziś wprowadza zmiany na lepsze (1Kor 15,55-56; Rz 5,8-10).

6. Ewangelia zmienia naszą przyszłość.

Poprzez tych, którzy zaczynają wierzyć dzięki działaniu Ewangelii w nas, możemy oddziaływać nie tylko na nasze pokolenie, ale też na kolejne. Możemy stać się fundamentem duchowych pokoleń w naszych własnych rodzinach oraz poza nimi.

7. Ewangelia zmienia naszą wieczność.

Zmiana wywołana przez Ewangelię ma wpływ nie tylko na nasze życie doczesne, lecz także na kolejne naszego życia wiecznego. Jako oblubienica Chrystusa, Kościół stanowimy wieczne świadectwo duchowego królestwa Bożego miłosierdzia i łaski (Ef 3,10-11).

III. MOTYWACJA DO EWANGELIZACJI

A. Motywacją do ewangelizacji może być poczucie odpowiedzialności lub zobowiązania wobec Boga i innych

Paweł w Liście do Rzymian napisał, że jest dłużnikiem tych, którzy nie słyszeli przesłania Ewangelii (Rz 1,14). Czuł się zobowiązany do podzielenia się z innymi tym, co posiadał, Ewangelią. Boży ludzie często nazywali siebie Bożymi sługami, usiłując zaznaczyć, że ich działalność przynajmniej po części wynikała z uznania autorytetu Boga, ich pana.

W Liście do Kolosan 1,28 apostoł Paweł mówi o celu służby szerzenia Ewangelii: „aby każdego człowieka okazać doskonałym w Chrystusie”. Często tym, co motywuje Boże sługi do ewangelizacji jest dalekosiężny cel doczekania wypełnienia Bożych planów w świecie. Już sama ta nadzieja i satysfakcja może pobudzić nas do służenia Ewangelii.

B. Motywacją do ewangelizacji może być bogobojność i poważne traktowanie Jego sądu

Może się zdarzyć, że od czasu do czasu brakuje nam uczucia miłości do Boga i ludzi i nie motywuje nas poczucie obowiązku. Niekiedy fakt, że jesteśmy odpowiedzialni przed Bogiem i pewnego dnia odpowiemy przed Nim za naszą służbę, budzi w nas uczucie lęku. Nawet ten lęk może nas pobudzać do służby. Bóg bardzo surowo upomniał Ezechiela, by przekazał ludowi wiadomość od Niego lub poniesie konsekwencje (Ez 3,16-21). Jonasz zaczął ewangelizować dopiero po tym, jak przeraził go wieloryb (Jn 2).

C. Motywacją do ewangelizacji mogą być zupełnie nieodpowiednie pobudki

W jednym z Pawłowych listów do niedawno założonego kościoła zauważył on, że niektórzy głosili Ewangelię „z zawiści i przekory” (Flp 1,15). Dalej mówił o tym, że nie ma to znaczenia! Dla Pawła ważne było to, że głoszono Ewangelię Chrystusową. Cieszył się, że miało miejsce coś słusznego mimo niesłusznych pobudek! (Flp 1,15-18)

D. Motywacją do ewangelizacji powinna być miłość do Chrystusa i zgubionych

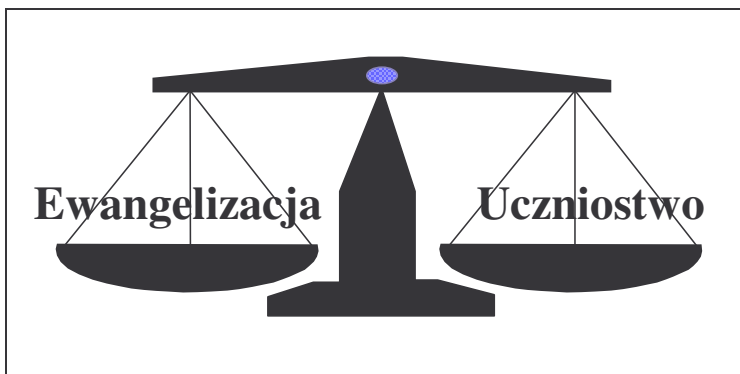
Dojrzewający wierzący wciąż wzrasta w swojej miłości do Chrystusa i co za tym idzie do tych, których Chrystus kocha – Kościoła i zgubionych. Paweł mówił o miłości Chrystusowej, która „przynagla” go do przekonywania innych ludzi (2Kor 5,14).

Z pierwszego rozdziału Ewangelii Jana wynika, że tym, co motywowało apostoła Jana do głoszenia Ewangelii było pragnienie powiększenia liczby członków kościelnej wspólnoty.

IV. MIEJSCE EWANGELIZACJI W STRATEGII SCP

Strategia zakładania kościołów aż do nasycenia jest w dużej mierze uzależniona od intensywnej ewangelizacji. Ewangelizacja aż do nasycenia idzie w parze z zakładaniem kościołów aż do nasycenia. Wstępna i kładąca podwaliny działalność ewangelizacyjna – pozyskiwanie ludzi dla wiary w Chrystusa – musi stanowić początek ciągłego prowadzenia i wyposażania nowo nawróconych i uczniów. Jednakże nawet w tej późniejszej pracy nie wolno nam lekceważyć krytycznej roli celowej, nieprzerwanej ewangelizacji, budowania mostów do zgubionych i prowadzenia ich w kierunku wiary. Należy zachować równowagę między przekazywaniem Dobrej Nowiny a wspieraniem nowych wierzących. Zaniedbanie jednej z tych rzeczy naraża na niebezpieczeństwo dzieło Boże, w które jesteśmy zaangażowani.

Ilustracja 1.2 Zachowywanie równowagi



Ewangelizacja- uczniostwo

Oczywiście powinniśmy pomagać tym, których Bóg powierzył nam jako uczniów, ale nie powinniśmy nigdy poprzestawać na ograniczonej liczbie nowych wierzących. Nie wolno nam zapominać o zadaniu ewangelizacji. Musimy być oddani i konsekwentni w wypełnianiu naszego obowiązku docierania do zgubionych z Ewangelią. Jeśli nie będzie się stale pozyskiwać ludzi dla wiary (mamy tu na myśli cykl zakładania kościołów), nie będzie dalszego zakładania, dalszego rozwoju przywódców i nadziei dla ciągłego pomnażania kościołów. ewangelizacja musi zajmować pierwsze miejsce w zakładaniu kościołów aż do nasycenia. Najważniejszym elementem strategii SCP będzie wyposażanie i mobilizacja wszystkich wierzących do działalności ewangelizacyjnej.

PYTANIA DO ROZWAŻENIA, POWTÓRZENIA I ZASTOSOWANIA

- Czy wierzysz w to, że Bóg może się tobą posłużyć do przyprowadzania innych do Niego?
- Jaka jest najważniejsza rzecz, która ci się osobiście przydarzyła?
- Jeśli to prawda, to jaka jest najważniejsza rzecz w życiu, jakiej możesz dokonać, aby wyrzeć pozytywny wpływ na życie wielu znanych ci ludzi?
- Na czym polega „praca ewangelisty”? (2Tm 4,2)
- Co najbardziej motywuje cię do dzielenia się Ewangelią?
- Czy znasz dziesięć osób, z którymi utrzymujesz jakiś kontakt, potrzebujących osobistej relacji z Chrystusem?
- Jakie są twoje plany zwiększenia twoich wysiłków ewangelizacyjnych?

PLAN DZIAŁANIA

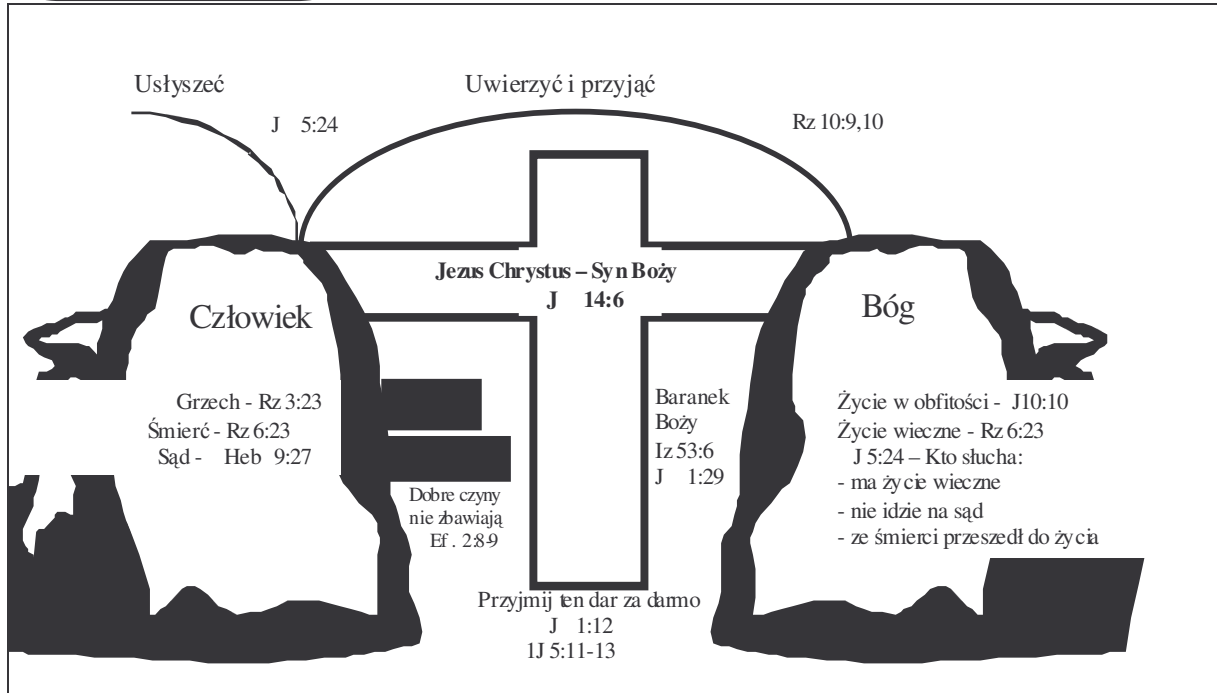
Wraz z dwoma innymi wierzącymi utwórzcie trójkę modlitewną, aby spotykać się i regularnie modlić o zbawienie tych, których Bóg wam położył na sercu (Zobacz Dodatek 3A na temat modlitwy: Trójki modlitewne).

BIBLIOGRAFIA

- Coleman, Robert. *Doskonały plan ewangelizacji*. Old Tappan, NJ: Spire Books, 1964.
- Little, Paul E. *How to Give Away Your Faith*. Madison, WI: IV Press, 1968.
- Maisel, John. *Is Jesus God?* Budapest, Hungary: Central European Bible Institute, 1991.
- McDowell, Josh. *More than a Carpenter*. Minneapolis, MN: Worldwide Publications, 1977.

EWANGELIZACJA
DODATEK
1A

Most



Rysunek mostu może być skuteczną metodą ewangelizacyjną. Gdy będziesz się dzielił Dobrą Nowiną z niezbawionymi przyjaciółmi pomocne może się okazać stopniowe szkicowanie tego na czystej kartce papieru (wraz z odpowiednimi wierszami biblijnymi). Ustna i pisemna prezentacja często bywa bardziej skuteczna niż posługiwanie się wyłącznie jednym sposobem.

EWANGELIZACJA

LEKCJA **2,3**

Pisanie osobistego świadectwa

OTO, CO BÓG DLA MNIE ZROBIŁ!

Cel lekcji

Celem tej lekcji jest wyjaśnienie wartości i sposobu przygotowania osobistego świadectwa.

Główne punkty

- Osobiste świadectwo jest skutecznym i nie odstrasającym sposobem świadczenia osobom zgubionym.
- Osobiste świadectwo będzie o wiele skuteczniejsze, jeśli zostanie starannie przygotowane i będzie zawierać najistotniejsze informacje.
- Osobiste świadectwo mówi o tym, czego Bóg dokonał w twoim życiu – nie jest ono kazaniem!

Pożądane rezultaty

Po opanowaniu treści tej lekcji każdy uczestnik powinien:

- Rozumieć potencjalny duchowy wpływ osobistego świadectwa.
- Przygotować trzy-pięciominutowe osobiste świadectwo, którymi może się podzielić z innymi.

Propozycje dla prowadzących nauczanie

Jest to lekcja dwugodzinna. Na pierwszej lekcji zapoznaj uczestników z definicją osobistego świadectwa i pomóż im je napisać. Drugą lekcję należy poświęcić na ćwiczenie dzielenia się osobistym świadectwem (punkt piąty w streszczeniu). Pomimo iż w niniejszym kursie obie te lekcje są połączone, możesz pomiędzy jedną godziną a drugą zrobić kilka dni przerwy, aby dać uczestnikom szansę na dobre nauczanie się swego świadectwa zanim przedstawia je na zajęciach.

Upewnij się, czy świadectwa nie trwają dłużej niż pięć minut. Możesz posługiwać się zegarkiem dla pewności, że ta zasada nie została naruszona. Zachowanie limitu czasu na prezentację świadectwa wymaga wielkiego zdyscyplinowania, lecz w życiu będą sytuacje, kiedy będzie czas jedynie na krótkie świadectwo. Być może bardziej efektywny będzie podział grupy na dwie lub trzy mniejsze grupki w celu podzielenia się świadectwami.

I. CHARAKTER ŚWIADECTWA

A. Jesteśmy powołani do tego, by być świadkami

W Dziejach Apostolskich 1,8 Jezus obiecuje swoim uczniom, że otrzymają moc Ducha Świętego, kiedy na nich zstąpi i zostaną Jego świadkami. Kim jest świadek? Na sali sądowej jest to ktoś, kogo wezwano, aby powiedział innym to, co zauważył. Mówi on prawdę o jakimś krytycznym wydarzeniu tak, jak je postrzega. Nie oczekuje się od świadka, że zna każdy szczegół lub patrzy na prawdę z różnych punktów widzenia. Wymaga się od niego opowiedzenia tego, co pamięta dokładnie i uczciwie. Treść wypowiedzi świadka nazywamy świadectwem.

B. Jesteśmy powołani do tego, by dawać świadectwo

Każdy z nas, kto pokłada zaufanie w Chrystusie, ma świadectwo, którym może się podzielić. Jakie jest twoje doświadczenie z Chrystusem? Nasze świadectwa są tak unikatowe jak odciski palców albo płatki śniegu. Dają one innym ludziom cenny pogląd na Boże działanie w ludzkim życiu. Jest to istotna informacja, jakiej potrzebują niewierzący po to, by podjąć świadomą decyzję odnośnie do

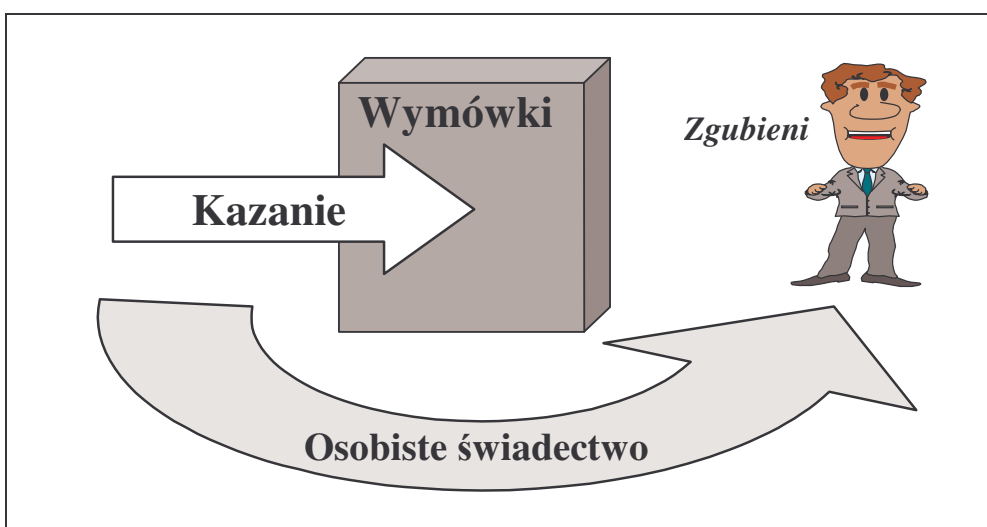
Chrystusa. Nasze świadectwa stanowią też zachętę dla kochających Boga. Historie o działaniu Chrystusa w naszym życiu wzbudzają w innych większą wiarę i posłuszeństwo.

II. WARTOŚĆ ŚWIADECTWA

A. Przewyciężanie oporu wobec Ewangelii

Ludzie słuchają wybiórczo. Ci, których pragniesz pozyskać dla wiary mogą być przeciwni teologicznym dyskusjom na temat zbawienia. Ale bez problemu i z ochotą wysłuchają twojej osobistej historii o tym, jak uwierzyłeś w Chrystusa. Ludzie lubią słuchać ciekawych opowieści. Bez względu na to, czy się do tego przyznają, czy nie, pragną, byś podał im dobry powód, dla którego mają uwierzyć. Twoje świadectwo, opowiedziane uczciwie, krótko i twórczo, może być użyte przez Ducha Świętego do otwarcia ich oczu i umysłów na duchową prawdę w nowy sposób.

Ilustracja 2.1 Przewyciężanie wymówek osobistym świadectwem



B. Przewyciężanie Szatana w walce duchowej

Gdy dzielimy się z innymi swoją wiarą, stajemy do duchowej walki po Bożej stronie, atakując królestwo diabła. W Księdze Objawienia 12,10-12 czytamy:

„...Teraz nastąpiło zbawienie, potęga i królowanie Boga naszego i władza Jego Pomazańca, bo oskarżyciel braci naszych został strącony, ten, co dniem i nocą oskarża ich przed Bogiem naszym. A oni zwyciężyli dzięki krwi Baranka i dzięki słowu swojego świadectwa i nie umiłowali dusz swych - aż do śmierci. Dlatego radujcie się, niebiosi i ich mieszkańcy!”

Zwróć uwagę, jaką bronią został pokonany oskarżyciel braci, Szatan: „dzięki krwi Baranka” i „słowu świadectwa”. Ukończone dzieło Chrystusa oraz nasza relacja z Nim służy Bogu do pokonania złego. Twoje świadectwo wiary w Chrystusa i wierność wobec Niego jest istotnym narzędziem używanym przez Boga do budowania Jego kościoła. Nawet wtedy, gdy musimy doświadczać trudności, cierpienia i nawet śmierci za wiarę, jesteśmy zwycięzcami, a Szatan przegrany! Mów zatem ludziom o tym, czego Bóg dokonał w twoim życiu!

III. PRZYKŁADY ŚWIADECTW

Pismo pełne jest opowieści o ludziach, którzy składali swoje osobiste świadectwo. Przeczytaj podane niżej przykłady osobistych świadectw i zwróć uwagę na to, czego możesz się z nich nauczyć. Posłusz się metodami, jakie poznałeś w lekcjach poświęconych indukcyjnemu studium Biblii.

A. Kobieta przy studni (J 4,28-29)

- Co powiedziała?
- Komu świadczyła?
- Dlaczego wybrała ten szczególny rodzaj świadectwa.

B. Człowiek niewidomy od urodzenia (J 9,13-34)

- Komu złożył świadectwo?
- Co powiedział?
- W jakich okolicznościach świadczył?
- Z jaką reakcją spotkało się jego świadectwo?
- Jak poradził sobie z przeciwnikami?

C. Nawrócenie Pawła (DZ 9,22 i 26)

W tych fragmentach zwróć uwagę na to, jak Paweł podkreśla różnorodne aspekty tego samego doświadczenia po to, by wpłynąć na różne grupy słuchaczy.

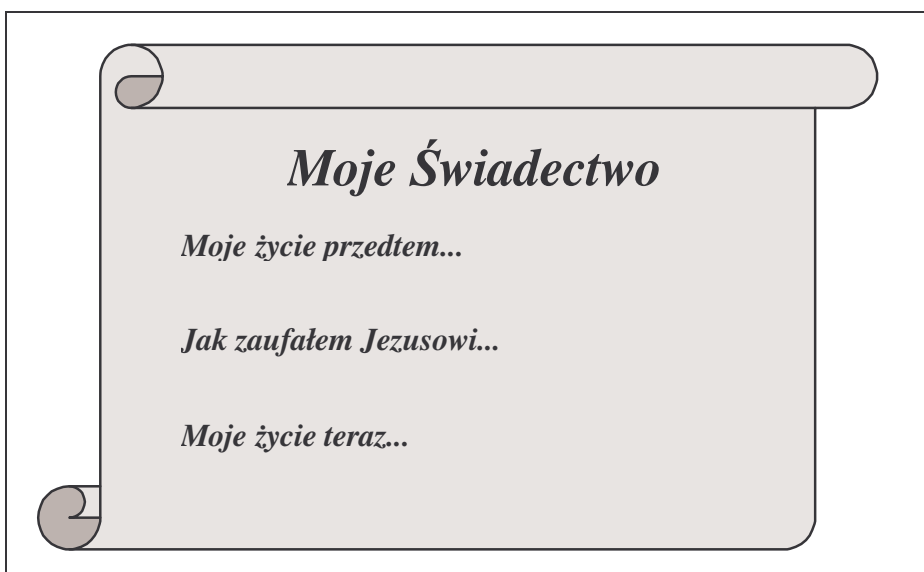
- Rozdział 9 jest sprawozdaniem Łukasza z nawrócenia Szawła.
- Rozdział 22 jest zapisem Łukasza na temat przerwane go świadectwa Pawła przed Żydami z Jerozolimy.
- Rozdział 26,2-23 to Łukaszkowy zapis świadectwa Pawła złożonego przed królem Agryppą.

D. Świadectwo Pawła o wydarzeniach w Jerozolimie (Dz 24,10-21)

IV. PRZYGOTOWANIE ŚWIADECTWA

Resztę niniejszej lekcji poświęć na przygotowanie trzy- lub pięciominutowej wersji swego osobistego świadectwa. Proś Boga, by pomógł ci przypomnieć sobie wyraźnie swoje nawrócenie. Zanotuj jakieś kluczowe myśli lub wersety, które koniecznie chcesz uwzględnić. Najlepiej byłoby, gdybyś mógł wyodrębnić jakąś szczególną rzecz, która skłoniła cię do wiary w Chrystusa – coś, do czego mogliby się odnieść inni, nie-chrześcijanie. W swoim świadectwie uwzględnij podane niżej rozległe kategorie:

Ilustracja 2.2 Moje świadectwo



A. Jak wyglądało twoje życie zanim poznałeś Chrystusa?

Ta część będzie dotyczyła potrzeb, które Chrystus miał zaspokoić w twoim życiu. Zapewnia ona pewien wspólny grunt między tobą a kimś, kogo chcesz pozyskać dla wiary. Dlaczego potrzebowałeś Chrystusa? Postaraj się wyodrębnić istotną sprawę, która doprowadziła cię do opamiętania.

B. W jaki sposób przyszedłeś do Chrystusa?

Co się właściwie wydarzyło? Gdzie byłeś? Kiedy zaufałeś Chrystusowi? Co zrobiłeś? Jakim fragmentem Pisma Duch Święty posłużył się w twoim życiu? Czy ktoś pomógł ci w tym procesie? Postaraj się, aby odpowiedzi na te pytania były możliwie jak najprostsze. Załóż, że słuchacz poszukuje Boga, a twoje doświadczenie posłuży mu za wiarygodny scenariusz, do którego może się odwołać.

C. Jak poznanie Chrystusa zmieniło twoje życie?

Jaki wpływ wywarła twoja wiara na twoje życie? Jak w praktyce zmieniło się twoje życie? Czy były jakieś zmiany, które cię zaskoczyły? Czy spełniły się twoje oczekiwania? Nie używaj wyłącznie czasu przeszłego – powiedz, czego dokonuje Ewangelia w twoim obecnym życiu. Nie musisz unikać opowiadania o trudnościach – nie-chrześcijanie powinni wiedzieć, że chrześcijanie też – podobnie jak oni – mają swoje problemy. Słuchacze muszą wiedzieć, że Chrystus jest solidną kotwicą w czasie sztormów oraz że chrześcijaństwo zapewnia moc potrzebną do życia.

V. DZIELENIE SIĘ OSOBISTYM ŚWIADECTWEM

Po przygotowaniu swego osobistego świadectwa poświęć nieco czasu na podzielenie się nim z pozostałymi uczestnikami. Każdy z uczestników powinien mieć szansę podzielenia się swoim świadectwem. Daj każdemu pięć minut na prezentację i tyle samo na ocenę. Po prezentacji świadectw oceń skuteczność każdego z wysłuchanych świadectw posługując się poniższymi kryteriami.

A. Czy świadectwo zawiera wszystkie potrzebne elementy

Czy świadectwo opisuje całą historię? Czy zawiera trzy wskazane części?

- Życie przed Chrystusem: Do czego mogą się odnieść nie-chrześcijanie?
- Okoliczności w chwili nawrócenia: Czy mogą przypominać sytuację nie-chrześcijanina?
- Życie po odnalezieniu Chrystusa: Czym różni się twoje życie od życia nie-chrześcijanina?

B. Jasność

Czy świadectwo jest zrozumiałe niewierzącego, czy też pełne jest religijnego żargonu, który może wprowadzać zamieszanie w umysłach niewierzących? Czy przypomina kazanie, czy jest pomocną wskazówką dla przyjaciela?

C. Ewangelia

Czy świadectwo uwzględnia wszystkie niezbędne elementy Ewangelii? Wprawdzie wchodzenie we wszystkie szczegóły jest rzeczą niemożliwą, lecz warto zwrócić uwagę przynajmniej na niektóre z poniższych faktów.

1. Zła Nowina

- Wszyscy jesteśmy grzesznikami, a zapłatą za grzech jest śmierć
- Bóg jest święty i nie jesteśmy w stanie Go zadowolić
- Jezus – Syn Boży – umarł zamiast nas

2. Dobra Nowina

- Jesteśmy zbawieni dzięki wierze – nie dzięki naszym uczynom

- Rodzimy się na nowo w Bożej rodzinie jako Boże dzieci
- Mamy pewność życia wiecznego

D. Zwięzłość

Świadectwa te nie powinny trwać dłużej niż pięć minut. Czy świadectwo zawiera jakieś niepotrzebne szczegóły? Nie musimy opowiadać całej historii teraz – ewangelizacja jest procesem.

PYTANIA DO ROZWAŻENIA, POWTÓRZENIA I ZASTOSOWANIA

- Gdzie znajdują się miejsca albo kiedy w ciągu dnia czy tygodnia możesz podzielić się swoim świadectwem?
- Jakie tematy ogólnych rozmów mogłyby stanowić naturalną okazję do złożenia swego świadectwa? Czy przemieszczasz się komunikacją publiczną?
- Czy chodzisz na przerwy lub jadasz posiłki w pracy? Proś Pana o to, by zorganizował ci „ewangelizacyjne spotkania”, podczas których mógłbyś dać swoje świadectwo.

PLAN DZIAŁANIA

- Podziel się swoim świadectwem przynajmniej z trzema innymi chrześcijanami, którzy powiedzą ci, czy twoja prezentacja jest jasna.
- Przygotuj się do ponownego podzielenia się swoim świadectwem podczas kolejnej sesji szkoleniowej lub niniejszego seminarium.
- Z modlitwą na ustach zaplanuj podzielenie się swoim świadectwem z dwójką przyjaciół nie będących chrześcijanami lub z ludźmi, z którymi utrzymujesz kontakt w ciągu dwóch następnych tygodni. Proś Boga, by przygotował ci okazję do ewangelizacji i złożenia świadectwa (może bez uprzedzenia) w ciągu następnych czterech tygodni.

